

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ
ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ
ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟΝ
ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ
ΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΒΡΑΪΚΗΣ
ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΡΧΟΜΕΝΟΥ
ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

1. Πρόλογος	5
2. Εισαγωγή	42
3. Ο Οικουμενισμός (Ετυμολογικός και εννοιολογικός	49
4. Ο Οικουμενισμός ως Συγκρητισμός , ιστορική προέλευσης	51
5. Ο Οικουμενισμός ως Παγκόσμιος κίνησις	53
6. Η Οικουμενική κίνησις προς ένωση των πάντων , εις μίαν παγκόσμιον θρησκείαν , του αντιχρίστου.....	56
7. Αι μορφαί της πανθρησκείας απ' αρχής ,π.Χ. μέχρι σήμερα	58
8. Ο Οικουμενισμός μετά Χριστόν , η πολυκέφαλος λερναία ύδρα.....	71
9. Αι διάφοραι μορφαί ,και εμφανίσεις του οικουμενισμού Από τον δέκατο αιώνα μ.Χ. μέχρι σήμερα.....	87
10. Ο σύγχρονος οικουμενισμός του 20 ^{ου} αιώνας	99
11. Ο Παλαισημερολογιτικός Οικουμενισμός	112
12. Άθροι κατά τον Απ. Παύλον όσοι δεν πιστεύουν στον Ιησού Χριστόν Ορθοδόξως	115
13. Το οικουμενιστικό αιρετικό ΠΙΣΤΕΥΩ	123
14. Βιβλιογραφία	125
15. Η Παναίρεση του οικουμενισμού,ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΙΡΕΣΗ ΑΛΛΑ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΗ ΚΑΤΕΓΝΩΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΙΡΕΣΗ !!	126
16. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Φωτογραφίες από τα αίεση των οικουμενιστών και η απάντηση των Αγίων Πατέρων	129

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

“Βλέπετε τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν” (Ματθ. 12Τ' 3)

Τέχνα ἐν Κυρίῳ Πνευματικά.

Ἡ εἴσοδος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τόν 20όν αἰῶνα (1901-2000), ἐπεφύλασεν μεγάλες ἐκπλήξεις ἐξ αἰτίας μεγάλων καί συνταρακτικῶν γεγονότων καί φαινομένων τά ὅποια συγχλονίζουσι τόν κόσμον.

Τά γεγονότα αὐτά ἐξέφυγον ἀπό τά στενά ὄρια, εἰς τά ὅποια ἄλλοτε, εἰς παλαιότερους καιρούς καί ἐποχάς, θά περιωρίζοντο καί σήμερον κατακλύζουσι παγκοσμίως τήν ἀνθρωπότητα.

Εἶναι δέ αὐτά, φυσικά ἢ τεχνικά, προερχόμενα ἀπό τόν Θεόν καί τόν ἄνθρωπον μέ ἐπίδρασιν εἰς τόν φυσικόν κόσμον καί πνευματικά τά ὅποια συντελοῦνται εἰς τόν ψυχικόν κόσμον τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου.

Καί ἀναφερόμεθα πρῶτον: Εἰς τά φυσικά φαινόμενα, εἴτε εἶναι σεισμοί καταστρεπτικοί εἰς ὀλόκληρον τήν γῆν, εἴτε κατακλυσμοί, εἴτε τυφῶνες οἱ ὅποιοι ἀπειλήσαν καί ἀπειλοῦν τήν ζωήν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. ✦

Ἐσχάτως τό φαινόμενον τοῦ “θερμοκηπίου” τῆς γῆς, ἐπέδρασεν ἐπί τῶν αἰωνίων πάγων εἰς τόν βόρειον καί νότιον πόλον καί προβλέπεται ὅτι θά ἀλλοιώσῃ καί γεωγραφικῶς τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

Δεύτερον: Εἰς τά τεχνολογικά φαινόμενα ἢ ἐπιστημονικά ἀνακαλύψεις τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὅποια ἀντί νά ἐξυ-

πηρετήσουν και βελτιώσουν τις συνθήκες ἐπιβιώσεώς του, ἔκαναν τὴν ζωὴν του “βίον ἀβίωτον” καὶ τὸν κατέστησαν δέσμιον καὶ σκλάβον μὴ δυνάμενον πλέον νὰ ἀπαλλαγῇ καὶ ἐλευθερωθῇ καὶ τὸν ἀποπροσανατόλισαν καὶ τὸν παραπλάνησαν ἀπὸ τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του, ὁ ὁποῖος εἶναι ἓνας καὶ μοναδικός, ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἐνῶ ὅλα αὐτὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπ’ Αὐτόν συνεχῶς καὶ δέν τὸν ἀφήνουν νὰ μάθῃ διατί ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἔρχεται καὶ ὁ αἰφνίδιος θάνατος, ὁ ὁποῖος ὀλοκληρῶνει τὴν ἀπομάκρυνσιν.

Ἐκ τῶν τεχνολογικῶν ἢ ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, ἀναφέρομεν ὠρισμένας, τὰς κυριώτερας, ὅπως ὁ ἠλεκτρισμός, τὸ αὐτοκίνητον καὶ κάθε εἶδος μηχανῆς, τὸ ἀεροπλάνον, τὰ ὑποβρύχια, τὰ τηλέφωνα, (σταθερὰ καὶ κινητὰ), τὰ ραδιόφωνα, ἡ τηλεόρασις, ἔγχρωμος καὶ δορυφορικὴ, οἱ πύραυλοι, οἱ δορυφόροι, αἱ ἠλεκτρικαὶ οἰκιακαὶ συσκευαὶ κ.λ.π.

Ἄλλαι μεγάλαι ἀνακαλύψεις αἱ ὁποῖαι συνετάραξαν τὶς ἀνθρώπινες ἰσορροπίες, εἶναι ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου, οἱ ἀτομικὲς κ.λ.π. βόμβες – ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο ὁ πυρηνικὸς πόλεμος, εἰς τὴν Χιροσίμα καὶ τὸ Ναγκασάκι τὸ 1945–οἱ πυρηνικὲς δοκιμὲς μὲ ἀποτέλεσμα τὴν μόλυνσιν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τοῦ θαλασσοῦ πλοῦτου καὶ ἡ ἀπειλὴ ἀπὸ τὴν διενέργειαν καὶ τὴν διαρροὴν τῆς ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα πυρηνικὰ ἐργοστάσια ὅπως τὸ Τσερνομπίλ, καθὼς καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ ὄζοντος μὲ τὶς ἐκτοξεύσεις πυραύλων καὶ δορυφόρων εἰς τὸ διάστημα καὶ τὶς ἄλλες πυρηνικὲς δοκιμὲς.

Δύο μεγάλοι παγκόσμιοι πόλεμοι ἐσημάδευσαν τὴν

ιστορίαν καί τόν γεωγραφικόν χῶρον τῶν κατοίκων τῆς γῆς, μέ ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἀνθρώπινα θύματα καί τραυματίες, ἐνῶ τό φάσμα ἐνός τρίτου παγκοσμίου πολέμου πλανᾶται καί αἰωρεῖται ἐπάνω εἰς ὀλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα ὡς μία παγκόσμιος ἀπειλή, ἡ ὁποία κινδυνεύει νά ἐκραγῇ ἀπό στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Σημαντικά ἐπίσης γεγονότα εἶναι οἱ ἑκατοντάδες τοπικοί πόλεμοι καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τοῦ παρελθόντος 20οῦ αἰῶνος, τά ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ξεπερνοῦν εἰς καταστροφή ἕναν παγκόσμιον.

Τόν αἰῶνα πού πέρασε σηματοδότησαν:

Ἡ ἐπικράτησις τοῦ αἰμοσταγοῦς ἀθέου κομμουνισμοῦ ἔργον καθολοκληρίαν τοῦ διεθνοῦς παγκοσμίου ΕΒΡΑΙΩΣΙΩΝΙΣΜΟΥ, εἰς τήν Ρωσσίαν, Κίνα καί τά ἄλλα ἀνατολικά κράτη, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, Οὐγγαρία, Σερβία, Βουλγαρία, Ἀλβανία, τήν μισή Γερμανία καθώς καί εἰς ὠρισμένα ἀσιατικά κράτη ἐπί μίαν 75α-ετίαν μέ ἀμέτρητα ἑκατομμύρια σφαγιασθέντα θύματα, κατά τάς ἰδίας αὐτῶν δηλώσεις, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπαισία καί δικτατορική ἐπικράτησις ἐθεωρήθη ὡς ἡ παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως.

Αἱ πάσης φύσεως ἐπιστημονικές ἀνακαλύψεις, ὅπως εἰς τόν τομέα τῆς Ἰατρικῆς, τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς κ.λ.π., καθώς καί ἡ πληροφορική μέ τούς διαβόητους ἤλεκτρονικούς ὑπολογιστάς, οἱ ὁποιοί κατέκλυσαν τήν ἀνθρωπότητα καί σχεδόν ὅλους τούς κλάδους τῆς ἐπιστήμης. Αὐτή ἡ τελευταία μᾶς θυμίζει τήν προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ὅτι: “τά ἄλαλα καί τά μπάλαλα θά κυβερνοῦν τόν κόσμον”.

Ἡ ἐμφάνισις καί χρησιμοποίησις τοῦ διαβόητου ἀριθμοῦ τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου, (666), κατά τήν προφητείαν τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως καί ἡ “σφράγισις”, πραγμάτων καί ζώων, ἡ ἐφαρμοζομένη ἐσχάτως καί εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ πολυθρύλητες ἠλεκτρονικές ταυτότητες. Ἡ διαβόητος ἴδρυσις τῆς ΕΟΚ ἢ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσις ἢ μᾶλλον καί οὐσιαστικότερον ΕΒΡΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ πρὸς δημιουργίαν ΕΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΜΕ ΕΝΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΝ ΚΑΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑΝ ΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΕΥΜΕΝΟΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ.

Τὰ διαβόητα “Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών” τῶν Ἑβραϊσσιωνιστῶν ὁ “καταστατικός χάρτης τῶν ἑβραιομασσῶνων” βάσει τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ἡ δημιουργία τοῦ παγκοσμίου ἑβραϊκοῦ κράτους. Ἡ παγκόσμιος Ἑβραιομασσωνία μέλη τῆς ὁποίας εἶναι ὅλοι οἱ ἡγέτες κρατῶν, ἐθνῶν, κυβερνήσεων, ἀρχηγοὶ θρησκειῶν, πατριάρχαι, ἀρχιεπίσκοποι, στρατηγοὶ καί μεγάλοι ἐπιστήμονες κ.λ.π.

Ἐνα ἄλλο, τό ὁποῖον ἔρχεται σάν ἐπιστέγασμα τῶν προηγουμένων, εἶναι ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙΣ δηλαδή ἡ πολτοποίησις ἐθνῶν, κρατῶν, φυλῶν, γλωσσῶν, θρησκειῶν, ἡθῶν, ἐθίμων, κατάργησις ὅλων τῶν συνόρων τῆς γῆς πρὸς δημιουργίαν ἑνός ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄρχισε νά ὑλοποιεῖται ἀρχικῶς μέ τήν ἴδρυσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν κατόπιν μέ τόν διαβόητον Ο.Η.Ε., τό ΝΑΤΟ καί σήμερον μέ τήν Ε.Ο.Κ. ἢ Ε.Ε.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχουν πλῆθος ἄλλων, ὅπως ἡ παγκόσμια Τράπεζα χρημάτων τό (Δ.Ν.Τ.), ἡ παγκόσμιος Τράπεζα τροφίμων, ὁ Διεθνῆς Στρατός, ὁ περιβόητος πλανητάρχης πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου, κ.λ.π.

Ὅλα αὐτά τά ὅποια ἀναφέρομεν εἶναι παγκόσμια γεγονότα, τά ὅποια μέ τά σύγχρονα μέσα ἐπικοινωνίας γίνονται γνωστά εἰς ὅλον τόν κόσμον σχεδόν τήν ἰδίαν ἡμέραν.

Κατ' ἀκολουθίαν ὄλων αὐτῶν συμβαίνουν τά ἀνάλογα καί εἰς τόν ψυχικόν κόσμον τῶν ἀνθρώπων. Ἡ μᾶλλον, ἐκεῖ συντελοῦνται ὅλα αὐτά πρῶτον, (δηλ. εἰς τήν ψυχήν), καί ἐν συνεχείᾳ ἐκδηλώνονται πρὸς τά ἔξω καί πραγματοποιοῦνται ἀναλόγως, ὅλα τά προαναφερθέντα.

Αὐτά λοιπόν τά ὅποια προηγήθησαν ἢ συνετελέσθησαν εἰς τόν ψυχικόν κόσμον τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀπομάκρυνσις ἀπό τόν Θεόν, διά τῆς ἀπιστίας καί ἀθεΐας, εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τόν δημιουργόν καί ἡ αἰχμαλωσία ἀπό τόν διάβολον.

Ἡ ἀπιστία ὀδηγεῖ εἰς τήν ἀθεΐαν καί κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος παύει νά εἶναι ἄνθρωπος καί ὀργιάζει εἰς τούς τρόπους καί τήν συμπεριφοράν τῆς ζωῆς του.

Ἡ ἀπιστία τοῦ περασμένου αἰῶνος καρπός τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ἀθεΐα τοῦ ἀντιχρίστου ἐβραϊοσιωνιστικοῦ ἀθεϊστικοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐταλαιπώρησεν καί ἐβασάνισεν τό μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος, ὀλοκληρώνεται εἰς τόν παρόντα αἰῶνα.

Ἄλλαι ψυχικαί ἐξάρσεις - φαινόμενα εἶναι: 1) Ὁ Παπισμός, ὁ πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου, 2) ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφός τοῦ προηγουμένου, ὁ ἀντίχριστος προτεσταντι-

σμός, 3) ἡ διαβόητος ἑβραϊοσιωνιστικὴ Μασσωνία ἢ ἡ εἰδωλολατρικὴ σατανιστικὴ λατρεία τοῦ ἑωσφόρου, 4) ἡ ἀναβίωσις τῆς παγανιστικῆς θρησκείας τῆς πρό Χριστοῦ, ἦτοι τῆς εἰδωλολατρείας καὶ ἡ ἔξαρσις αὐτῆς εἰς παγκόσμιον κλίμακα καὶ ὅπωςδήποτε καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἑλλάδα, “τό ἔθνει τό ποιοῦντι τοὺς καρπούς τῆς Βασιλείας”, (Ματθ. ΚΑ΄ 43) κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Χριστοῦ, “Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου”. (Ἰωάν. ΙΒ΄ 23).

Ἄλλο παγκόσμιον φαινόμενο εἰς τὸν αἰῶνα μας εἶναι ὁ κατακλυσμός τῆς Εὐρώπης καὶ ὅλου τοῦ δυτικοῦ κόσμου ὑπὸ τῶν σατανικῶν ἀνατολικῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν τῶν Ἰνδιῶν, τοῦ Θιβέτ, τῆς Κίνας, τῆς Μογγολίας, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Ἰνδονησίας, τῆς Κορέας κ.λ.π.

Ἐπίσης ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Μωαμεθανισμοῦ μέ ὅλες τίς ὑποδιαίρέσεις, τοῦ Μουσουλμανισμοῦ, Ἰσλαμισμοῦ, κ.λ.π.

Παραλλήλως μέ τίς ἀνωτέρω θρησκείες, παρατηρεῖται καὶ ἡ ἐξάπλωσις τῶν πάσης φύσεως ἀναριθμητῶν αἱρέσεων, ὅπως τοῦ ἑβραιοχιλιασμοῦ ἢ Ἰεχωβάδων, τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, παπισμοῦ, ἀγγλικανισμοῦ, τῶν ἑκατοντάδων παραφυάδων τοῦ προτεσταντισμοῦ κ.λ.π. αἱ ὁποῖαι ροκανίζουν καὶ ἀπομυζοῦν τό αἷμα τῶν χριστιανῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἔχουν ὡς φυσικόν ἐπακόλουθον, εἰς ὅσους τὰ ἀποδέχονται, τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν κτηνώδη, ἀνήθικον, (ἀπὸ πάσης φύσεως) καὶ ἀφύσικον πρωτόγονον ζωὴν, μέ τὸν γυμνισμόν, τὸν πανσεξουαλισμόν καὶ λοιπὰς ἀνωμαλίας, αἱ ὁποῖαι δέν συμβαίνουν οὔτε εἰς τὰ ζῶα. Καὶ εἰς αὐτές τίς καταστάσεις,

προστίθενται καί τά ναρκωτικά. ἡ ἐμφάνισις πρωτοφανῶν ἀσθενειῶν ὅπως τό “Εἰτζ”, κ.λ.π., κ.λ.π.

Ἡ κτηνώδης αὐτή κατάστασις θυμίζει τό τοῦ προφητάνακτος Δαυΐδ: “ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε παρά συνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὠμοιώθη αὐτοῖς”. (Ψαλμ. ΜΗ΄ 13).

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω προηγήθη ἄλλο παγκόσμιον φαινόμενον, τό ὁποῖον τείνει νά ἐξαπλωθῆ εἰς ὀλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα καί αὐτό εἶναι ὁ ΔΙΑΒΟΗΤΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ, Ἡ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΘΕΟΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΑΤΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ.

Ἡ Ἀντίχριστος αὐτή παγκόσμιος Εἰδωλολατρική καί Σατανική κίνησις στόχον καί σκοπόν της ἔχει νά ἐνώση, μᾶλλον νά συγχωνεύσῃ, εἰς πρώτην φάσιν ὅλα τά χριστιανικά δόγματα καί ἐν συνεχείᾳ ὅλας τάς θρησκείας εἰς ἓνα συνονθύλευμα. ἦτοι εἰς ΜΙΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ εἰς ἓνα “ΧΑΡΜΑΝΙ” ἀπό τό ὁποῖον θά προκύψῃ, θά ἐμφανισθῆ, θά προέλθῃ καί θά γεννηθῆ ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ τοῦ ἀναμενομένου ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ, περί τοῦ ὁποίου ἔχει προφητευθῆ εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν καί ἰδιαιτέρως εἰς τήν Ἰ. Ἀποκάλυψιν.

Περί τῆς ἰδρύσεως μίας Παγκοσμίου Θρησκείας ἐκτός ἀπό τίς ἐνέργειες οἱ ὁποῖες ἔχουν γίνει μέχρι σήμερον, τόν περασμένον Ἰούνιον διοργανώθηκε μεγάλο πανθρησκειακό συνέδριον εἰς τήν ΜΟΝΤΑΝΑ τῶν ΗΠΑ τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως ἀνέφερον πολλά ξένα καί ἑλληνικά περιοδικά, πρὸς δημιουργίαν Μιάς Παγκοσμίου Θρησκείας.

Εἰς τό ΠΑΝΘΕΟΝ καί εἰς τήν ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΝ αὐτήν

θά συμπεριληφθοῦν καί θά συγχωνευθοῦν ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου ὅποιες καί ἂν εἶναι αὐτές ὅπως, Χριστιανοί ὅλων τῶν δογμάτων, Μωαμεθανοί, Μουσουλμάνοι, Ἰσλαμισταί, Ἑβραῖοι, ἑβραιωσιωνισταί, Εἰδωλολάτραι ὅλων τῶν εἰδῶν ὅπως Ἰνδουίσταί, Βραχμανισταί, Βουδδισταί, Θιβητιανοί, Κομφουκισταί, Ζωροάστραι, Τατοῖσταί, Ἐρυθρόδερμοι, οἱ θρησκείες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Μογγολίας, οἱ ἀμέτρητες σατανιστικές θρησκείες τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς, Ἀσίας, Ἀμερικῆς, Εὐρώπης, Αὐστραλίας, κ.λ.π. καθὼς καί ὅλων τῶν σατανιστῶν τῆς μαύρης καί τῆς λευκῆς μαγείας, ὅπου καί ἂν εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς γῆς.

Περὶ τῶν ἀνωτέρω θρησκειῶν, πρέπει νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι, καθὼς εἰς τόν Χριστιανισμόν ὑπάρχουν περισσότερα ἀπὸ 800 δόγματα, κατὰ παρόμοιον τρόπον ὑπάρχουν καί εἰς κάθε ἄλλην θρησκείαν, ὅποτε ἀντιλαμβάνεται τις, τίς χιλιάδες ὑποδιαρέσεις ὅλων τῶν θρησκειῶν.

Ὁ ἀόρατος ἰθύνων νοῦς, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει ὀπισθεν αὐτῆς τῆς παγκοσμίου οἰκουμενιστικῆς ἀθέου καί ἀντιχρίστου κινήσεως, εἶναι ὁ παγκόσμιος διεθνῆς Ἑβραϊοσιωνισμός, ὁ ὁποῖος σκοπὸν ἔχει τὴν δημιουργίαν ἐνός παγκοσμίου ἑβραϊκοῦ κράτους, μιᾶς ἑβραϊκῆς πανθησκείας καί ἐνός παγκοσμίου ἡγέτου δικτάτορος τοῦ ἐκ τῶν Ἑβραίων ἐρχομένου Ἀντιχρίστου.

Παρόμοιαι κινήσεις αἱ ὁποῖαι ἐκκινοῦνται ἐκ τοῦ Ἑβραϊοσιωνιστικοῦ Κέντρου εἶναι: Ἡ κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ὁ ΟΗΕ, οἱ διάφοροι παγκόσμιοι διεθνεῖς ὀργανισμοί, UNESCO, UNISEF, NATO, Παγκόσμιος Τράπεζα

Τροφίμων, Διεθνές Νομισματικόν Ταμείον (Δ.Ν.Τ.), ὁ Διεθνής Σιωνισμός, ἡ Διεθνής παγκόσμιος Μασσωνία, ἡ Μπίλντεμπερκερ κ.λ.π.

Ἄλλαι παρόμοιαι διεθνεῖς κινήσεις εἶναι, ἡ ΕΟΚ, ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἢ ΕΒΡΑΪΚΗ Ἐνωσις, μέ τίς διάφορες συνθήκες, Ρώμης, Μάαστριχτ, Ἄμστερνταμ καί ἡ διαβόητος Σένγκεν πρὸς ὑποδούλωσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας βομβαρδιζόμεθα ἀπὸ ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς παραπλανήσεως καί ἀποκοιμήσεως περὶ τῆς ἐπερχομένης Παγκοσμιοποιήσεως, ἐνός παγκοσμίου Κράτους, μιᾶς παγκοσμίου θρησκείας καί ἐνός παγκοσμίου Κυβερνήτου ὡς Δικτάτορος, ὅπως ἀναφέρουν τὰ διαβόητα “Πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών” ἀπὸ τό 1895.

Τὴν διεκπεραίωσιν, τὸν σκοπὸν καί τὴν πραγματοποίησιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων σχεδίων ἔχει ἀναλάβει νὰ φέρῃ εἰς πέρας μέ ὅποιοδῆποτε ἀντίτιμον χρειασθῆ νὰ πληρώσῃ ἡ ἀνθρωπότης, μέ σκλαβιά, πείνα, αἷμα, πολέμους, πτωχείαν, τεχνικὲς ἀσθένειες, ἡ Ἀντίχριστος, Ἄθεος παναίρεσις καί πανθηρσκεία τοῦ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ.

Περὶ αὐτοῦ πραγματεύεται τό παρὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 2001.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΕΙΚΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
(Συμβολική Εικών τῆς Θριαμβευούσης Ἐκκλησίας)

Ἐκ τοῦ "Μεγ. Ὁρολογίου", ἔκδοσις τοῦ τυπογραφείου
τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου Κων/λεως 1900, σελ. 407)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

“... και οἰκοδομήσω μου ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ και πύλαι
“Αδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς” (Ματθ. ΙΣΤ΄ 18)

“Πιστεύω ... εἰς ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ”... (τό Σύμβολον τῆς Πίστεως)

“... και εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον...”
(Ἀποκ. ΙΓ΄ 14)

“... ὁ σατανᾶς ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ εἰς ἄγγελον φωτός”
(Β΄ Κορ. ΙΑ΄ 14)

“Αἰρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ μίαν και δευτέραν νοθεσίαν
παραιτοῦ...” (Τίτ. Γ΄ 10)

Ὁ οἰκουμενισμὸς περὶ τοῦ ὁποῖου πραγματεύεται, και παρουσιάζει τό παρόν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 2001, εἶναι ἐκ τῶν σοβαροτέρων θεμάτων και προβλημάτων, τό ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς Της μέχρι σήμερα.

Κατὰ προέκτασιν, ἐπίσης, ὁ οἰκουμενισμὸς κινούμενος και δρῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ ἢ τῶν σκοπῶν του, ἀναποφεύκτως ἀποτελεῖ και πρόβλημα ὑπουλον και καταχθόνιον κατὰ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ἰδιαιτέρως δέ κατὰ τῶν ἀνυποψιάστων. οἵτινες δέν γνωρίζουν τοὺς ἀληθεῖς και σατανικούς σκοπούς του και παραπλανῶνται ἐκ τοῦ “ἐνδύματος τοῦ προβάτου” μέ τό ὁποῖον ἔχει ἐνδυθῆ και τῆς ἐξωτερικῆς ἀγγελικῆς ἐμφανίσεως, καθ’ ὅτι ὁ σατανᾶς “ἐμφανίζεται

ὡς ἄγγελος φωτός". (Β' Κορ. ΙΑ' 14).

Ἐκρίθη λοιπόν ἀπαραίτητον ὅπως παρουσιασθῆ καὶ ἀποκαλυφθῆ τό πραγματικόν καὶ σατανικόν πρόσωπον τοῦ ἀντιχρίστου καὶ ἀθέου οἰκουμενισμοῦ, σύρωντας καὶ τραβώντας τήν προσωπίδα καὶ τήν δοράν αὐτοῦ καὶ ἀποκαλύπτοντας τά καταχθόνια σκοτεινά καὶ σατανικά του σχέδια καὶ σκοπούς, κατὰ τῆς Θεοῦδρύτου καὶ Θεοσυστάτου ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου καὶ τῆς Θείας Ἀποστολῆς Αἴτης ἐν τῷ κόσμῳ καὶ γενικότερον κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰς τόν περιορισμένον χῶρον τοῦ Ἡμερολογίου δέν εἶναι δυνατόν νά ἐκτεθῆ καὶ παρουσιασθῆ ἡ ὅλη ἐγκληματική ἐπιβουλή τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ κατὰ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλά τουλάχιστον μία σύντομος βασική καὶ συνοπτική ἔκθεσις καὶ ἀνάλυσις τῆς ἱστορίας του, ἀπό τῆς ἐμφανίσεώς του καὶ τῶν κατὰ καιρούς ἡγετῶν του, καὶ τῶν σημερινῶν μελῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ.

Ἡ προσπάθεια αὐτή ἐλπίζομεν νά παρέχη στοιχειώδη καὶ γενική εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου τό ὅποῖον πραγματεύεται, πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ προφύλαξιν παντός ἐνδιαφερομένου καὶ ἰδιαιτέρως τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι ὁ οἰκουμενισμός ἐμφανίζεται μέ πολλά προσωπεῖα καὶ χρησιμοποιεῖ αὐτά ἀναλόγως μέ τά πρόσωπα, τίς περιστάσεις καὶ καταστάσεις, τά ὅποια ἀντιμετωπίζει.

Φιλοδοξεῖ νά συμπεριλάβῃ τά πάντα καὶ τοὺς πάντας εἰς τό στρατόπεδόν του καὶ τήν χοάνην αὐτοῦ, δι' αὐτό

μετέρχεται κάθε θεμιτόν καί ἀθέμιτον μέσον.

Ἡ ἐμφάνις τοῦ πανθηρσκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τόν αἰῶνα αὐτόν μᾶς θυμίζει τό, τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, (Κεφ. ΙΒ΄ 12): “... οὐαί τήν γῆν καί τήν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμόν μέγαν, εἰδῶς ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει”.

Ἡ ὅλη ἐμφάνις καί κίνησις τοῦ σατανικοῦ οἰκουμενισμοῦ παρουσιάζει μυστηριώδεις συμπτώσεις καί ἀνεξήγητες προωθήσεις, ἐπιτυχίες καί ἀποδοχές, οἱ ὁποῖες συμβαίνουν εἰς τά σχέδια καί τούς σκοπούς του, καί προκαλοῦν εὐλόγους ἀπορίας. Αἱ παγκοσμίων διαστάσεων κινήσεις του τυγχάνουν τῆς ἀμέσου ἀποδοχῆς ὅλων σχεδόν τῶν ἡγετῶν τῶν κρατῶν χωρίς ἀντιρρήσεις καίτοι μεταξύ των ὑφίστανται τίς περισσότερες φορές κραυγαλέες ἀντιθέσεις ὅπως ἐθνικαί, θρησκευτικαί, ἥθη, ἔθιμα, γεωγραφικαί ἀποστάσεις, φυλετικαί καί γλωσσικαί τεράστια διαφοραί, κ.λ.π. Αὐτός ἐπιρρεάζει κυβερνήσεις καί διαθέτει τεραστίαν καί προκλητικὴν οἰκονομική ἀνεσιν.

Συμμετέχουν δέ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν περίεργον καί ὑποπτον οἰκουμενιστικὴν παγκόσμιον κίνησιν, οἰκονομικοὶ κολοσσοὶ παγκοσμίου καί διεθνοῦς βεληνεκοῦς.

Ἀρχηγοὶ ὅλων σχεδόν τῶν λεγομένων χριστιανικῶν δογμάτων ὅπως, τοῦ παπισμοῦ, μερικῶν ἑκατοντάδων αίρετικῶν ἐκκλησιῶν τοῦ προτεσταντισμοῦ, τοῦ ἀγγλικανισμοῦ, τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ νεστοριανισμοῦ, τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν τοῦ νεσημερολιγιτισμοῦ καθὼς καί τῶν ἐχόντων ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνίαν ἐκκλησιῶν τῶν ἀκολουθούντων τό παλαιόν ἡμερολόγιον.

Παρά τὰς τεραστίας καὶ ἀβυσσαλέας δογματικὰς διαφορὰς κατὰ περίεργον σύμπτωσιν συμμετέχουν ὅλοι ὡς μέλη τοῦ ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ, ὡσάν νά πρεσβεύουν καὶ νά εἶναι ὀπαδοὶ τοῦ αὐτοῦ δόγματος.

Ἐκτός τῆς συμμετοχῆς τῶν ἑτεροδόξων καὶ αἰρετικῶν “χριστιανικῶν” δογμάτων, συμμετέχουν εἰς τὴν πανθηρσκειάν καὶ τὸ πάνθεον αὐτό τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ ὅλαι αἱ θρησκεῖαι καὶ αἱ ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν, ὅπως: ὁ Μωαμεθανισμός, ἑβραϊσμός, Ἰνδουϊσμός, βουδδισμός, βραχμανισμός, Κομφουκισμός, Τατοϊσμός, οἱ Θιβητιανές σατανικὲς θρησκείες μέ τόν Δαλαί Λάμα, καὶ ὅλες οἱ ὑπόλοιπες εἰδωλολατρικὲς, ἀσιατικὲς καὶ ἀφρικανικὲς θρησκείες, οἱ ἐρυθρόδερμοι τῆς ἀμερικῆς καὶ ὅλοι οἱ σατανιστές ὄλων τῶν ἀποχρώσεων.

Ἀλήθεια ὅλη αὐτὴ ἡ “συμπτωματικὴ” ἔνωσις ὄλων τῶν θρησκειῶν, πρωτοφανὲς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, μέ τίς ἑκατοντάδες θρησκείες καὶ τίς ὑποδιαιρέσεις των, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπ’ ὅλα τὰ ἔθνη, πῶς, παραδόξως καὶ κατὰ ἀνεξήγητον καὶ περίεργον λόγον ὁμοφώνησαν παρά τὰς τόσας ἐθνικὰς, γλωσσικὰς, ἐθιμικὰς, φυλετικὰς, γεωγραφικὰς, μορφωτικὰς κ.λ.π. διαφορὰς συνεργάζονται σάν ἀγαπημένα ἀδέλφια;;;!!!

Ἀλήθεια, ἡγέται καὶ ἀρχηγοὶ κρατῶν ὄλων τῶν ἀνωτέρω δογμάτων καὶ θρησκειῶν κατὰ αἰνιγματώδη, περίεργον καὶ μυστηριώδη λόγον ὁμοφωνοῦν καὶ συνευρίσκονται εἰς κοινόν χῶρον, τὴν 26ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1986 εἰς τὸ παπικόν μοναστήριον τοῦ Φραγκίσκου εἰς τὴν Ἀσίζην τῆς Ἰταλίας. Τὸ σημαντικόν δέ εἰς τὴν περίεργον

γην αὐτὴν συνάντησιν εἶναι ὅτι συμμετεῖχον καὶ οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι “ἐπίσκοποι” ὄλων τῶν πατριαρχείων νεοσημερολογιτῶν καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, αὐτοκέφαλων “ἐκκλησιῶν”.

Καὶ εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν ὅλες μαζί οἱ θρησκείες συμπροσηύχοντο πρὸς ἓνα “Θεόν” ἀόριστον καὶ ὄχι εἰς τὸν συγκεκριμένον ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ἢ τὴν ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ καὶ ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ καὶ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ.

Ἡ παγκόσμιος καὶ διεθνὴς αὐτὴ κίνησις τοῦ οἴκουμενισμοῦ μέ τὴν ἀμέριστον συμμετοχὴν ἡγετῶν καὶ ἀρχηγῶν κρατῶν καὶ θρησκείων καὶ λοιπῶν δογμάτων, κατὰ πρωτοφανῆ σύμπτωσιν δημιουργεῖ εὐλόγους ἀνησυχίας καὶ ἀπορίας διὰ πάντα λογικόν καὶ σκεπτόμενον ἄνθρωπον ἀσχέτως θρησκείας, ἐθνικότητος καὶ γλώσσης. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει ὅσον καὶ ἂν αὐτὴ ἢ κίνησις προσπαθεῖ νά καλύψῃ τοὺς πραγματικούς καταχθονίους σκοπούς καὶ στόχους καὶ νά ἀποπροσανατολίσῃ καὶ παραπλανήσῃ τοὺς λαούς.

Γχρεμίζονται ὀλοκληρωτικὰ καὶ δικτατορικὰ καθεστῶτα “ἐν μιᾷ νυκτί” ἄνευ πολέμου, π.χ. ὁ ἄθεος κομμουνισμός, τὸ τεῖχος τοῦ “αἰσχους” πού χῶριζε τὸ ἀνατολικὸ καὶ δυτικὸ Βερολίνο καὶ ὀπαδοὶ φανατικοὶ ἀθείστικῶν καὶ ὑλιστικῶν θεωριῶν καλπάζουν περιέργως πρὸς τοὺς πρώην ἀντιφρονούντας.

Αὐτὰ συμβαίνουν τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ρωσσία, Ἀλβανία, Γερμανία, Γιουγκοσλαβίαν καὶ ἄλλα παρόμοια ἀθείστικὰ καθεστῶτα τὰ ὁποῖα κινοῦνται πρὸς μίαν ἐνω-

μένην Εὐρώπην (Ε.Ε.), μέ ἄμεσον προέκτασιν μίαν Παγκόσμιον Ἐνωσιν μέ ἓνα κοινό νόμισμα, μία παγκόσμιον θρησκείαν, μίαν παγκόσμιαν κυβέρνησιν καί οικονομίαν, ΕΝΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑ (ΤΟΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟ), μίαν παγκόσμιον Διεθνῆ Ἀστυνομία, Διεθνῆ Στρατό, Διεθνές Δικαστήριον, (ἔχει κτισθῆ ἀπό δεκαετίες εἰς τά Ἱεροσόλυμα) καί ὅλα τά σχετικά ὅσα συνθέτουν ἓνα κράτος, τά ἐτοιμάζουν διά τό ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ.

Αὐτό εἶναι τό Παγκόσμιον κοινό “μυστικό” πρὸς ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙΝ τῶν ΠΑΝΤΩΝ, ἀνθρώπων, πραγμάτων καί καταστάσεων, ἐν ὀνόματι τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ.

Ὅλοι οἱ ἡγέται καί ἀρχηγίσκοι καί ὅλοι οἱ πολιτικοί, ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνυπάρκτων διαφορῶν καί ἀποχρώσεων μεταξύ των, ὀμιλοῦν πλέον χωρίς νά αἰσθάνωνται τήν ἀνάγκην νά ἐκφράζωνται μέ ὑπονοούμενα ἀλλά ἀπροκαλύπτως, ὅτι βαδίζωμεν πρὸς τήν Παγκοσμιοποίησιν καί τήν δημιουργίαν ἐνός Παγκοσμίου Κράτους, μιᾶς Παγκοσμίου Κυβερνήσεως καί ΕΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΔΙΚΤΑΤΟΡΟΣ.

Και διά νά συνηθίζουν οἱ λαοί εἰς τήν ιδέαν αὐτήν ἔχρισαν καί ΠΛΑΝΗΤΑΡΧΗΝ, (Ἄρχει τοῦ Πλανήτου).

Ὁ Ο.Η.Ε. καί ἄλλοι διεθνεῖς ὀργανισμοί ἔχασαν τό νόημα τῆς παρουσίας των καί τῶν ὑποτιθεμένων σκοπῶν των. Ἡ τελευταία ἀπάνθρωπος ἐγκληματική ἐπέμβασις εἰς τόν χριστιανικόν Σερβικόν λαόν ἀπεκάλυψε μίαν ἀόρατον Παγκόσμιον ὑπερδύναμιν ἢ ὁποία ἀρχίζει νά δείχνη

τό δηλητηριώδες καί σαρκοβόρον στόμα της.

Τώρα πλέον ὅλοι ἤρχισαν νά διαισθάνωνται, ὅτι κάποιο πανανθρώπινον μεγάλο κακό θά συμβῆ καί ὅτι ἡ ἀπειλή μιᾶς παγκοσμίου συρράξεως πλανᾶται πάνω ἀπό τήν ἀνθρωπότητα.

“Ὅλα τά παγκόσμια, ὅλα τά οἰκουμενικά γεγονότα ἐμφανίσθησαν εἰς τόν αἰῶνα μας.

Αὐτά εἶναι, “Τά Σημεῖα τῶν καιρῶν” ὅπως εἶπεν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ.

“Ὅλα λοιπόν αὐτά τά μυστηριώδη, αἰνιγματώδη καί ἀνεξήγητα θά παρουσιασθοῦν, ὅσο τό δυνατόν ἐπιτρέπουν τά στοιχεῖα τά ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τήν διάθεσί μας καί ὁ περιορισμένος χῶρος τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου, ὁ ὁποῖος γνωρίζομεν ὅτι εἶναι πολύ μικρός διά τήν παρουσίαν τῶν μέγαν θεμάτων ἀπό ἱστορικῆς καί νοηματικῆς διαστάσεως.

Πιστεύοντες ὅμως ὅτι μία συνοπτική καί περιεκτική ἀπό πάσης πλευρᾶς, παρουσίαις τοῦ ἐν λόγῳ θέματος θά δώσῃ ἔστω μικράν, ἀλλά ἀληθῆ καί πραγματικὴν εἰκόνα τοῦ θέματος καί ἐλπίζοντες ὅτι θά βοηθήσῃ καί διαφωτίσῃ κάθε καλοπροαίρετον ψυχὴν, ἡ ὁποῖα ἀναζητᾶ τὸν ΜΟΝΟΝ ΑΛΗΘΗ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΗΝ προβαίνομεν εἰς τήν σύνταξιν καί ἔκδοσιν τοῦ παρόντος, ἐπικαλούμενοι τήν χάριν καί τήν βοήθειαν τοῦ ἐν Τριάδι Τρισυποστάτου ΘΕΟΥ ἡμῶν, Ἀμήν Γένοιτο.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

(Ετυμολογικῶς καί ἐννοιολογικῶς)

Ὁ ὅρος οἰκουμενισμός καί οἰκουμενική κίνησις παράγονται ἀπό τήν Ἑλληνικήν λέξιν οἰκουμένη ἡ ὁποία ἔχει τήν προέλευσίν της ἀπό τήν λέξιν οἶκος.

Τό οὐσιαστικόν οἰκουμένη χρησιμοποιοῦμενον κατά τούς Ἑλληνιστικούς χρόνους, εἰς τήν Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην καί εἰς τά ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐσήμαινε τό σύνολον τῶν κατοικησίμων μερῶν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἐπίσης, τήν γεωγραφικήν ἔκτασιν καί τούς λαούς τῆς ρωμαϊκῆς καί μετέπειτα βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, τά ὅρια, τήν ἔκτασιν καί τό περιεχόμενον ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, εἶτε καί μέρους αὐτῆς.

Τό ἐπίθετον οἰκουμενικός, -ή, -όν ἐνωρίς εἰσήχθη εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν γλῶσσαν. Συναντῶμεν τάς οἰκουμενικάς συνόδους, τά οἰκουμενικά σύμβολα, τούς οἰκουμενικούς Πατέρας, τόν οἰκουμενικόν πατριάρχην. Βλέπομεν ἐνταῦθα νά ἐξυποννοῶνται αἱ ἐννοιαί τῆς γεωγραφικῆς ἐκτάσεως, τῆς ἰσότητος καί τῆς ἐνότητος ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς καθολικότητος καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκριβείας.

Οἰκουμενική Κίνησις: Ἡ κατά τόν 20όν αἰῶνα οἰκουμενική κίνησις, ἥτις ἤρχισεν ἀπό τά μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶναι ἐπινόησις καθαρῶς προτεσταντική. Καί τοῦτο διότι οἱ προτεστάνται αὐτοδιαιρούμενοι εἰς ἑκατοντάδες ομάδες - “ἐκκλησίαις” ἠσθάνθησαν τήν ἀνάγκην

ένώσεως μεταξύ των παρά τις άβυσσαλέες δογματικές άποστάσεις, οί όποιες τούς χωρίζουν.

Είς τήν “κίνησιν” όμως αὐτήν θέλησαν νά συμπεριλάβουν καί τούς ἐκτός τοῦ προτεσταντισμοῦ χριστιανούς.

Παρά τό γεγονός ὅτι ἡ οἰκουμενική αὐτή κίνησις ἔκανε τήν ἐμφάνισίν της ἀρχάς τοῦ αἰῶνος τούτου, ὠρισμένοι πιστεύουν ὅτι ὡς ἔννοια ἤρχισεν τήν ἐποχήν τῆς Μεταρρυθμίσεως, 1517 ἢ καί παλαιότερον ἀκόμη.

Ὡς ὅρος “οἰκουμενισμός” ἤρχισεν ἐπισήμως ἀπό τό 1910.

Είς τόν ὀρθόδοξον χῶρον ἀρχίζει ὁ “οἰκουμενισμός” ἀπό τό 1920 μέ τήν αἰρετικήν Ἐγκύκλιον πού ἐξέδωσεν τό οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον Κων/λεως μέ τόν αἰρετικόν τίτλον: “Πρός τάς Ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ”, ἀναγνωρίζοντας οὕτω τάς αἵρέσεις ὡς ἐκκλησίας Χριστοῦ, παρά τό γεγονός ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ὠκοδόμησεν ΜΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ὅπως ὁμολογοῦμεν καί εἰς τό Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας “Πιστεύω εἰς ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ...”.

Οὕτω λοιπόν εἰς τόν ὅρον “οἰκουμενισμός” ὡς ἔννοια σήμερον ἐδόθη ἀπό τούς αἰρετικούς προτεστάντας διαφορετική σημασία. Καί ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτήν ἀποτελεῖ διά τήν Γνησίαν Ὄρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα προβλήματα καί περί τοῦ ὁποίου ἀσχολεῖται καί τό παρόν Ἡμερολόγιον τοῦ 2001.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ

(Ἡ ἱστορική προέλευσις τοῦ Συγκρητισμοῦ
καί ἡ ἐννοιολογική χρῆσις του ἀνά τοὺς αἰῶνας).

Ὁ Οἰκουμενισμός, κατὰ βάσιν καί ὑπὸ τὴν σημερινὴν ἐννοιαν καί σημασίαν τὴν ὁποῖαν διαδίδεται καί στηρίζεται ἡ ὅλη του “κίνησις”, πηγάζει ἢ προέρχεται ἀπὸ τον “ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΝ”.

Τί εἶναι ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ;

Ἡ λέξις Συγκρητισμός προέρχεται ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ΣΥΝ καί τόν γεωγραφικόν χῶρον ΚΡΗΤΗ.

Συγκρητισμός λοιπόν εἶναι ἡ ἐνωσις τῶν κρητικῶν πόλεων, τῆς νήσου Κρήτης, αἱ ὁποῖαι ἐνῶ ἦσαν χωρισμέναι ἢ καί ἐχθρικῶς διακείμεναι μεταξύ των καί εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν, ὅταν ἐνεφανίζετο κοινός ἐχθρός ἄλλοεθνῆς, ἢ πειραταί κ.λ.π., τότε παρεμέριζον τὰς διαφοράς, μίση καί ἐχθρότητα καί ἠνώνοντο πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ.

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος προῆλθε ὁ ὄρος Συγκρητισμός.

Συγκρητισμός λοιπόν ὑπὸ τὴν μεταφορικὴν ἐννοιαν σημαίνει ἡ ἀνάμειξις καί ἐναρμόνησις ἀνομοίων ἢ καί ἀντιθέτων στοιχείων, ἀνηκόντων εἰς διάφορα πεδία τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Ἔτσι λοιπόν ἔχομεν: Πολιτικόν Συγκρητισμόν, Φιλοσοφικόν Συγκρητισμόν καί Θρησκευτικόν Συγκρητισμόν.

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει (2.490 Β), τόν πολιτικόν Συ-

γκρητισμόν εἰς τοὺς Κρήτας ὅταν ἠνώνοντο πρό τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, ἐξ οὗ ὁ ὄρος “συν-κρητισμός”.

Συγκρητισμός: Ἡ συνένωσις τῶν Κρητῶν πρὸς ἀπόσπασιν ἐξωτερικοῦ ἐπιδρομέως.

Ἡ ὀνομασία κατέστη εὐφήμως γνωστή καὶ ὕστερον παροιμιώδης ἐπὶ τῆς Δωρικῆς ἐποχῆς καὶ μάλιστα κατὰ τὴν λεγομένην Ἑλληνιστικὴν περιόδον τῆς, (300 - 67 π.Χ.), ὅτε αἱ σημαντικώτεραι κρητικαὶ πόλεις, περίπου 30, ἦσαν ἀνεξάρτητοι μὲ ἰδίαν ἐκάστη κυβέρνησιν.

Συνεπεία τοῦ ὀλιγαρχικοῦ ἐκείνου πολιτεύματος γενῶντος φιλοδοξίας καὶ ἄμιλλα αἱ πόλεις ἤρχοντο συχνάκις εἰς προστριβάς καὶ ἐλάμβανον χώραν καταστρεπτικοὶ πόλεμοι μεταξύ των.

Ὅταν ὁμως ἐξωτερικοὶ κίνδυνοι, (ἐπιδρομή), ἠπείλη τὴν Κρήτη, αἱ κρητικαὶ πόλεις, κατεύπαινον τοὺς μεταξύ των πολέμους καὶ συνηνοῦντο εἰς συμμαχίαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς κοινῆς πατρίδος, τὴν ὁποία μάλιστα ἐκάλουν Μητρίδα, ἐσχημάτιζον κοινήν κυβέρνησιν, καλουμένην κοινόν τῶν Κρητῶν ἢ Κρητιέων, ὑπὸ Κρήταρχον μὲ ἔδραν τὴν Κνώσον. (Ἐγκυκλ. Ἡλίου, τόμος 17ος, σελίς 348).

Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Κρητῶν προέκυψε καὶ ὁ Θρησκευτικὸς Συγκρητισμὸς πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ Συγκρητισμὸς ὡς κινήσις εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἦτο ἡ ἔνωσις ἀνομοιογενῶν θρησκευτῶν, ὅπως εἰδωλολατρικῶν, Ἀσιατικῶν, Ἑλληνιστικῶν, Ἰουδαϊκῶν, Ρωμαϊκῶν, Αἰγυπτιακῶν κ.λ.π.

Ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Μάξιμος ὁ Τύριος, ἐβεβαίωνον

ὅτι οἱ θεοὶ τῶν διαφόρων ἐθνῶν, εἶναι ἀπλῶς διάφοροι ἀπόψεις τοῦ ἰδίου θεοῦ, (συγκρητιστική μονοθεΐα).

Οἱ νεοπλατωνικοὶ ἔλεγον, ὅτι ὑπάρχει μόνον εἷς πραγματικός θεός, οἱ δέ ἄλλοι θεοὶ τῶν διαφόρων λαῶν εἶναι ἀπλαῖ προσωποποιήσεις ἀφηρημένων ἐννοιῶν.

Ὁ μετὰ Χριστόν συγκρητισμός ἦν ὡνε, ἰουδαϊκὰς αἱρέσεις, αἱ ὁποῖαι συνεχῶνεν ἰουδαϊκά καὶ χριστιανικά στοιχεῖα. Ἀργότερον συμπεριελήφθησαν καὶ στοιχεῖα ἄλλων χριστιανικῶν αἱρέσεων, κ.λ.π. ἐκ τῶν ὁποίων προῆλθε ὁ ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΣ, (θρησκευτικός συγκρητισμός), περί οὗ θά γίνῃ λόγος εἰς ἄλλο κεφάλαιον.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ (Διαχριστιανικός και Διαθρησκειακός)

Περί τῆς παγκοσμίου κινήσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ θά ἔπρεπε νά ἀναφερθῇ εἰς ἐπόμενον κεφάλαιον. Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει ὁ ἀναγνώστης νά ἔχη ἐξ ἀρχῆς ὑπ' ὄφιν του τόν βαθύτερον σκοπόν τῆς γνωστῆς αὐτῆς παγκοσμίου κινήσεως δι' αὐτό ἐκτίθεται ἐδῶ.

Ὁ Οἰκουμενισμός στηριζόμενος ἢ χρησιμοποιῶν τὴν τακτικὴν τοῦ ἀρχαίου συγκρητισμοῦ ὑπὸ μορφήν θρησκευτικὴν – ἂν καὶ κατὰ βάθος ἔχει καὶ πολιτικὴν καὶ στρατηγικὴν καὶ φιλοσοφικὴν – εἶναι εἰς τὴν οὐσίαν, συγκρητισμός, καὶ ἀκολουθεῖ πιστῶς τὰς πρό Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο πρὸς ἔνωσιν τῶν θρησκειῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ὁ Συγκρητικός αὐτός λοιπόν οἰκουμενισμός ἐμφανίζεται εἰς νέαν ἔκδοσιν πλέον ὀργανωμένος καί ἔχων ὅλας τὰς ἐμπειρίας τῶν περασμένων χιλιετηρίδων, φιλοδοξεῖ νά ἐπιτύχη αὐτό τό ὅποιον δέν ἐπέτυχεν παλαιότερον. Καί τονίζομεν ὅτι, “δέν ἐπέτυχεν”, διότι, αὐτός ὁ ὅποιος ἐνεργοῦσε τότε, ὁ ἴδιος ἐνεργεῖ ὀπισθεν κάθε οἰκουμενισμοῦ καί σήμερον, δηλαδή ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος.

Διαχριστιανικός καί Διαθρησκευτικός:

Ἡ ὅλη τακτική καί ἡ μέθοδος τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἔχει τήν δικήν της στρατηγικήν.

Ἐπειδή γνωρίζει ὅτι εἶναι δύσκολον νά ἀποκαλύψῃ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τούς καταθρονίους σκοπούς, κατά τῶν ἐθνῶν, θρησκειῶν καί φύλλων, γλωσσῶν καί τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, δι’ αὐτό ἔχει τήν ἀνάγκη καλύψεως καί προσχημάτων.

Ἡ στρατηγική μέθοδος τήν ὁποίαν ἐφαρμόζει εἶναι ἡ ἀκόλουθος:

Πρῶτον: Ἐπειδή ὁ χριστιανισμός εἶναι διηρημένος, (ΟΧΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ), δείχνει ἐνδιαφέρον πρὸς ἔνωσιν τῶν “χριστιανῶν” ὅλων τῶν ἑτεροδόξων δογμάτων, Παπικῶν, Ἀγγλικανῶν, Προτεσταντῶν, Μονοφυσιτῶν, Νεστοριανῶν, Ἀρμενίων, “Ὀρθοδόξων” κ.λ.τ. καί δι’ αὐτό φαίνεται ὅτι κινεῖται πρὸς ἔνωσιν ὅλων τῶν “Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν”, δηλαδή τῶν αἱρέσεων.

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη φάσις κινήσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί δι’ αὐτό χαρακτηρίζεται ὡς Διαχριστιανικός

οίκουμενισμός.

Δεύτερον: Ὁ δεύτερος καί τελικός σκοπός του εἶναι ἡ ἄνευ ὄρων καί ὀρίων ἔνωσις ὄλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου ἤτοι:

Χριστιανῶν, Μωαμεθανῶν, Ἰουδαίων - Ἑβραίων, Βραχμανιστῶν, Βουδιστῶν, Κομφουκιστῶν, Μογγόλων, Εἰδωλολατρῶν, Θιβητιανῶν, Τατοῖστῶν, ὄλων τῶν ἀφρικανικῶν σατανικῶν λατρειῶν, τῶν ἐρυθροδέρμων, τῶν Ἰνδουῖστῶν καί ὄλων τῶν σατανιστῶν τοῦ κόσμου.

Αὐτή ἡ κίνησις “ὡς Διαθρησκειακός οἰκουμενισμός ἔχει ἀρχίσει πρό πολλῶν ἐτῶν. Τήν 26ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1986 ὁμως ἔλαβε σάρκα καί ὀστά εἰς τό παπικό μοναστήρι τοῦ Φραγκίσκου εἰς τήν Ἀσσίζην τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ προσῆλθον εἰς συνάντησιν καί συμπροσευχὴν ἀρχηγοί καί ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου. Τό γεγονός αὐτό μετεδόθη διά τῆς τηλεοράσεως παγκοσμίως.

Αὐτός εἶναι ὁ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ τήν ἀνθρωπότητα πρός συγχώνευσιν καί κατάργησιν ὄλων τῶν θρησκειῶν καί τήν δημιουργίαν μιᾶς παγκοσμίου θρησκείας, τῆς θρησκείας τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ:
ΚΡΑΤΩΝ, ΕΘΝΩΝ, ΦΥΛΩΝ, ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ, ΓΛΩΣΣΩΝ,
ΕΙΣ ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ,
ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ
ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΠΛΑΝΗΤΑΡΧΗΝ
ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΝ ΚΑΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑ,
ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΗΤΟΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ

Ὁ Διάβολος ἀφοῦ ἐξέβαλεν τόν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ Παραδείσου, διά τῆς παραπλανήσεως ὅτι τρώγωντας τόν ἀπαγορευμένον καρπόν, θά ἐγίνετο Θεός, δέν ἐσταμάτησεν νά τόν πολεμᾷ καί νά τόν κρατᾷ μακράν τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτοτε δημιουργοῦσε προϋποθέσεις οὕτως ὥστε, νά μήν ὑπάρχη περίπτωσις ἐπιστροφῆς του εἰς τόν Θεόν, καί ὅπως ἐκεῖνος ἐξέπεσεν θέλοντας νά θέσῃ τόν θρόνον του δίπλα εἰς τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ (Ἡσαΐας...), καί παραμένει μακράν Αὐτοῦ, ἔτσι ἐπεδίωξεν νά κρατήσῃ καί αὐτόν, ὥστε νά μήν ὑπάρξῃ περίπτωσις ἐπιστροφῆς του εἰς τήν Παράδεισον.

Ἐτσι λοιπόν ὁ ἄνθρωπος πλανηθεῖς ὑπό τοῦ διαβόλου ἐλάτρευε τούς θεούς, τούς δαίμονας, τά εἶδωλα, τά κτίσματα καί ὄχι τόν ΚΤΙΣΤΙΝ καί Πλάστην καί Δημιουργόν Του Θεόν.

Αὐτή ἦτο ἡ τακτική τοῦ διαβόλου πρό Χριστοῦ καί ἡ ἰδία παραμένει καί μετά Χριστόν.

Ὁ διάβολος ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπον εἰς τήν Σατανολατρείαν, ἡ ὁποία ἔχει πολλές μορφές καί μία ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ

ΕΒΡΑΙΟΜΑΣΣΩΝΙΑ ή όποία είναι ή θρησκεία τῶν λατρευόντων τόν ΣΑΤΑΝΑΝ ὡς Θεόν. Ἐάν δέν καταφέρει νά τόν προσκυνᾷ ὡς Θεόν, τότε τόν ὀδηγεῖ εἰς τήν ἀθεΐαν ὅπως εἰς τά ὀλοκληρωτικά ἀθεϊστικά καθεστῶτα τά ὅποια ἐδημιούργησεν ὁ Διεθνῆς καί παγκόσμιος Ἐβραϊοσιωνισμός εἰς τόν αἰῶνα μας. Ἐάν δέν καταφέρει νά τόν παρασύρη εἰς τήν ἀθεΐαν τότε τόν ὀδηγεῖ εἰς τήν εἰδωλολατρείαν, ή ὅποια εἶναι οὐσιαστικῶς ἀθεΐα, ἀφοῦ τά εἰδῶλα δέν εἶναι ὁ ΑΛΗΘΗΣ ΘΕΟΣ, ἀλλά κτίσματα.

Ἄλλα αὐτά τά ποικιλόμερφα θρησκευόμενα, ὅπως ή σατανολατρεία, οἱ ἀμέτρητες μορφές εἰδωλολατρείας, ὁ μωαμεθανισμός, ἔβραϊοσιωνισμός, μασσωνισμός, ἰνδουϊσμός, βραχμανισμός, βουδισμός, κομφουκισμός, τατοϊσμός, μογγολισμός, -οἱ ψευδοχριστιανοί- παπισμός, ἀγγλικανισμός, μονοφυσιῖται, νεστοριανοί, παλαιοκαθολικοί, οὐνίτες, Ἀρμένιοι κόπται, ψευδοορθόδοξοι, οἰκουμενισταί, ἔβραιοχιλιασταί, ὅλες οἱ σατανικές ἀφρικανικές, ἀσιατικές, ἀμερικανικές θρησκείες, ἐρυθρόδερμοι, ὁ ὕλισμός ὡς θρησκεία τῶν ἀθέων, κ.λ.π., ὅλα τά ἀνωτέρω τά ἤνωσε καί συνεχώννευσεν εἰς ἓνα συνονθύλευμα λοιπόν ὁ σατανικός διαθρησκειακός οἰκουμενισμός, διά νά δημιουργήσῃ τήν παγκόσμιον θρησκείαν τοῦ μέλλοντος τήν ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.

Ἡ κίνησις αὐτή ἤρχισε πρό Χριστοῦ, συνεχίζεται μετά Χριστόν καί εἰς τόν αἰῶνα μας ὀλοκληρώνεται τό παγκόσμιον σχέδιον τοῦ διαβόλου, ὑπό τῆς ἀθέου, ἀντιχρίστου παναιρέσεως τοῦ Σατανικοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τήν συνέχειαν καταχωρεῖται σύντομος βιογραφία τοῦ ἐν λόγῳ οἰκουμενισμοῦ ὡς συγκρητισμοῦ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΚΑΙ
 “ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ” ΤΗΣ ΑΘΕΟΥ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΤΟΥ
 ΠΑΝΘΕΪΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ
 ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΙΚΟΥ
 ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΜΟΡΦΑΙ ΤΗΣ ΑΘΕΟΥ
 ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ
 ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ὁ Οἰκουμενισμὸς πρὸ Χριστοῦ:

Ἡ ἱστορική ἐμφάνισις τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὑποδιαι-
 ρεῖται εἰς δύο μεγάλας χρονικάς περιόδους: 1) Εἰς τὴν
 πρὸ Χριστοῦ καὶ 2) εἰς τὴν μετὰ Χριστόν.

Σύμφωνα μὲ τὴν ὄλην δραστηριότητα θά ἡδύνατο νά
 ὑποδιαιρεθῆ καὶ εἰς τρίτην ἤτοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Ὅπως ἀνεφέραμεν ἀρχικῶς ὁ ὅρος οἰκουμενισμὸς ἤρ-
 χισε νά χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τό 1910 μ.Χ. Ὡς ἔννοια καὶ
 ἰδέα ὅμως ὑφίστατο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐξόδου τοῦ
 ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν παράδεισον. Ἡ διαπίστωσις αὕτη
 ἐξάγεται ἀπὸ τὴν μελέτην ἱστορικῶν πηγῶν περὶ τῆς ὄλης
 δραστηριότητός τοῦ ἀνθρώπου πρὸ Χριστοῦ.

Εἰς προηγούμενον κεφάλαιον ἀναφέρομεν ὅτι ὁ διάβο-
 λος φοβούμενος μήπως ὁ ἄνθρωπος μετανοήσει καὶ τὸν
 δεχθῆ ὁ Θεός, τὸν ἔρριξε εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ τὴν
 σατανολατρείαν.

Ἔτσι ἐδημιουργήθησαν εἰδωλολατρικαὶ θρησκείαι διὰ
 τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι ἀπέδιδον τὴν λατρείαν των εἰς

αγάλματα πέτρινα ἢ ξύλινα, ἢ εἰς τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς φύσεως, τόν ἥλιον, τήν σελήνην, τὰ ἄστρα, τόν οὐρανόν, καί γενικώτερον εἰς τὰ κτίσματα.

Αἱ κυριώτεραι εἰδωλολατρικαί θρησκείαι ἦσαν:

1. Τό Ἑλληνικόν δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου.
2. Ἡ Ρωμαϊκή εἰδωλολατρεία.
3. Ἡ Αἰγυπτιακή εἰδωλολατρεία.
4. Ἡ Ἀσιατική εἰδωλολατρεία.
5. Ἡ Περσική εἰδωλολατρεία.
6. Ἡ Βαβυλωνιακή εἰδωλολατρεία.
7. Ἡ Ἰνδική εἰδωλολατρεία.
8. Ἡ Κινεζική εἰδωλολατρεία.
9. κ.λ.π. ἄλλων ἐθνικοτήτων καί φυλῶν.

Ἐκτός αὐτῶν ἀπέδιδον λατρείαν καί εἰς τοὺς ἡμιθέους: Τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορας, Αἰγυπτίους βασιλεῖς, Φαραῶ κ.λ.π.

Αὐτές ὅλες οἱ εἰδωλολατρικές θρησκείες λόγω ἀνάγκης ἐπικοινωνίας τῶν λαῶν δι' ἐμπορικούς λόγους κ.λ.π., καθῶς καί ἔνεκα τῶν ἐπεκτατικῶν δραστηριοτήτων καί τῶν πολεμικῶν καταστάσεων, ἀνεμειγνύοντο μεταξύ των, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀναμειγνύωνται καί αἱ ἰδιαιτερότητες των.

Ἡ κατά τὰς τελευταίας πρό Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδας ἀνάμειξις καί ἀλλοίωσις τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν, ("ἑλληνιστικός" καί "ἑλληνορωμαϊκός" πολιτισμός), ἐπέφερεν ἀνάμειξιν καί ἀλλοίωσιν τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν, ἢ ὅποια ὠνομάσθη "συγκρητισμός". Οὕτως εὔρον εἴσοδον εἰς τὰ κέντρα τῆς Ἀνατολῆς οἱ ἑλληνικοὶ θεοὶ καί εἰς τόν ἑλληνικόν κόσμον αἱ ἀνατολικά θεότητες, ὡς ἡ Κυβέλη

καί ὁ Ἄττις τῆς Φρυγίας, ἡ Ἴσις καί ὁ Ὅσιρις τῆς Αἰγύπτου. Ἐν πολλοῖς ἐπῆλθεν ἀφομοιώσεις τῶν ξένων θεῶν μετ' ἐγχωρίων. Ἡ μία θεότης ἀφωμοιώθη πρὸς τὴν ἄλλην ἢ πρὸς πολλὰς ἄλλας θεότητας. Αὐτό λέγεται "συγκρητισμός" = οἰκουμενισμός. Ἡ Κυβέλη, παραδείγματος χάριν, ἐταυτίσθη μετὰ τῆς Ρέας, τῆς μητρὸς τοῦ Διός, ἡ δέ Ἴσις, μετὰ τῆς Ἰοῦς, τῆς μητρὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καί μετὰ τῆς Δήμητρος.

Εἰς τὴν ρωμαϊκὴν εἰδωλολατρικὴν θρησκείαν, ἤδη κατὰ τὰς πρώτας δεκαετηρίδας τῆς 4ης ἑκατονταετηρίδος, εἰσῆχθησαν ἐκ τῶν ἐλληνικῶν πόλεων τῆς νοτίου Ἰταλίας ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Δημήτηρ, ὁ Διόνυσος, ἡ Περσεφόνη καί ὁ Ἀσκληπιός, οἱ περισσότεροὶ τῶν ὁποίων ἀφομοιώθησαν μετ' ἐγχωρίων θεῶν. Βραδύτερον, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς 3ης ἑκατονταετηρίδος, τὸ ἐλληνικὸν δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου ἀφωμοίωσε τοὺς ρωμαϊκοὺς θεοὺς καί κατέστησεν αὐτοὺς ἐπιδεκτικoὺς πλαστικῆς εἰκονίσεως, μάλιστα, κατὰ τὰ ἐλληνικὰ γλυπτικὰ πρότυπα.

Ἐπειτα ἡ ρωμαϊκὴ θρησκεία εἰσῆχθη εἰς τοὺς ὑποτασσομένους λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου, εἰς τὴν Ρώμην καί τὴν ἐπίλοιπον Δύσιν εὔρον εἴσοδον αἱ ἀνατολικαὶ θρησκείαι. Ὡς παραδείγματα χρησιμεύουσιν αἱ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαι ἀνατολικαὶ λατρεῖαι, (Κυβέλης, Ἄττεως, Ἴσιδος, Ὀσίριδος), εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ προστεθῇ καί ἡ λατρεία τοῦ περσικοῦ Μίθρα, ἀπεσταλμένου τοῦ ὑψίστου φωτεινοῦ θεοῦ, ἡ ὁποία δέν εὔρεν εἴσοδον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔνεκα τοῦ πρὸς ἄλληλα μίσους τῶν δύο τούτων ἐθνῶν.

Μεγάλην προσηλυτιστικήν δρασίαν δέν ανέπτυξαν τά ἑλληνικά, ἀλλά τά ἀνατολικά μυστήρια. Διότι οἱ μὲν φορεῖς αὐτῶν ἔδειξαν προσηλυτιστικόν ζῆλον, τά δέ μυστήρια ταῦτα, ὡς ξένα καί αἰνιγματώδη, εἶχον ἰδιαιτέραν ἔλκυστικότητα. Οὕτως ἐγεννήθη ἰσχυρόν ρεῦμα τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν πρὸς δυσμάς. Τά ἐθνικά μυστήρια δέν ἦσαν ἀποκλειστικά, ἕκαστον, δηλονότι, ἐπέτρεπε νά μνηθῆ τις εἰς ἄλλα μυστήρια, οἱ δέ εὐσεβεῖς ἐθνικοὶ ἐμυοῦντο πράγματι πολλῶν τοιούτων. Τοῦτο προὔκალεσεν ἢ τοῦλάχιστον ἐνίσχυσε τόν "συγκρητισμόν", τήν ἀνάμειξιν καί ἀφομοίωσιν τῶν διαφόρων θεοτήτων. Ἐσχηματίσθη ἡ ἀντίληψις, ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ ὑπὸ τά διάφορα ὀνόματα καί τάς διαφόρους λατρείας λατρεύουσι τήν αὐτήν θεότητα, ἐκ τῆς ἀντιλήψεως δέ ταύτης προέκυψε τάσις πρὸς τήν μονοθεΐαν ("συγκρητιστική μονοθεΐα").

Ἐκ τῶν λεχθέντων καταφαίνεται, ὅτι ἡ ἐποχή τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν ἦτο ἐποχή ἀθείας ἢ θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, ἀλλ' ἐποχή θρησκευτικοῦ ὄργασμοῦ, ἤρχισε δέ μάλιστα ἀντίδρασις κατά τῆς ἠθικῆς ἐκλύσεως τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἡ ἴδρυσις τοῦ κράτους τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καί τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἐν τοῖς ὁποίοις ἠνώθησαν διαφορώτατοι λαοί, ἐγέννησε παρά τοῖς διανοουμένοις ιδέας ἠθικάς καί θρησκευτικάς μετὰ μονοθεϊστικῶν τάσεων, ὅχι βεβαίως ἄνευ ἐπιδράσεως καί τῶν διαφόρων μυστηρίων τῶν ἐν λόγῳ θρησκειῶν. Ἐσχηματίσθησαν κοσμοπολιτικά, φιλανθρωπικά καί ἀσκητικά ἰδέαι. Ἐφρόνουν, ὅτι ὁ σοφός πρέπει νά εἶναι ἠθικόν

καί θρησκευτικόν πρότυπον, ἀπομακρυνόμενος τοῦ κόσμου καί τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν. Κατά τήν ἀντίληψιν τῶν Στωϊκῶν, ὁ σοφός ἦτο θεῖος.

Ὁ συγκρητισμός συνεδυάσθη μετά τῆς λατρείας τοῦ αὐτοκράτορος. Παρά τοῖς ἀνατολικοῖς τῆς ἀρχαιότητος (Ἀσσυριοῖς, Αἴγυπτίοις), τό συναίσθημα τοῦ ἀγεφυρώτου μεταξύ ἡγεμόνος καί ὑπηκόων χάσματος ἐγέννησε τήν λατρείαν τοῦ πρώτου ὑπό τῶν δευτέρων. Ὁ ἡγεμών ἐθεωρεῖτο ἀντιπρόσωπος, ἢ ἀπόγονος, ἢ ἐνσάρκωσις θεοῦ. Παρά τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν ὁ θαυμασμός πρὸς τά μεγάλα ἔργα ἐγέννησε τήν ἀποθέωσιν ἐξεχόντων ἀνθρώπων. Ἐκ τῆς ἐνώσεως τῆς ἀνατολικῆς καί τῆς ἐλληνικῆς ταύτης ἀντιλήψεως προέκυψεν ἡ θεοποίησις καί ἡ λατρεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οἱ δέ διάδοχοι αὐτοῦ ἐκκληρονόμησαν δι' ἑαυτούς τήν τιμὴν ταύτην. Ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγούστος, (31 π.Χ. - 14 μ.Χ.), ἐκ τῆς γενικῆς τῶν χρόνων αὐτοῦ ἀκαταστασίας ἐπέφερεν εἰρήνην, τάξιν, εὐτυχίαν (*Pax romana*), ἡ θρησκευτικὴ λατρεία ἐστράφη εἰς τὸν ρωμαῖον αὐτοκράτορα. Κατ' ἀρχάς ἡξιοῦτο λατρείας μόνον τό *genius* τῶν ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἦτοι "τό ἐν αὐτοῖς οἰκοῦν πνεῦμα, (τό "δαμόνιον", τό ὁποῖον, κατά τὰς τότε ἀντιλήψεις, ἕκαστος ἀνθρώπος εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ὡς προστάτην), αὐτοὶ δὲ ἡξιοῦντο λατρείας μετά θάνατον. Ἄλλ' ἔπειτα, ἀπὸ τοῦ Καλιγούλα, πρῶτον ἡμισυ τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος (37 - 41 μ.Χ.), εἰσήχθη ἡ λατρεία αὐτῶν τῶν αὐτοκρατόρων ζώντων, (*adoratio*).

Τὴν λατρείαν ταύτην ἐνίσχυσε ὁ Δομιτιανός, ζήσας τέ-

λη τῆς πρώτης μ.Χ. ἑκατονταετηρίδος, (αὐτοκράτωρ 81 - 96). Ὁ σύγχρονος αὐτοῦ λατίνος ποιητής Μαρτιάλης παριστᾶ αὐτόν ἀνώτερον τοῦ Διός, καταναλίσκοντα ἀμβροσίαν καί ἔχοντα τέκνα θεοῦς (I, 15. V, 8. VI, 3. VX, 102). Ἡ λατρεία τῶν αὐτοκρατόρων κατέστη ἐπίσημος λατρεία τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἡ ὁποία εἰσήγετο εἰς τοὺς ὑποτασσομένους λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Μετά τῆς λατρείας τοῦ αὐτοκράτορος συνεδυσάσθη, ὡς ἐλέχθη, ὁ συγκρητισμός.

Τῆς ἀναμίξεως καί ἀλλοιώσεως τῶν πολιτισμῶν καί θρησκειῶν, κατ' ἀρχάς ἐφαίνεται ἀμέτοχος ὁ ἰουδαϊκός πολιτισμός καί ἡ ἰουδαϊκὴ θρησκεία. Ἡ μονοθεΐα αὐτῆς ἦτο ἀνεπίδεκτος συνδυασμοῦ μεθ' οἰασδῆποτε πολυθεϊκῆς θρησκείας. Ὁ μωσαϊκὸς νόμος καθίστα δύσκολον τὴν ἐπικοινωνίαν Ἰουδαίων καί ἐθνικῶν, διότι ἡ ἀπαγόρευσις τῶν μικτῶν γάμων καί αἱ περί φαγητῶν καί καθαρμῶν διατάξεις αὐτοῦ ἐκράτουν τοὺς Ἰουδαίους μακράν τῶν ἐθνικῶν. Παρά τὸν χωρισμὸν τοῦτον, ἐπῆλθεν ἀλληλεπίδρασις μεταξὺ ἰουδαϊσμοῦ καί ἐθνικισμοῦ, μάλιστα, ἀφότου ἡ Παλαιστίνη ὑπετάγη εἰς τὸ κράτος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καί τῶν διαδόχων αὐτοῦ, (τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου καί τῶν Σελευκιδῶν τῆς Συρίας). Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἠϋξήσεν ἡ διασπορά τῶν Ἰουδαίων ἐν τῇ ἐλληνικῇ Ἀνατολῇ καί ὠνομάσθησαν "Ἑλληνισταί Ἰουδαῖοι". Οἱ Ἑλληνισταί ἰουδαῖοι ἐν τῇ λατρείᾳ ἐχρησιμοποιοῦν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καί τὴν ἐλληνικὴν μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, (τῶν ἑβδομήκοντα), ἡ ὁποία ἐδείκνυεν ἐπίδρασιν τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, (Ad. Deismsmann,

Die Hellenisierung des semitischen Monotheismus, 1093). Ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου δέν ἐτήρουν αὐστηρῶς τοὺς ἀπέναντι τῶν ἐθνικῶν καθαρμούς, ζῶντες δέ μακράν τῆς Ἱερουσαλήμ δέν ἦσαν ὑπόχρεοι τακτικῶς νά μεταβαίνωσιν ἐκεῖ, πρὸς τέλεσιν τῶν διατάξεων, αἱ ὁποῖαι ἀφεώρουν εἰς τόν ἕνα καί μόνον ἰουδαϊκόν ναόν. Οἱ περισσότεροι τό πολύ ἄπαξ διά βίου μετέβαινον εἰς Ἱερουσαλήμ, ὑπῆρχον μάλιστα φιλελεύθεροι Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀπέφευγον τήν περιτομήν. Ἀφ' ἑτέρου, διά τῆς διασπορᾶς ἡ ἰουδαϊκή θρησκεία ἤρχισε νά διαδίδεται εἰς τοὺς ἐθνικούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σοβαρώτερον ἠσθάνοντο τήν ἀνάγκην τῆς μονοθεΐας, ("προσήλυτοι"). Ἐπ' ἀρκετόν χρονικόν διάστημα παρά τοῖς Ἰουδαίοις εἶχεν ἐπικρατήσει διεθνισμός, (universalismus), ὅτι, δηλαδή, ἡ ἰουδαϊκή θρησκεία εἶναι προωρισμένη δι' ὅλα τά ἔθνη. Ἐνεκα τούτου, ἀνεπτύχθη μεγάλη προσηλυτιστική δρᾶσις ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων. Χάριν τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν ἐθνικῶν, Ἰουδαῖοι λόγιοι, ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου, (30 π.Χ.), ἡ ὀλίγον πρό αὐτῆς, συνεδύασαν τήν ἰουδαϊκὴν θρησκείαν μετὰ τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας, ἐτόνιζον τά κοινὰ ἀμφοτέρων καί ἀνεμείγνουον τὰς ἰουδαϊκὰς ιδέας μετὰ φιλοσοφικῶν ιδεῶν. Πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου ἐξήγουν ἀλληγορικῶς τὰς ἱστορικές διηγήσεις καί τελετουργικὰς διατάξεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εἰς τήν ἐργασίαν δέ ταύτην διεκρίθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φίλων ὁ Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς περί τό 15 πρό Χριστοῦ. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι περιωρίσθησαν εἰς ἀπλᾶς τάσεις καί τμήματα, ὁ Φίλων ἐπεχείρησε συστηματικόν συνδυασμόν τῆς ἐλληνικῆς καί

ιουδαϊκῆς περί τοῦ παντός θεωρίας. Ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν κυρίως τόν Πλάτωνα, (τήν ἰδεαλιστικήν φιλοσοφίαν αὐτοῦ), καί τούς Στωϊκοῦς, (τήν μέθοδον, τούς ὅρους, τόν ἐν τῷ κόσμῳ "σπερματικόν λόγον" καί τάς ἀσκητικάς τάσεις αὐτῶν). Συχνά ἐγκατέλειπε τούς ἀνθρώπους, τούς συγγενεῖς, τούς φίλους, τήν πατρίδα, καί ἀπεσύρετο εἰς τήν ἔρημον, ἵνα παραδοθῆ εἰς τήν "ἔκστασιν". Ἦτο γνώστης τῶν ἑλληνικῶν μυστηρίων τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ καί ἐχρησιμοποίησε τήν γλῶσσαν καί τάς ιδέας αὐτῶν. Ἀλλά τά ἑλληνικά μυστήρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον ἤδη ὑποστῆ τήν ἐπίδρασιν τῶν ἀνατολικῶν μυστηρίων. Ὁ Φίλων ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος μυστικός τῆς μονοθεϊστικῆς θρησκευτικότητος καί ὡς τοιοῦτος ἐχρησιμοποιήθη εἰς τόν χριστιανικόν μυστικισμόν. Ἀλλά καί γενικώτερον ἐθεωρήθη χρήσιμος ὑπό τῶν χριστιανῶν θεολόγων καί ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῶν. Αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη σημασία τοῦ Φίλωνος.

Ἡ ἐπίδρασις αὕτη τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος περιωρίσθη εἰς ὠρισμένους κύκλους Ἑλληνιστῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις ἐν γένει τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἦτο μεγαλυτέρα. Οἱ Ἰουδαῖοι τῆς διασποράς ἔζων ἐν μέσῳ τοῦ πολιτισμοῦ τούτου καί κατά τό μᾶλλον ἢ ἥττον εἶχον οἰκειοποιηθῆ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ πολιτισμός οὗτος εἰσεχώρησε καί εἰς αὐτήν τήν ἰουδαϊκῆν Παλαιστίνην. Οἱ περί αὐτήν λαοί ἦσαν ἐθνικοί καί εἶχον ὑποστῆ τήν ἐπίδρασιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τοιοῦτοι δέ πληθυσμοί εἶχον ἐγκατασταθῆ καί ἐν αὐτῇ τῇ ἰουδαϊκῇ Παλαιστίνῃ. Ἡ ἑλληνική καί ἔπειτα ἡ ρωμαϊκή διοικήσις καί στρατιωτική ἐξουσία, τό ἐμπόριον καί ἡ βιομηχανία καί ἄλλα σχετικά αἷτια εἰσή-

γαγον εις την γλώσσαν των Ἰουδαίων πολλάς ἑλληνικάς λέξεις, βραδύτερον δέ καί λατινικάς. Κατά τάς πρώτας ἑκατονταετηρίδας οἱ ρωμαῖοι ὑπάλληλοι ἐπεκοινωνουν μετά των ἐπαρχιωτῶν ἀποκλειστικῶς διά τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, μόνον δέ τά ἐπίσημα ἔγγραφα, αἱ ἐπιγραφαί καί τά ὅμοια ἐγράφοντο εις τήν ἑλληνικήν καί λατινικήν.

Δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ἡ ἀλληλοεπίδρασις τῶν διαφόρων θρησκειῶν ἀκόμη καί τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Εἰς τοῦτο συνέβαλλον ἡ ἀνάγκη ἐπικοινωνίας τῶν λαῶν τῶν διαφόρων θρησκειῶν ἀναμεταξύ των καί ἡ περσική κυριαρχία εις τοὺς ἀνατολικούς λαούς, καθῶς καί Βαβυλωνιακαί καί ἄλλαι.

Ἐπίσης συνέβαλλον καί ἡ ἑλληνική αὐτοκρατορία τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου καί τῶν διαδόχων του, διά τῆς ὁποίας διεδόθη ἐκτός τῆς θρησκείας καί ὁ ἑλληνικός πολιτισμός.

Τέλος, εις τόν πρό Χριστοῦ "συγκρητισμόν - οἰκουμηνισμόν" συνέβαλλεν καί ἡ ρωμαϊκή αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία εἶχεν ὑπό τήν κυριαρχίαν της καί τά ἀνατολικά κράτη καί τόν Ἰουδαϊσμόν.

Ἡ ὅλη αὐτή ἀνάμειξις καί συγχώνευσις θρησκειῶν ἐδημιούργησεν τήν ιδέαν τοῦ πανθεισμοῦ καί πρὸς ὑλοποίησιν τῆς ιδέας αὐτῆς οἰκοδομοῦν εις τήν Ρώμην ἕναν εἰδωλολατρικόν ναόν τό γνωστό "ΠΑΝΘΕΟΝ" εις τό ὁποῖον ἐλατρεύοντο ὅλοι οἱ θεοί τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Τό ΠΑΝΘΕΟΝ τῆς Ρώμης:

Τό Πάνθεον ἦτο ἀρχαῖος ναός εις τήν Ρώμην κτισθεῖς τό πρῶτον ὑπό τοῦ Μάρκου Βεσπασιανοῦ τό 27 π.Χ. παρά τό πεδῖον τοῦ Ἄρεως. Κατ' ἀρχάς ἦτο ἀφιερωμένος εις

τόν Δίαν καί ἀπετέλει τμήμα ἢ ἐξάρτημα τῶν Θερωῶν τοῦ Ἀγρίππα, τῶν ὁποίων ἐρείπια σώζονται εἰς τὰ περίξ.

Ἀργότερον ἐλατρεύετο εἰς αὐτόν ὁ Ἄρης, κατόπιν ἡ Ἀφροδίτη καί μετὰ αὐτήν, ὁ θεοποιηθεὶς Ἰούλιος Καίσαρ.

Ἀκολούθως ἀφιερῶθη εἰς ὄλους τοὺς θεούς, ἐξ ὧν ἔλαβε καί τό διατηρούμενον μέχρι σήμερον ὄνομα "Πάνθεον" τῆς Ρώμης.

Ὁ ναός αὐτός ἀργότερα κατεστράφη ὑπό πυρκαγιᾶς καί ἀνηγέρθη μεγαλύτερος ὑπό τοῦ Ἀδριανοῦ (115 - 125 μ.Χ.) καί σώζεται μέχρι σήμερον.

Ἔχει σχῆμα κυκλικόν μέ διάμετρον 43 μέτρα.

Τέτοιοι ναοί ἐκτίσθησαν ἀκόμα δύο: 1) Εἰς τήν Γενεύην ὑπό τῶν οἰκουμενιστῶν τοῦ (Π.Σ.Ε.) καί ὠνομάσθη ναός τῆς Παγκοσμίου Ἐκκλησίας καί 2) εἰς τήν Βοστώνην καί ὠνομάζεται Ἐκκλησία τῶν Ἐθνῶν.

Ἄλλος παρόμοιος ναός ὑπάρχει καί εἰς Παρισίους Γαλλίας, καθώς καί εἰς Μαδρίτην τῆς Ἰσπανίας. (Μεγ. Ἐγκυκλ. Δρανδάκη, τ. 19, σελ. 533-534).

ΣΑΜΑΡΕΙΤΑΙ

Ἄλλη μορφή οἰκουμενισμοῦ ἢ πανθεισμοῦ ἢ ὁποία διεπνέετο ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦσαν οἱ γνωστοί Σαμαρεῖται ὅπου ἀναφέρονται εἰς τό ἱερόν Εὐαγγέλιον καί οἱ ὁποῖοι ἐνεφανίσθησαν πρό Χριστοῦ ὅταν μετοικίσθησαν αἰχμάλωτοι οἱ Ἑβραῖοι εἰς τήν Βαβυλώνα καί ἔφεραν Ἀσσυρίους νά κατοικήσουν εἰς τήν Παλαιστίνην οἱ ὁποῖοι ἀπεδέχθησαν τήν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν μετὰ ἀπό κάποιο περιστατικό, εἰς τό ὁποῖον ἀναφέρε-

ται ὅτι τὰ ἄγρια θηρία κατέτρωγον αὐτούς, καί δι' αὐτό συμπεριέλαβον καί Ἰουδαϊκά θρησκευτικά στοιχεῖα εἰς τήν πίστιν τους.

Ἐδέχθησαν τὰ πέντε (5), πρῶτα βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης ἦτοι τήν Πεντάτευχον: Γένεσιν, Ἔξοδον, Λευϊτικόν, Ἀριθμούς καί Δευτερονόμιον. Τά ἄλλα βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης δέν τά ἐδέχοντο.

Παράλληλα ὅμως διετήρησαν καί τὰ εἰδωλολατρικά στοιχεῖα τῆς θρησκείας των. Προσπάθησαν νά συνδιάσουν τήν εἰδωλολατρείαν μέ τὰ ἀγάλματα, καί τόν Μωσαϊκόν Νόμον τῶν Ἑβραίων.

Δι' αὐτό ἀναφέρει ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής ὅτι: "...οὐ γάρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις...". (Ἰωάνν. Δ' 9).

Σαμαρεῖται ὠνομάσθησαν ἐπειδή κατοικοῦσαν εἰς τήν περιοχὴν τῆς Σαμάρειας. Ἀπόγονοι τῶν Σαμαρειτῶν ὑπάρχουν μέχρι σήμερον, καί εἶναι πολὺ ὀλίγοι, περίπου (100) οἰκογένειες.

Ἡ τακτικὴ τῶν Σαμαρειτῶν ἦτο ἐπιρρεασμένη ἀπὸ τίς Συγκρητιστικὲς καί οἰκουμενιστικὲς τάσεις τοῦ πανθεισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Οἱ Πομάκοι: ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναφορᾶς μας εἰς τοὺς Σαμαρείτας, ὑπενθυμίζομεν καί τοὺς σημερινούς Πομάκους τῆς Ξάνθης στήν Ἑλληνικὴ Θράκη, οἱ ὅποιοι ὅπως ἀναφέρουν ἱστορικοί, κατάγονται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας εἰδωλολάτρας, ἀργότερον ἔγιναν χριστιανοὶ καί ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐξισλαμίσθησαν, ἀλλὰ διετήρησαν καί χριστιανικὰ στοιχεῖα εἰς τήν ζωὴν των. Ἔχουν διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας των τζαμί, ἔχουν ὅμως καί χρι-

στιανικόν ναόν εἰς τήν περιοχὴν των, τόν ὅποιον διατηροῦν καί περιποιούονται ἀνάβοντας τά κανδήλια του καί πολλάκις προσεύχονται ἐκεῖ.

Περί τῶν Πομάκων, οἱ ὅποιοι κατοικοῦν εἰς δεκαοκτώ χωριά βορειοανατολικῶς τῆς Ξάνθης θά ἔπρεπε νά παρουσιασθῆ εἰς ἄλλον κεφάλαιον, τό "οἰκουμενισμός μετὰ Χριστόν" ἀλλά ἐπειδὴ ἡ περίπτωσις των εἶναι σχετική καί παράλληλος μέ τῶν Σαμαρειτῶν, δι' αὐτό ἀνεφέρθη ἐδῶ.

Ἐπίσης παράλληλος μορφή εἶναι καί οἱ "κρυπτοχριστιανοί" τῆς Τουρκίας, οἱ ὅποιοι ἐπισήμως εἶναι μουσουλμᾶνοι καί κρυφίως χριστιανοί καί σύμφωνα μέ εἰδικούς μελετητάς καί ἐρευνητάς τοῦ θέματος αὐτοῦ ὁ πλοθος τῶν ἀνέρχεται εἰς μερικά ἑκατομμύρια, ἀπό 7-10.

Βέβαια αὐτό τό θέμα εἶναι τεράστιον καί δέν θά ἔπρεπε νά συγκαταριθμηθῆ μέ τούς Σαμαρείτας καί τούς Πομάκους, διότι εἶναι μία πολύ ἰδιάζουσα καί ἰδιόμορφος περίπτωσις, ἐπειδὴ ἐξηναγκάσθησαν νά τό κάνουν. Ἐπί πλέον δέν ἔχουν ἐνώσει στοιχεῖα δύο θρησκευτῶν ὅπως οἱ Σαμαρεῖται καί οἱ Πομάκοι κ.λ.π. ἀλλά ἐπισήμως ἐμφανίζονται ὡς μουσουλμᾶνοι καί εἰς τήν καθαρῶς ἰδιωτικήν των ζωὴν εἶναι Χριστιανοί.

Ἄς σημειωθῆ ὅτι ἐδῶ δέν γίνεται λόγος διὰ τό ἐάν αὐτοί εἶναι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ἢ ὄχι, ἀπλῶς παρουσιάζεται μία μορφή θρησκευτικῆς ἀναμειξέως πού δύναται νά χαρακτηρισθῆ ὅτι διαπνέεται ἀπό οἰκουμενιστικό πνεῦμα, ἄν καί ὅπως προαναφέρεται εἶναι πολύ ἰδιάζουσα καί ἰδιόμορφος περίπτωσις καί θά πρέπει νά ἀσχοληθοῦν εἰδικοί ἐπ' αὐτοῦ.

**Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ, ΤΟ ΑΛΛΟ ΤΕΡΑΣ,
 Η ΠΟΛΥΚΕΦΑΛΟΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΗΣ
 ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ, Η ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ, Η ΟΠΟΙΑ
 ΕΧΕΙ ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
 ΚΑΙ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕ ΟΠΟΙΟ
 ΚΕΦΑΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΙ ΚΑΠΟΙΟΝ ΤΟΝ
 ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΗΣ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ!!!**

Ὁ Οἰκουμενισμὸς μετὰ Χριστόν:

Μετὰ Χριστόν τό πνεῦμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ συνεχίζε-
 ται ὑπό διαφόρους μορφάς διά νά φθάσῃ εἰς τόν 20όν
 αἰῶνα καί νά λάβῃ τάς σημερινάς παγκοσμίους διαστά-
 σεις βαδίζοντας πρός τήν δημιουργίαν μιᾶς παγκοσμίου
 θρησκείας καί ἑνός παγκοσμίου ἐβραϊκοῦ κράτους μέ
 ἕναν παγκόσμιον δικτάτορα τόν Ἀντίχριστον.

Ἄς παρακολουθήσωμεν τήν κίνησίν του μετὰ Χριστόν.

Ἡ συγκρητιστική κίνησις, (οἰκουμενισμός), ἡ πρό
 Χριστοῦ, “ἤνωσε” καί ἀφωμοίωσεν ὅλας τάς τότε εἰδω-
 λολατρικάς θρησκείας εἰς τό “πάνθεον”, ἀφοῦ ἄλλωστε
 δέν ὑπῆρχον “δογματικά” διαφοραί μεταξύ των, κα-
 θώς οἱ ψευδοθεοί των –τά εἰδῶλα– δέν εἶναι θεοί ἀλλά
 κτίσματα, π.χ. πέτρες, ξύλα, ζῶα ἢ φυσικά φαινόμενα ἐν
 οὐρανῷ ἢ εἰς τήν γῆν ἢ δαιμόνια, κ.λ.π.

Κατά τήν ἐποχήν τοῦ Χριστοῦ ὁ “συγκρητισμός”
 αὐτός συνεχίζων τήν ἀφομοίωσιν ἀντιμετώπισεν καί τήν
 ραγδαίαν καί ἀστραπιαίαν διάδοσιν τοῦ Χριστιανι-
 σμοῦ, τόν ὁποῖον προσπάθησε νά συμπεριλάβῃ εἰς τό

“πάνθεόν” του, και νά τόν ἀφομοιώσῃ.

Ἐπισθεν αὐτοῦ τοῦ “συγκρητιστικοῦ - οἰκουμενισμοῦ” εὐρίσκετο καί εὐρίσκεται ὁ διάβολος, ὁ ἐωσφόρος καί τό τάγμα του.

Κατά τούς πρώτους αἰῶνας μ.Χ. ὁ χριστιανισμός πολεμεῖται ἀπό τόν, ὑπό ἄλλο ὄνομα οἰκουμενισμόν, τόν Γνωστικισμόν.

Τί εἶναι ὁ Γνωστικισμός;

Μέ τό ὄνομα αὐτό χαρακτηρίζεται μέγας ἀριθμός φιλοσοφικοθρησκευτικῶν συστημάτων, ἐπιδιωκόντων τήν, διά τῆς γνώσεως ἀποκαλυφθεισῶν ἀληθειῶν, ἀπολύτρωσιν τοῦ ταλαιπωρημένου ἀνθρώπου.

Ἐν τῷ Γνωστικισμῷ λοιπόν, ἡ ἄλλη μορφή τοῦ οἰκουμενισμοῦ, προέκυψεν ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ διά τῆς ἐνώσεως πέντε εἰδῶν στοιχείων, ἐλληνικῶν, ἀνατολικῶν φιλοσοφικῶν, ἰουδαϊκῶν καί Χριστιανικῶν.

Ἐνεφανίσθη συγχρόνως εἰς διαφόρους τόπους, ὥστε δέν δύναται τις νά θεωρήσῃ ὠρισμένον πρόσωπον ὡς γενάρχην αὐτοῦ.

Ἐν κυρίῳ γνωστικισμῷ ἐμφανίζεται ἀπό τῶν μέσων τῆς δευτέρας ἐκ/ρίδος. Ἀκριβῶς κατά τό πρῶτον ἡμισυ τῆς ἐκ/ρίδος ταύτης εἶχε μεγάλως ἐνισχυθῆ ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός. Ἐν ἀνατολικῷ πολιτισμῷ καί αἱ ἀνατολικαί θρησκείαι μέ ἀκατανίκητον δύναμιν εἰσῆλασαν πρὸς δυσμάς, συμπαρασύρασαι μεθ' ἑαυτῶν εἰς τήν δίνην πολλούς χριστιανούς. Ἐν γνωστικισμῷ ἦτο θρησκεία, εἶχε λατρείαν καί μυστηριακάς πράξεις, μείγμα χριστιανικῶν καί ἐθνικῶν μυστηρίων, (ἴδε G. Kruger, ἐν

Herzog - Hauck, Realencyklopadie, τόμος 6, 734). Είχεν ιδιαιτέρους ιερείς, ἀλλ' ὄχι ἐπισκόπους. Οἱ Γνωστικοί κατ' ἀρχάς δέν ἀπεσπῶντο τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά συνήρχοντο εἰς παραсунаγωγάς. Ὅτε ὁμως ἀπεκλίσθησαν ἢ ἀπεσπάσθησαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσαν ἰδιαιτέρας κοινότητας. Οἱ Γνωστικοί τὰς δοξασίας αὐτῶν παρίστων, ἀφ' ἐνός, ὡς ἰδιαιτέρας θείας ἀποκαλύψεις. Ἐφρόνουν, δηλαδή, ὅτι διὰ τῶν μυστηρίων αὐτῶν ἤρχοντο εἰς ἄμεσον θέαν τοῦ Θεοῦ, ἐλάμβανον θεῖον πνεῦμα καὶ οὕτως ἀπέκτων ἄμεσον γνῶσιν τῶν θείων πραγμάτων. Ταῦτα εἶναι ἐπίδρασις τῶν ἐθνικῶν μυστηρίων, (τῆς "ἐποπτείας"). Οἱ Γνωστικοί τὰς δοξασίας αὐτῶν παρίστων, ἀφ' ἐτέρου, ὡς κρυφίας ἀποστολικῆς παραδόσεις καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ σχετικὰ συγγράμματα αὐτῶν ἔθετον συνήθως ὡς συγγραφεῖς ὀνόματα ἀποστόλων ἢ ἀποστολικῶν ἀνδρῶν. Τοιαῦτα εἶναι τὰ γνωστά "Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια, ἡ νόθα ἢ ψευδεπίγραφα. Ἡ ἀντίληψις αὕτη δεικνύει ἐπίδρασιν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Μετεχειρίζοντο καὶ γνήσια ἀποστολικά συγγράμματα, ἀλλά δι' αὐτὰ ἐχρησιμοποιοῦν τὴν ἀλληγορικὴν ἐρμηνείαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐξῆγον τὰ νοήματα, τὰ ὁποῖα ἤθελον. Ἀλλά καὶ οὕτως εἰς τὰς γνωστικὰς ιδέας ἐδίδετο χριστιανικὴ τις χροιά. Τῶν πολυπληθῶν συγγραμμάτων τῶν Γνωστικῶν ἐλάχιστα σώζονται, κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς μεταφράσεις καὶ ἐπεξεργασίας ὑπὸ μεταγενεστέρων.

Οἱ Γνωστικοί, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἦσαν δυαλισταί. Ἐδέχοντο, δηληνότι, δύο ἀρχάς, ἐκτός τοῦ ἀγαθοῦ

θεοῦ, ανεξάρτητον καὶ αἰωνίαν ὕλην, ὡς ἔδραν τοῦ κακοῦ.

Οἱ Γνωστικοὶ ἐδέχθησαν ἐπίσης μεσάζοντα, ἀλλ' ὡς ἀναμίξαντες ἐθνικά, ἰουδαϊκά καὶ χριστιανικά στοιχεῖα ἐκυμαίνοντο μεταξύ μεσαζούσης θεογονίας καὶ ἀγγελογονίας.

Γνωστικαὶ αἱρέσεις. Κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας ἀνεφάνησαν, ἐκτός τῶν ἰουδαϊζουσῶν, καὶ αἱ λεγόμεναι γνωστικαὶ αἱρέσεις. Αἱ αἱρέσεις αὗται ὠνομάσθησαν γνωστικαί, διότι οἱ ὄπαδοί των Γνωστικοὶ ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἀνύφουν δῆθεν τὴν χριστιανικὴν πίστιν εἰς γνῶσιν. Οἱ Γνωστικοὶ προσεπάθουν νὰ στηρίξουν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, διὰ παραδοχῆς διδαγμάτων ξένων πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Μεταξὺ ἀγαθοῦ Θεοῦ καὶ ὕλης ἐδέχοντο πλῆθος μεσαζόντων ὄντων. Ὁ Γνωστικισμὸς προέκυψεν ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀπετέλεσε κράμα ἑλληνικῶν, ἀνατολικῶν, ἰουδαϊκῶν καὶ χριστιανικῶν στοιχείων.

Οἱ διάφοροι ἀρχηγῖσκοι τοῦ Γνωστικισμοῦ ἦσαν:

1) Ὁ Σίμων ὁ μάγος ἐκήρυσσεν ἑαυτὸν δύναμιν τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ ἐναθροπήσασαν καὶ Θεόν.

2) Ἡ αἵρεσις τοῦ Βασιλείου, (2ος αἰών), ἐδίδασκεν ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ κατώτεροι θεοὶ μετὰ τὸν ἕνα ἀγαθὸν Θεόν.

Ἐπίσης ἐδίδασκεν ὅτι ὁ Σωτὴρ δέν ἐνηθρώπησεν οὔτε ἐσταυρώθη ἀληθῶς ἀλλὰ φαινομενικῶς.

3) Ἡ αἵρεσις τοῦ Μοντανισμοῦ, (Μοντανός 2ος αἰών). Ἐδίδασκεν ὅτι ὁ ἀρχηγός τους, Μοντανός, εἶναι δῆθεν

παράκλητος, δηλαδή τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί ὁ φορεῦς τῆς τελευταίας καί τελειοτάτης ἀποκαλύψεως.

4) Ἡ αἵρεσις τοῦ Μαρκιῶνος, (2ος αἰών). Ἐκήρυσσεν τήν ὑπαρξιν δύο θεῶν καί ἀπέρριπτεν τήν Παλαιάν Διαθήκην, καί πολλά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης.

5) Ἡ αἵρεσις τοῦ περσικοῦ γνωστικισμοῦ ὁ Μανιχαϊσμός:

Ἐκήρυσσεν τήν ὑπαρξιν δύο θεῶν, ἀπέρριπτεν τήν Παλαιάν Διαθήκην καί παρεδέχετο τό “δοκητισμόν”, δηλ. ὅτι κατά φαντασίαν ἐνεφανίσθη ὁ Χριστός καί ὅλα ὅσα ἔπραξεν ἢ ἔπαθεν ἦσαν φανταστικά.

Τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τόν ἐθεώρει μόνον ἄνθρωπον καί τόν ἐξίσωνε δυσσεβῶς πρός τόν Ἀδάμ, τόν Νῶε, τόν Ἀβραάμ, πρός τόν ...Βούδδαν, τόν Ζωροάστρη κ.ἄ. Ἀνώτερον πάντων τούτων παρεδέχετο ὄχι τόν Κύριον, ἀλλά τόν αἰρεσιάρχη ἀυτοῦ Μάνητα (3ος αἰών), τοῦ ὁποίου ὁ Βούδδας, ὁ Ζωροάστρης καί ὁ Κύριος ὑπῆρξαν πρόδρομοι! Ἡ βλάσφημος ἐξίσωσις τοῦ Κυρίου πρός ἄνθρώπους, ἢ καί ἡ ὑποτίμησις Αὐτοῦ ἔναντι τοῦ αἰρεσιάρχου Μάνητος ἐγένετο βάσει τῆς οἰκουμενικῆς ἀντιλήψεως τοῦ Μάνητος, περί τῆς παραδόσεως τῆς μιᾶς ἀληθείας. Ὁ αἰρεσιάρχης, δηλαδή, Μάνης “διέβλεπεν εἰς τόν κόσμον τήν ἐνότητα τῆς παραδόσεως τῆς μιᾶς ἀληθείας κατά διαφόρους καιρούς καί ὑπό διαφόρους μορφάς διά σειρᾶς ἀπεσταλμένων. Ὁ Μάνης ἐσκέπτετο νά ἐνώσῃ θρησκευτικῶς Ἀνατολήν καί Δύσιν, διά νέας μορφῆς θρησκείας, τοῦ Μανιχαϊσμοῦ. Πρός τοῦτο, ἐπεδίωκε νά ἐνσωματώσῃ εἰς τήν κακόδοξον διδαχὴν του

τὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων θρησκευτῶν συγκρητιστικῶς. Ἔνεκα τούτου ὁ Μανιχαϊσμός ἀποτελεῖ κράμα στοιχείων Παρσισμοῦ, Βουδδισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, ἦτοι: Θρησκευτικός Συγκρητισμός = Οἰκουμενισμός.

Ὁ Μάνης ἤξιον, ὅτι ἡ αἵρεσίς του ἱκανοποιεῖ τὸν ὀρθὸν ἀνθρώπινον λόγον, δηλαδὴ τὸν ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΝ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεχειρεῖ τὴν συγκρητιστικὴν ἐνοποίησησιν τῶν θρησκευτῶν. Τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ διεμόρφου ἀναλόγως τῶν λαῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδασκεν. Οὕτως εἰς τοὺς Πέρσας ἀνεμείγνυεν ὀνόματα ἐκ τῆς ἱερᾶς αὐτῶν βίβλου Ἀβέστα, εἰς τοὺς Ἑλληνας φιλοσοφικὰς ἐννοίας καὶ εἰς τοὺς Χριστιανούς στοιχεῖα ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Μανιχαϊσμός ἐστερεῖτο ἐξωτερικῆς λατρείας. Δέν εἶχεν ἐκκλησίας, ἱεροτελεστίας, εἰκόνας, ἅγια λείψανα, ἁγίους. Μόνη λατρεία, ἡ ἰδιωτικὴ προσευχή, μόνη ἑορτὴ, ἡ ἡμέρα τοῦ βήματος, (προσκύνησις τῆς καθέδρας τοῦ Μάνητος, κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου αὐτοῦ, τὸν Μάρτιον). Ἡ ἑορτὴ τοῦ πάσχα δέν ἦτο ὑποχρεωτικὴ! Ὁ Μανιχαϊσμός διεδόθη πρό παντός μεταξύ τῶν ἀνωτέρων τάξεων καὶ μόνον εἰς τὴν ἀνατολικὴν Συρίαν κατέστη θρησκεία τοῦ πλήθους.

Ἄλλαι αἱρέσεις. Ὅχι μόνον αἱ ἰουδαϊζουσαι καὶ αἱ γνωστικαί, ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι αἱρέσεις τῶν τριῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων ἀπροκαλύπτως πως ἐδίδαξαν τὴν πλάνην.

Ἀνεφέραμεν ὠρισμένας γνωστικὰς αἱρέσεις τὰς κυριωτέρας, αἱ ὁποῖαι διεπνέοντο ἀπὸ τὸ “συγκρητιστικόν” πνεῦμα, καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν οἱ πρόδρομοι καὶ ἡ βιά-

σις τοῦ σημερινοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ χριστιανισμός ἀντιμετώπισεν (5) μεγάλους ἐχθρούς οἱ ὅποιοι τόν ἐπολέμησαν μέ σατανική λύσσα.

1) Τόν Ἰουδαϊσμό ἢ Ἐβραϊσμό.

2) Τό πολυκέφαλον τέρας τῆς εἰδωλολατρείας, τό ὁποῖον ἔχυσεν ποταμούς αἱμάτων τῶν ἁγίων Μαρτύρων, διά τῶν ὁποίων ἐποτίσθη ὁ Χριστιανισμός καί ἀπέδωσεν ΚΑΡΠΟΥΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ἐπί (4) αἰῶνας.

3) Τό ἄλλος τέρας εἶναι ἡ Ἀσιατική μυστικιστική εἰδωλολατρεία μέ ἐφάμιλους διωγμούς.

4) Τούς φιλοσοφικοθρησκευομένους οἱ ὅποιοι ἀνεμείγνυον θρησκευτικᾶς καί φιλοσοφικᾶς θεωρίας ὑπό μορφήν “συγκρητισμοῦ”, πολεμοῦντες μέ οἰονδήποτε τρόπον τόν χριστιανισμόν.

5) Τελευταῖος καί σατανικότερος ἦτο καί εἶναι αἱ αἱρέσεις τό πολυκέφαλον τέρας, ἡ Δηλητηριώδης ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ μέ τά ἀμέτρητα κεφάλια τῶν αἱρέσεων τά ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τό αὐτό σῶμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ πέμπτος αὐτός ἐχθρός ἀπετελέσθη ἀπό χριστιανούς οἱ ὅποιοι προήρχοντο ἐκ τῶν (4) πολεμίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἦτοι: 1) Ἰουδαίων, 2) Εἰδωλολατρῶν, 3) Ἀσιατικῶν μυστικιστικῶν εἰδωλολατρῶν καί 4) ἐκ τῶν φιλοσοφικοθρησκευτικῶν συστημάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὅσοι λοιπόν ἐκ τῶν χριστιανῶν ἀνῆκον πρότερον εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω θρησκευτῶν καί δέν εἶχον ἀποβάλλει πλήρως τίς θρησκευτικῆς κοσμοθεωρίας ἐκ τῆς ψυχῆς των καί δέν εἶχον ἀποδεχθῆ τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον καθ' ὅλο-

κλῆρίαν εἰς τὴν ζωὴν των, ἀλλὰ διετήρουν μέρος τῆς προηγουμένης θρησκείας των, αὐτοὶ ἐλέγοντο “μικροὶ ἢ μεγάλοι” αἵρετικοὶ ἀναλόγως τοῦ ποσοστοῦ κατὰ τὸ ὅποιον τὴν διετήρουν ἀκόμη μέσα των.

Ἦθελον δηλαδὴ νὰ ἀναμείξουν τὰ τῆς θρησκείας των μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ αὐτὸ ἦτο “συγκρητισμὸς”!

Ἄλλοι ἀνεμείγνυον περισσοτέρων θρησκευτῶν θεωρίες μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ οὕτω ὅλοι αὐτοὶ ἐδημιουργοῦσαν μίαν νέα δική τους “πίστη”, μίαν νέα θρησκεία.

Τί εἶναι αἵρεσις;

Ὡς διδασκαλία εἶναι κακοδοξία, ψευδοδοξία, καὶ ἑτεροδοξία.

Παράγεται ἀπὸ τὸ ρῆμα αἴρω, σηκώνω, διαχωρίζω καὶ ἀποχωρίζομαι, διάφορα πράγματα, ἐγώϊστικῶς ἀγνοῶν τοὺς πάντας.

Ἡ τακτικὴ τῶν αἵρέσεων:

Ἡ αἵρεσις ἀναφαίνεται ἐκάστοτε ὡς καινοτομία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναδεικνύεται ὡς πολέμιος τῆς θείας ἀληθείας.

Χρησιμοποιεῖ κείμενα τῆς θεοπνεύστου Ἀγίας Γραφῆς τὰ ὅποια διαστρεβλώνει, ὅπως ὁ διάβολος εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἐξάγει τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τὸν ἄλλον παράδεισον, τὴν Ἐκκλησίαν.

Αἱ Αἵρεσεις:

Αἱ αἵρεσεις ἀναφαίνονται ἀκαταπαύστως, καθ' ὅλην

τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τῶν πρώτων χρόνων μέχρι σήμερα. Αἱ αἱρέσεις ἐμφανίζονται ἐκάστοτε ὡς ἄλλαι δηλητηριώδεις κεφαλαί τῆς μυθολογουμένης Λερναίας ὕδρας καί ἀπειλοῦν ἐπιμόνως τάς κατά τόπους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου καί τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν.

Ἀκολούθως γίνεται λόγος περί πλείστων ἐξ αὐτῶν τῶν αἱρέσεων καί δὴ τῶν μεγαλυτέρων, κατά τήν ἀκόλουθον τάξιν.

Κατ' ἀρχάς ἀναφέρονται αἱ αἱρέσεις τῶν τριῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Κατόπιν ἐκτίθενται αἱ ἀναφανεῖσαι μετὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας ἀντιτριαδικαί, χριστολογικαί καί ἀντιεκκλησιαστικαί αἱρέσεις.

Α'. Ἀντιτριαδικαί Αἱρέσεις:

1) Ὁ Ἀρειανισμός (4ος αἰ.)

Ἀρχηγός τῆς ἦταν ὁ Ἄρειος. Ἡ αἵρεσις αὕτη, ὑπεκρίθη εἰλικρίνειαν καί ἐχρησιμοποίησεν “τάς τῶν Ἀγ. Γραφῶν λέξεις ὡς ὁ πατήρ αὐτῆς διάβολος” (Μεγ. Ἀθαν. ΒΕΠΕΣ 30, 123).

Ἐδίδασκεν ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι Θεός, ἀλλά κτίσμα τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Ἄρειος ἔλεγε περί τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ: “Ἦν ποτε, ὅτε οὐκ ἦν ὁ Υἱός”, δηλαδή, ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν δέν ὑφίστατο ὁ Υἱός, καί ἄλλα βλάβημα.

2) Ἡ αἵρεσις τοῦ Σαβελλίου (Σαβελλιανισμός), (3ος αἰών).

Ἐπρέσβευεν ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἓνα τριώνυμον πρόσωπον καί ἄλλοτε ἐμφανίζεται ὡς Πατήρ, ἄλλοτε ὡς Υἱός καί

ἄλλοτε ὡς Πνεῦμα Ἅγιον. ἔχει δηλαδή τρία προσωπεῖα. Συνέχει τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἢ πρόσωπα πρὸς τὴν μίαν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἤγωνε αὐτὰ εἰς ἓνα.

3) Ἡ πνευματομαχία (4ος αἰών).

Οἱ πνευματομάχοι εἶναι παρόμοια αἵρεσις μέ τὸν Ἀρειανισμόν. Ὁ Μακεδόνιος, πατριάρχης Κων/λεως ἦτο ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς.

Δέν ἐπίστευον ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι Θεὸς καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὅπως οἱ Ἀρειανοὶ ἐπίστευον ὅτι ὁ Πατὴρ ἔκτισεν θελήσει καὶ βουλήσει τὸν Υἱὸν οὕτω καὶ οἱ Πνευματομάχοι ἐφρόνουν ὅτι ὁ Υἱὸς ἔκτισε τὸ Πνεῦμα, “τρίτον... τῆ φύσει” καὶ τρίτην οὐσίαν.

Ἐλεγεν μάλιστα ὅτι ἂν ὁ Θεὸς ἔχει υἱὸν τότε τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ “ἐγγονάκι” του!

Ἐκτὸς αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ Παύλου τοῦ Σαμοσατέως (3ος αἰών), δέν ἐδέχετο καὶ αὐτὸς τὸν Υἱὸν ὡς Θεὸν καὶ ὅτι πρὶν γεννηθῆ ὑπὸ τῆς Μαρίας δέν ὑπῆρχεν, κ.λ.π.

Β' Αἱ Χριστολογικαὶ Αἱρέσεις

Αἱ ἀντίχριστοι αὐταὶ αἱρέσεις ἐπολέμησαν τὸ Δόγμα περὶ τῆς ἐνώσεως θείας καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς τὸ ἓν Πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

1) Ὁ Ἀπολλιναρισμὸς (4ος αἰών)

Ὁ αἰρετικὸς Ἀπολλινάριος ἐδίδασκεν ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔλαβε μόνον σῶμα ἀπὸ τῆς Μαρίας καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς ψυχῆς ἦτο ἡ θεότης τοῦ Υἱοῦ.

Ἀργότερον ἀναθεώρησεν τὴν θεωρίαν αὐτοῦ καὶ εἶπεν

ὅτι ἔλαβεν σῶμα καὶ ψυχὴν ἄνουν, καὶ τὴν θέσιν τοῦ νοός κατέλαβεν ἢ θεότης τοῦ Υἱοῦ καὶ ἄλλα βλάσφημα καὶ παρεμφερῆ.

2) Ὁ Νεστοριανισμός (5ος αἰ.)

Ὁ αἵρετικός Νεστόριος ἐπρέσβευεν ὅτι εἰς τὸν Χριστὸν ὑπῆρχον δύο πρόσωπα, ἓνα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἓνα τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας.

Δέν ἐδέχετο ὅτι ἐν τῷ Ἐνὶ Προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἠνώθησαν ὑποστατικῶς ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις (σῶμα καὶ λογικὴ ψυχὴ), τοῦ Χριστοῦ.

3) Ὁ Μονοφυσιτισμός (5ος αἰ.)

Ἡ αἵρεσις αὕτη ἐπίστευεν ὅτι ὁ Χριστὸς προῆλθεν ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων, θείας καὶ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔνωσιν ἡ θεία ἀπερρόφησεν τὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἔμεινεν μόνον ἡ θεία. Ἔγινε δηλαδὴ κρᾶσις καὶ μίξις τῶν δύο φύσεων εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπίνης.

Αἱ ἀντιφάσεις εἶναι ἴδιον τῶν αἱρέσεων. Πᾶσα αἵρεσις ἀντιφάσκει ὄχι μόνον πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν της. (Ὅπως καὶ οἱ σύγχρονοι αἵρετικοὶ Νεοεικονομάχοι. Διατυπώνουν καὶ διαμορφώνουν κάθε τόσο καὶ νέα θεωρίαν διὰ νὰ στηρίξουν τὴν καταρρεῦσαν ἀντίχριστον θεωρίαν των).

4) Ὁ Μονοθελητισμός (7ος αἰ.)

Ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοθελητισμοῦ καὶ Μονοενεργητισμοῦ εἶναι συνέχεια καὶ ἀπόγονος τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καὶ τοῦ Ἀπολλιναρισμοῦ.

Αὕτη πρεσβεύει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε μίαν θέλησιν καὶ μίαν ἐνέργειαν, τὴν θεϊκὴν.

Εἰς αὐτό τό συμπέρασμα κατέληγε ἐπειδή πίστευε μονοφυσιτικά ὅτι δηλαδή κατά τήν ἔνωσιν τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς τόν Χριστόν ἡ ἀνθρώπινος ἀπερροφήθη ὑπό τῆς θείας καί ἔμεινεν μόνον ἡ θεία, ἄρα ἔχει μία θέλησιν καί ἐνέργειαν.

Ἡ Δ' Οἰκουμ. Σύνοδος τό 451 ἐδογματίσεν ὅτι ἡ ἔνωσις εἰς τό πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐγένετο, “ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀχωρίστως καί ἀδιαιρέτως”.

Γ': Αἱ Ἀντιεκκλησιαστικάί αἱρέσεις.

Διά τῶν μέχρι τώρα ἀναφερθεισῶν αἱρέσεων ὁ διάβολος ἐπολέμησεν τό μεγαλύτερον ΔΟΓΜΑ τοῦ ἐν ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΟΥ καί τό ΔΟΓΜΑ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου –τό Χριστολογικόν– ἀναγκαῖον πρός σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Διά τῶν αἱρέσεων αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν ἐν συνεχείᾳ ἐπολεμήθη τό ΔΟΓΜΑ περί τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἤτοι τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Αἱ ἀντιεκκλησιαστικάί αἱρέσεις αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν εἶναι:

1) Ἡ εἰκονομαχία, 2) ὁ Παπισμός, 3) ὁ Ἀγγλικανισμός, 4) ὁ προτεσταντισμός καί 4) ὁ οἰκουμενισμός.

Εἰς τό παρόν κεφάλαιον, “ὁ οἰκουμενισμός μετὰ Χριστόν”, ἀναφέρομε τάς ὑπό διαφόρους μορφάς καί ὀνόματα ἐμφανίσεις τοῦ οἰκουμενισμοῦ, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ αἱρέσεις, ὁ πέμπτος θανάσιμος ἐχθρός τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, δηλαδή τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ὅλοι αἱ αἱρέσεις εἶναι ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ. Αἱ αἱρέσεις ὅμως αἱ ὁποῖαι θά ἀναφερθοῦν εἰς τήν συνέχειαν εἶναι περισσότερο –ἂν δύναται νά χρησιμοποιηθῇ ἡ λέξις αὐτή– διό-

τι ὁ πόλεμος γίνεται πλέον ὀργανωμένος καί ἐμφανής.

Αἱ ἀντιεκκλησιαστικάί αἵρέσεις εἶναι παράγωγα τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ Εἰκονομαχία:

Δέν ὑπῆρξε αἰὼν πού ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νά πέρασε εἰρηνική περίοδο. Οὕτω κατά τόν 8ο αἰῶνα (726) ἐμφανίζεται ἡ αἵρεσις τῆς Εἰκονομαχίας ἡ ὁποία πολέμησε μέ σατανική λύσσα τάς ἱεράς εἰκόνας.

Ἡ αἵρεσις αὐτή ἦτο συνέχεια τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καί τοῦ Μονοθελητισμοῦ. Αἱ δύο αἵρέσεις αὐτές ἐπίστευον, ὅτι, εἰς τόν Χριστόν μετά τήν ἔνωσιν τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπέμεινε μόνον ἡ θεία, ὅποτε ὁ Χριστός ἦτο μόνον θεία φύσις καί δι' αὐτό δέν ἐπετρέπετο ἡ εἰκονογράφησις του, καί κατά προέκτασιν οὔτε ἡ τιμή πρὸς τοὺς Ἁγίους οὔτε εἰς τά Ἅγια Λείψανά των.

Ἡ εἰκονομαχία ἐθεωροῦσε εἰδῶλα τίς εἰκόνες καί εἰδωλολάτρας τοὺς προσκυνοῦντας αὐτάς. Συμφώνως μέ ἱστορικές ἀναφοράς ὀπισθεν τῆς αἵρέσεως αὐτῆς εὐρίσκετο ὁ Ἑβραϊσμός.

Ἡ αἵρεσις τῆς εἰκονομαχίας εἶχε σύμμαχον καί τήν αἵρεσιν τοῦ Παυλικιανισμοῦ ἔνεκα τῆς σχέσεώς του πρὸς τόν Μονοφυσιτισμόν. Οἱ Παυλικιανοί ἐνεφανίσθησαν τόν Ζ' ἔβδομον αἰῶνα καί δέν ἐπίστευον ὅτι ὁ Χριστός εἶχε ἀνθρώπινον φύσιν καί ὅτι ἔπαθε πραγματικῶς ἀλλά ὠμολόγουν ὅτι εἶχε οὐράνιον σῶμα καί κατά δόκησιν, (φαντασίαν) ἔπαθε, ἐσταυρώθη καί κατά φαντασίαν ἀπέθανε σωματικόν θάνατον.

Ἡ αἵρεσις τῆς εἰκονομαχίας διήρκησεν 117 ἔτη ἀπό τό 726 - 843, μέ μία διακοπή 28 ἐτῶν, ἦτοι:

Α' περίοδος: 726-787. Ἐπί 61 ἔτη Εἰκονομαχία καί τό 787

ἐγένετο ἡ καταδίκη τῆς Εἰκονομαχίας ὑπὸ τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου.

Β' περίοδος: 787-815. Μερικὴ “ἀνακωχή” ὑποχώρησις τῆς Εἰκονομαχίας.

Γ' περίοδος: 815-843. Νέα ἐπίθεσις τῆς εἰκονομαχίας ἐπὶ 28 ἔτη καὶ τὸ 843 ὀριστικὴ ΝΙΚΗ καὶ ΘΡΙΑΜΒΟΣ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ κατὰ τῆς Εἰκονομαχίας καὶ κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι παγκόσμιος κίνησις ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων πρὸς ἔνωσιν ὅλων τῶν θρησκευτῶν, ἔχει δὲ ὠνομασθῆ καὶ Συγκρητισμὸς διὰ τοὺς λόγους πού προαναφέραμε.

Ἡ κίνησις αὐτὴ ἀρχικῶς δὲν ὠνομάζετο οἰκουμενισμὸς αἱ ἐνέργειαι αὐτῆς ὁμως ἦταν ἴδιες. Ἀπόδειξις τούτου ἦτο ὅτι πρὸ Χριστοῦ, ἡ κίνησις αὐτὴ κατέληξε εἰς τὸ “ΠΑΝΘΕΟΝ” τῆς ΡΩΜΗΣ ὅπου ἐλατρεύοντο ὅλοι οἱ “Θεοί” τῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκευτῶν.

Μετὰ Χριστόν ἐνεφανίσθη ὡς “ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΣ” ἦτοι ἔνωσις Ἰουδαϊκῶν, Χριστιανικῶν, εἰδωλολατρικῶν καὶ φιλοσοφικο-θρησκευτικῶν θεωριῶν.

Ἄλλη παρομοία κίνησις ἦτο ὁ “ΜΑΝΙΧΑΪΣΜΟΣ” ὁ ὁποῖος ἐκινεῖτο πρὸς ἔνωσιν ὅλων τῶν τότε γνωστῶν θρησκευτῶν τοῦ κόσμου. Ἦτο ὅπως ἐχαρακτηρίσθη ὁ περσικὸς Γνωστικισμὸς.

Ἐξίσωνε δυσεβῶς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πρὸς τὸν Ἀδάμ, τὸν Νῶε, τὸν Ἀβραάμ, πρὸς τὸν Βούδδαν, τὸν Ζωροάστρην καὶ ἄλλους. Ἀνώτερον αὐτῶν ἐδέχτο τὸν Μάνητα, (3ος αἰ. μ. Χ.) τοῦ ὁποῖου ὁ Βούδδας, ὁ Ζωροάστρης καὶ ὁ Χριστὸς ὑπῆρξαν πρόδρομοι!!!

Ὁ Μάνης ἐσχέπετο νὰ ἐνώσῃ θρησκευτικῶς Ἀνατολήν καὶ Δύσιν διὰ τῆς νέας μορφῆς θρησκείας τοῦ Μανιχαϊσμοῦ.

Ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς παραδόσεως τῆς μιᾶς ἀληθεί-

ας ή όποία ύπήρχε κατά διαφόρους καιρούς και ύπό διαφόρους μορφάς διά σειράς άπεσταλμένων.

Ένεκα τούτου ό Μανιχαϊσμός άποτελεί κρᾶμα στοιχείων Παρσισμοῦ, Βουδδισμοῦ και Χριστιανισμοῦ.

Όλη ή θεωρία τοῦ τότε και τοῦ σήμερα οίκουμενισμοῦ στηρίζεται και έχει ως θεμελιώδη βάση του τόν ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΝ, τόν όρθόν ανθρώπινον λόγον, έξ οῦ και Γνώσις ή Γνωστικισμός. Δηλαδή προσπαθῆ νά ανακαλύψη τήν αίτίαν τῆς δημιουργίας τοῦ όρατοῦ και άοράτου κόσμου και τῶν όντων αὐτοῦ μόνον μέ τήν γνώσιν και τήν λογικήν τοῦ ανθρώπου, (Γνωστικισμός, Όρθολογισμός).

Τό αὐτό πνεῦμα, (τοῦ διαβόλου), πού κατηύθυνε και κυριαρχοῦσε τοῦ Πανθεϊσμοῦ, τοῦ Γνωστικισμοῦ, τοῦ Μανιχαϊσμοῦ και λοιπῶν μορφῶν του, ένεφανίζετο ανά τούς αἰῶνας ύπό διαφόρους μορφάς και διαφόρους όνομασίας πρός παραπλάνησιν. Εἰς τήν συνέχειαν αναφέρομεν τάς κυριωτέρας μορφάς τοῦ οίκουμενισμοῦ - συγκρητισμοῦ.

Ό Μουσουλμανισμός, Ίσλαμισμός ή Μωαμεθανισμός: Κατά τόν 7ον αἰῶνα 622 μ.Χ. έμφανίζεται ἄλλη μορφή πανθεϊσμοῦ ή οίκουμενισμοῦ, ό Μουσουλμανισμός κατασκευασθείς ύπό τοῦ Μωάμεθ τῆ ύποδείξει και ύποκινήσει τῶν Έβραίων, ἦτοι τοῦ "Ίούδα διά μέσου τῶν αἰῶνων".

Ό Μουσουλμανισμός περιέχει τριῶν θρησκειῶν στοιχεία καθορίζοντάς τα και αναμειγνύοντας αὐτά, μέ τήν ιδικήν του αντίληψιν, έρμηνεία και έξήγησιν.

1) Τοῦ έβραϊσμοῦ - ιουδαϊσμοῦ, δεχόμενος τόν Άβραάμ, Ίσμαήλ, Ίακώβ, τόν Ήσαΐαν και ἄλλα πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς και Καινῆς Διαθήκης.

2) Τοῦ Χριστιανισμοῦ: Δέχεται τόν Χριστόν ὡς καλόν ἄνθρωπον, τήν Μαρίαν, τόν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ κ.λ.π. μέ δικόν του καθορισμόν. Πιστεύει ἕναν ὑλιστικόν καί ἡδονικόν παράδεισον μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μέ αὐτόν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

3) Τῆς Εἰδωλολατρίας, τά ὅποια ἔχει ἀναμείξει μέ τά στοιχεῖα τῶν δύο προηγουμένων.

Ὅλα τά ἀνωτέρω περιέχονται εἰς τό “Κοράνιον”, καί ἡ ἀναφορά τῶν θεωριῶν αὐτῶν θυμίζει μυθιστόρημα ἢ διηγήσεις αὐθαίρετες ὅπως τῶν “ἀποκρύφων εὐαγγελίων”, τά ὅποια ὑπῆρξαν πηγές διά τήν δημιουργίαν πολλῶν αἱρέσεων. Ἡ ἀνάμειξις αὐτή τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν θεωριῶν εἶναι μία μορφή οἰκουμενισμοῦ, Γνωστικισμοῦ, Μανιχαΐσμοῦ κ.λ.π.

Ἀριστερά: Ὁ πάπας ἀσπάζεται τόν ραββῖνον τῆς Ρώμης παραδεχόμενος τό φρόνημα τῶν θεοκτόνων περί Χριστοῦ!

Δεξιά: Ὁ πάπας συμπροσεύχεται εἰς τήν συναγωγήν τῆς Ρώμης μέ τόν ραββῖνον φάλλοντα τόν ἐπιλεκτικόν ὕμνον τῶν ἑβραίων “ἔρχεται ὁ μεσσίας” τουτέστιν ὁ ἀντίχριστος. Διά τοῦτο καί ὁ πάπας “ἀπῆλλαξεν” τοὺς ἑβραίους ἀπό τήν θεοκτονίαν καί ἐζήτησεν συγγνώμην διά τό ὀλοκαύτωμα τῶν ἑβραίων πού τό ὑπερμεγεθυνοῦν ἀπό 600.000 περίπου, εἰς ἕξ ἑκατομμύρια, διά νά ἐλκύσουν τήν παγκόσμιον συμπάθειαν καί τοὺς ὁποίους οἱ ἴδιοι ἐξόντωσαν.

**ΛΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΜΟΡΦΑΙ, ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ
ΑΠΟ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ μ.Χ. ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.**

Αί κυριώτεραι καί μεγαλύτεραι γνωσταί οίκουμενιστικάί κινήσεις αἱ κατά διαφόρους καιρούς καί τόπους ἐμφανισθεῖσαι καί αἱ ὁποῖαι συμπαρέσυρον, συμπεριέλαβον καί συγχώνευσαν καί πάρα πολλάς ἄλλας, μικροτέρας ἀκτίνος καί ἐμβελείας, παρεμφερεῖς τοιαύτας αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον παράλληλα εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς καθ' ὅλους τούς αἰῶνας εἶναι οἱ κατωτέρω:

Αἱ κυριώτεραι μορφαί οίκουμενισμοῦ - Συγκρητισμοῦ:

Ὁ Σιωνισμός ἢ Ἑβραιοσιωνισμός, ὁ Παπισμός, ἡ Οὐνία, ὁ προτεσταντισμός τοῦ Λουθήρου, ὁ Ἀγγλικανικός προτεσταντισμός, ὁ προσκοπισμός, ἡ Μασσωνία ἢ Ἑβραιομασσωνία, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ Ο.Η.Ε. ἢ Ὁργανισμός τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), δηλαδή ὁ σημερινός ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ, Διαχριστιανικός καί Διαθρησκειακός εἰς τήν τελικήν του μορφήν κ.λ.π..

Ἐπίσης ἡ Ε.Ο.Κ. ἢ Εὐρωπαϊκή Ἐνωσις ἢ μᾶλλον Ἑβραϊκή Ἐνωσις, ἢ Παγκοσμιοποίησις.

Ὅλα τά ἀνωτέρω δέν εἶναι τυχαῖα. Ὅχι δέν εἶναι τυχαῖαι συμπτώσεις, εἶναι τέλεια ὀργανωμένα σχέδια σκοτεινῶν δυνάμεων οἱ ὁποῖες “ἀοράτως” κατευθύνουν καί κυβερνοῦν ὅλες αὐτές τίς παγκόσμιες κινήσεις τοῦ οἴκου-

μενισμοῦ μέ μοναδικόν σκοπόν τήν ἰσοπέδωσιν καί πολτοποίησιν καί συγχώνευσιν τῶν πάντων, ἔθνῶν κρατῶν, φυλῶν, γλωσσῶν, θρησκειῶν, δογμάτων, ἔθῶν καί ἐθίμων, συνόρων κ.λ.π. πρός δημιουργίαν ἑνός παγκοσμίου ἑβραϊκοῦ κράτους, μιᾶς ἑβραϊκῆς θρησκείας μέ ἕνα παγκόσμιον κυβερνήτην καί ἄρχοντα πλανητάρχην τόν ἐρχόμενον ἀντίχριστον.

Εἰς τήν συνέχειαν θά γίνῃ σύντομος ἀναφορά μιᾶς ἐκάστης τῶν προαναφερθεισῶν οἰκουμενιστικῶν μορφῶν καί κινήσεων. Δηλαδή πολύ συνοπτικά τό “βιογραφικόν” των.

1) Ὁ Σιωνισμός:

Ὁ Σιωνισμός ὑπό τήν σημερινήν του μορφήν, ὀνομαζόμενος Παγκόσμιος Διεθνῆς Ἑβραϊοσιωνισμός, ἔκανε τήν ἐμφάνισίν του καί ὀργανώθηκε τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, τό 1895 εἰς τήν πόλιν Βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας. Αὐτός ὁ ὁποῖος ὀργάνωσε τό πρῶτον παγκόσμιον σιωνιστικόν συνέδριον ἦτο ὁ ἑβραιοῦγγρος σιωνιστής Θεόδωρος Herzl.

Εἰς τό συνέδριον αὐτό συνετάχθησαν τά διαβόητα “πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών” εἰς τά ὁποῖα καθορίζεται ὁ τρόπος καταλύσεως ὅλων τῶν Ἑθνῶν, κρατῶν, γλωσσῶν, φυλῶν, θρησκειῶν καί τῆς ἐπικρατήσεως ἑνός Παγκοσμίου Ἑβραϊκοῦ Κράτους, μέ ἕναν παγκόσμιον Ἑβραῖον αὐτοκράτορα, δηλαδή ἀναμενόμενον ἀντίχριστον.

Ὁ Σιωνισμός ὅμως ἔχει καί τήν προῖστορίαν του. Ἡ ἱστορία του ἀρχίζει τό 600 πρό Χριστοῦ ὅταν οἱ ἔβραῖοι ἠχμαλωτίσθησαν ὑπό τοῦ βασιλέως τῶν Χαλδαίων τόν Ναβουχοδονόσορα, καί μεταφέρθησαν εἰς τήν Βαβυλώνα.

Ἐκεῖ οἱ ἔβραῖοι ἐδέχθησαν τήν ἐπιρροήν τῶν Χαλδαίων, οἱ ὅποιοι ἠσχολοῦντο μέ τήν φιλοσοφίαν, τήν εἰδωλολατρείαν, ἀστρολογίαν καί τήν ἐπικοινωνίαν μέ τά πονηρά πνεύματα.

Οὕτω βαθμηδόν ἀνεπτύχθη ἐπαφή μεταξύ τῶν ἔβραίων καί τῶν χαλδαίων ἱερέων.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπαφῆς, ἦτο ὅτι οἱ ἔβραῖοι ἄρχισαν νά πιστεύουν ὅσα ἐπίστευον οἱ Χαλδαῖοι ὡς καί εἰς τήν μετεμψύχωσιν καί μετενσάρκωσιν, κ.λ.π.

Ἐξ αὐτῶν τῶν ἔβραίων ἐγεννήθη ἡ αἵρεσις τῶν “Φαρισαίων”, (ἀπό τήν ἔβραϊκὴν λέξιν εἰδικός ἢ ξέχωρος), ἡ ὁποία ἀπετέλεσεν τό μυστικόν σχῆμα.

Ὑπό τήν ἐπίδρασιν αὐτὴν τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας ἄρχισε νά γράφεται ἡ “Καμπάλα”, ἡ ὁποία μεταφερθεῖσα διὰ ζώσης φωνῆς ἔπειτα ἀπό 800 χρόνια τοὺς ὠδήγησεν εἰς τήν συγγραφὴν τοῦ Σιωνιστικοῦ ΤΑΛΜΟΥΔ.

Ἐκτοτε οἱ Φαρισαῖοι ἀπετέλεσαν μίαν αὐστηρῶς μυστικὴν θρησκευτικοπολιτικὴν ὀργάνωσιν. Καί αὐτὴ ἡ μυστικὴ ὀργάνωσις διοικοῦσε καί διοικεῖ μετὰ τό 70 μ.Χ. τοὺς ἐν διασπορᾷ ἔβραίους μέχρι σήμερον.

Τοὺς Φαρισαίους δέν τοὺς ἐδέχοντο οὔτε τοὺς δέχονται ὅλοι οἱ ἔβραῖοι. Τό Συνέδριόν τους ὀνομάζεται ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ παραφθορά τῆς ἐλληνικῆς Συνέδριον.

Τό Συνέδριον τῶν Φαρισαίων ἦτο εἰς Γιάφα, μετὰ εἰς

Τιβεριάδα, ἀργότερον μετεφέρθη εἰς Βαβυλώνα. Ἀργότερα εἰς Κωνσταντινούπολιν τό 1860. Ἀπό τήν Κωνσταντινούπολιν τό 1830 εἰς Θεσσαλονίκην. Μετά τό 1912 μετεφέρθη εἰς Μεγάλην Βρεττανίαν καί ἀπό ἐκεῖ εἰς Η.Π.Α. Τό 1970 τό Συνέδριον τῶν Σιωνιστῶν ἐγκατεστάθη εἰς τήν Ἱερουσαλήμ.

Αὐτό εἶναι τό σύντομο ἱστορικό τοῦ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ. Ὅλο αὐτό ἀνεφέρθη διά νά φανῆ ἡ οἰκουμενιστική καί συγκρητιστική προέλευσίς του.

Ἀπό τόν Διεθνή Σιωνισμό προῆλθεν ἡ Μασσωνία. Περί αὐτῆς γίνεται ἀναφορά εἰς τήν συνέχειαν.

ΜΑΣΣΩΝΙΑ:

Ἡ Μασσωνία εἶναι καθαρά δημιούργημα καί κατασκευάσμα τοῦ Διεθνοῦς Ἑβραϊοσιωνισμοῦ ὅπως ἀναφέρουν εἰς τά “πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών” οἱ ἑβραῖοι, ἀλλά καί ὅπως ἀποδεικνύεται καί μέχρι σήμερον, ὅτι οἱ ἑβραῖοι Σιωνισταί κατευθύνουν καί κυβερνοῦν ἀπολύτως τήν Μασσωνία.

Ἡ Μασσωνία, ἡ Φραμασσωνία ἢ Τεκτονισμός ἢ ἐλευθεροτεκτονισμός, ἐνεφανίσθη κατά τόν 16ον αἰῶνα ὡς ἐπαγγελματικός Μασσωνισμός εἰς τάς Στοάς τῶν τεχνιτῶν τῆς Γαλλίας.

Μασσῶνος σημαίνει κτίστης ἢ τέκτων εἰς τήν ἑλληνικήν. Ἐσυστηματοποιήθη καί ὠργανώθη ὡς θεωρητικός Μασσωνισμός εἰς τήν Σκωτίαν τῆς Ἀγγλίας τό 1717. Ἡ Μασσωνία εἶναι ἡ πλέον ἀντιπροσωπευτική μορφή τοῦ οἰκουμενισμοῦ, πανθείσμοῦ καί τῆς πανθηροσκειᾶς, τοῦ Συγκρητισμοῦ.

Οί μασσῶνοι, χωρίς ἀποδείξεις, ἀναφέρουν ὅτι οἱ ρίζες τοῦ Μασσωνισμοῦ ὑπάρχουν ἀπό πρό Χριστοῦ, ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Σολομῶντος ἤ καί ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Ἀδάμ.

Ἡ Μασσωνία εἶναι ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Λατρεύει ὡς Θεόν τῆς τόν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος ἤ μέ τά ἀρχικά (Μ.Α.Τ.Σ.), ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἐωσφόρος διάβολος.

Περιλαμβάνει καί δέχεται εἰς τούς κόλπους τῆς ὡς μέλη ἀνθρώπους ἀπ' ὅλες τίς θρησκείες τοῦ κόσμου.

Βάσις τοῦ Μασσωνισμοῦ εἶναι ἡ ἀρχαία εἰδωλολατρεία. Ὅλες οἱ εἰδωλολατρικές θρησκείες, τῶν ἐλλήνων, τῶν αἰγυπτίων, τῶν περσῶν, τῶν χαλδαίων, τῶν ἰνδῶν κ.λ.π. ἀποτελοῦν συνονθύλλευμα ἀπό τό ὁποῖον κατεσκευάσθη τό οἰκοδόμημα τοῦ Μασσωνισμοῦ.

Ὁ Μασσωνισμός ἔχων ὡς βᾶσιν τό ἐωσφορικόν πνεῦμα τοῦ πανθεισμοῦ συμπεριέλαβε ὡς μέλη του ἀνθρώπους ἀπό ὅλας τάς μετά Χριστόν θρησκείας, ἤτοι: Τόν γνωστικισμόν, τό ἐβραϊσμόν, τόν μανιχαϊσμόν, μωαμεθανισμόν, τόν χριστιανισμόν, βουδδισμόν, κομφουκισμόν, τατοϊσμόν, σατανιστάς κ.λ.π.

Ἀκόμη ἀργότερον προσέλαβε καί ἀπό αἰρετικά Δόγματα ψευδοχριστιανῶν ὅπως: Νεστοριανῶν, Μονοφυσιτῶν, Παπικῶν, Προτεστάντων, τοῦ Λουθήρου καί τῶν Ἀγγλικανῶν, Οὐνιτῶν. Εἰς τόν Μασσωνισμόν παρεσύρθησαν καί ἐξ ὀρθοδόξων κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί.

Μέχρι σήμερον κρύπτεται καί δέν ἐμφανίζεται ὅτι εἶναι θρησκεία ἀλλά παρουσιάζεται ὡ φιλοσοφικόν ἢ φιλανθρωπικόν σύστημα. Παρά ταῦτα εἶναι κοινόν μυστι-

κόν ὅτι ἡ Μασσωνία εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Σατανᾶ, τοῦ διαβόλου, ὅστις φέρει τό ὄνομα ἑωσφόρος.

Τελεῖ μυστήρια, γάμους, μῆσεις, κηδείας κ.λ.π., ἔχει προσευχές πρός τόν Μ.Α.Τ.Σ. καί ὅλα τά λοιπά τά ὅποια διακρίνουν μίαν θρησκείαν.

Εἶναι ἡ παγκόσμιος ὀργάνωσις ἔχει ὡς μέλη της κυρίως πολιτικούς, ἀρχηγούς κρατῶν, ὑπουργούς, πρωθυπουργούς, βασιλεῖς, προέδρους δημοκρατίας, θρησκευτικούς ἀρχηγούς, ἀκόμη καί πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Μοναχοῦς, Θεολόγους, καθηγητάς, ἐπιστήμονας καί δι' αὐτῶν ἐπιρρεάζει καί κατευθύνει κυβερνήσεις καί τήν ζωήν κρατῶν καί ἐθνῶν.

Εἰς τήν Ἑλλάδα εἰσήχθη τό 1740 ἀπό τάς Ἰονίους νήσους, καί ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς θρησκεία τοῦ διαβόλου ἢ τοῦ Σατανᾶ.

Ἡ πανθρησκεία καί τό πάνθεον τοῦ Μασσωνισμοῦ μετεδόθη ἐπισήμως καί δημιουργήσεν τόν ἄλλον μασσωνισμόν τόν οἰκουμενισμόν. Ὁ τι συμβαίνει ἐντός τοῦ σατανικοῦ Μασσωνισμοῦ ἐπεκτάθη καί παγκοσμίως.

Ἄλλη μορφή πού πηγάζει ἀπό τόν Σιωνισμόν καί Μασσωνισμόν εἶναι ἡ Θεοσοφία, ἐκ τοῦ θεός-ὄφης.

Ἡ Θεοσοφία ἰδρύθη τό 1835 ἀπό μίαν γυναῖκα. Εἰς τήν Ἑλλάδα ἀνεγνωρίσθη ὡς σωματεῖον τό 1946. Ὁ σκοπός τους εἶναι: Ὁ σχηματισμός πυρῆνος παγκοσμίου ἀδελφότητος τῆς ἀνθρωπότητος, ἄνευ διακρίσεως φυλῆς, πίστεως, φύλου, τάξεως ἢ χρώματος.

Ἡ ἐνθάρρυνσις τῆς συγκρητιστικῆς μελέτης τῶν θρησκειῶν τῆς φιλοσοφίας καί τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ ἔρευνα τῶν ἀνερμηνεύτων νόμων τῆς φύσεως καί τῶν λανθανουσῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτούς τούς οἰκουμενικούς σκοπούς περιέχει ἡ θεοσοφορία τοῦ ἑωσφόρου. Ἡ ἰδία ἐξέδωσε περιοδικόν μέ τόν τίτλον LUCIFER, δηλ. ἑωσφόρος, σατανᾶς.

Αὐτό ἀποδुकνεῖει ὅτι ὄπισθεν τῆς παγκοσμίου οἰκουμενιστικῆς κινήσεως εὐρίσκεται ὁ ἑωσφόρος.

Παράλληλα πρός τήν Μασσωνία εἶναι τό Ρόταρυ, τό Λάϊονς, κ.λ.π.

Ὁ Παπισμός:

Ἄλλη οἰκουμενιστική κίνησις εἶναι ὁ ἀντίχριστος παπισμός, ὅστις λόγω τῶν οἰκουμενιστικῶν αἱρέσεων καί θεωριῶν, ἀπεκόπη ὡς σεσηπός μέλος ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τό 1054 μ.Χ.

Τά αἰρετικά δόγματα αὐτοῦ, περί Τριάδος, περί Ἐκκλησίας, περί Ραντίσματος, περί ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, περί πρωτείου, περί Ἀλαθῆτου, περί καθαρτηρίου πυρός, περί ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν, τό Δόγμα περί παγκοσμίου δικτατορικῆς ἐπιβολῆς καί ἐπικρατήσεως τοῦ παπισμοῦ, τό ὁποῖον ἐξεδόθη τό 1175(;) ὡς ἐγκύκλιος, ἡ Φραγκοκρατία, αἱ ἐγκληματικά Σταυροφορίαί καί τόσα ἄλλα ἀναρίθμητα, τόν καθιστοῦν ὄχι μόνον αἰρετικόν καί ἑτερόδοξον δόγμα, ἀλλά ἄλλης μορφῆς θρησκεία τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ Οὐνία:

Ἡ Οὐνία εἶναι λέξις πολωνική καί σημαίνει ἔνωσις. Οὐνίται = ἔνωτικοί.

Ἡ οἰκουμενιστική δομή αὐτῶν ἀναφέρεται εἰς τήν συνέχειαν:

Περί τό τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος, τό 1595 περίπου, οἱ παπικοί μέ βίαιες ἐγκληματικές ἐνέργειες παρέσυρον τοὺς ἐν Πολωνία ὀρθοδόξους χριστιανούς πρὸς τόν παπισμόν. Ἐπειδή ὅμως ἦτο δύσκολον νά τοὺς συμπαρασύρη ὅλους ἔθεσε εἰς ἐφαρμογήν τό ἀκόλουθον σατανικόν σχέδιον.

Ἐξέδωσεν ἐγκύκλιον ὁ πάπας, εἰς τήν ὁποίαν ἔλεγεν ὅτι ὅσοι τόν μνημονεύουν δέν θά διώκωνται καί τοὺς ἐπέτρεπεν νά διατηρήσουν τό ὀρθόδοξον τυπικόν τῆς λειτουργίας καί τῶν ἄλλων μυστηρίων.

Ἔτσι ἐπέτυχε τήν δημιουργίαν τῆς Οὐνίας ἡ ὁποία ὑπάρχει μέχρι σήμερον, καί οἱ ὀπαδοί της λέγονται ἑλληνορρυθμοί, διότι ἐνῶ διατηροῦν τό ὀρθόδοξον τυπικόν

Ὁ σημερινός πάπας τῆς Ρώμης, Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β΄ ἐν τῷ μέσῳ Οὐνιτῶν Ἐπισκόπων

ἀναγνωρίζουν ὁμως ὡς ἐκκλησιαστικόν ἀρχηγόν των τόν πάπαν.

Λουθηρανικός Προτεσταντισμός:

Ὁ Προτεσταντισμός δημιουργήθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ παπισμοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη τό 1517, μέ ἀρχηγόν τόν Λούθηρον.

Διαμορφώσας καί κατασκευάσας δικά του δόγματα μή συμφωνοῦντα οὔτε μέ τόν παπισμόν οὔτε μέ τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησία ἀπετέλεσεν ἰδίαν μορφήν οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ Λουθηρανικός προτεσταντισμός διεσπάσθη εἰς μερικές ἑκατοντάδας ομάδας (577), αἱ ὁποῖαι δέν ἐπικοινωνοῦν μεταξύ των.

Δέν δέχεται τήν Ἱεράν Παράδοσιν. Δέν δέχεται ὅλα τά μυστήρια καί ὅσα δέχεται, τά δέχεται μόνον ὡς σύμβολα καί τύπους. Δέν δέχεται εἰκόνες καί λείψανα ἁγίων. Δέν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει ὁρατή ἐκκλησία ἀλλά κοινωνία ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς ὅλα τά δόγματα καί εἰς ὅλας τās θρησκείας, καίτοι δέν γνωρίζονται καί δέν συμφωνοῦν εἰς τήν πίστιν μεταξύ των. Αὕτη εἶναι ἡ περιβόητος αἰρετική “θεωρία τῶν Κλάδων”, ἐπί τῆς ὁποίας ὠκοδομήθη ὁ ἄθεος οἰκουμενισμός.

Διατηρεῖ τό FILIOQUE, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ.

Περί τῶν ἄλλων δογμάτων, τῆς ἁγίας Τριάδος, τῆς Θεανθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνώσεως τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, περί τῆς Ἐκκλησίας, τῆς σωτηρίας τῶν χριστιανῶν, περί κολάσεως, παραδείσου, ἄλλης ζωῆς κ.λ.π., ἔχουν τοιαύ-

τας πλάνας και αίρέσεις ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς περὶ τῶν ὁποίων οὔτε οἱ ἴδιοι γνωρίζουν.

Πολλαὶ ὁμάδαι ἐξ αὐτῶν ἔχουν ἀναμείξει καὶ εἰδωλολατρικά στοιχεῖα εἰς τὰ αίρετικά δόγματά των κατασκευάζοντας οὕτω μία οἰκουμενιστικὴ θρησκεία.

Διὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς Θεωρίας τῶν κλάδων οἱ προτεστάνται πιστεύουν ὅτι σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχει, ἀλλὰ ἔχει κατατεμαχισθῆ εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας μικρότερα τεμάχια, ὅσες εἶναι καὶ οἱ “ἐκκλησίες” καὶ κάθε ἐκκλησία ἔχει μικρὸν μέρος τῆς ὅλης ἀληθείας. Εἰς τὸ μέλλον ὁμως ὅταν ἐνωθοῦν αὐτές οἱ “ἐκκλησίες” τότε θά ἀπαρτισθῆ καὶ πάλι ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτές τίς αίρετικές θεωρίες τίς πιστεύουν καὶ τίς διακηρύττουν καὶ οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι, δηλαδή οἱ οἰκουμενισταὶ Βαρθολομαῖος, Πέτρος, Παρθένιος, Ἰγνάτιος κ.λ.π.

Ἄγγλικανικὸς Προτεσταντισμὸς:

Ὁ ἀγγλικανικὸς προτεσταντισμὸς εἶναι μία ἀπὸ τίς πολλὰς μορφές τοῦ προτεσταντισμοῦ ἢ τῆς διαμαρτυρήσεως κατὰ τοῦ παπισμοῦ.

Ὁ ἀγγλικανισμὸς ἀπεσπάσθη περίπου τὸ 1559 καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος οὐσιαστικὰ ἐδημιούργησεν τὴν οἰκουμενιστικὴν θεωρίαν τῶν κλάδων, περὶ τῆς ὁποίας προαναφέραμεν.

Αὐτὴ ἡ αίρετικὴ θεωρία υἱοθετεῖται σήμερον καὶ ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστάς νεοημερολογίτας ἢ τοὺς ἀκολουθώντας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον πατριάρχας, ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους.

Ὁ Ἄγγλικανισμὸς ἐδημιούργησεν τίς διεθνεῖς ἀδελφό-

τητες Χ.Α.Ν. και Χ.Ε.Ν. περίπου τό 1845, αί όποϊαι δέχονται ώς μέλη των έξ όλων τών δογμάτων ή και θρησκευϊών και συντάσσουν προσευχές άδογματίστες, ώστε τίς δέχονται τά μέλη των.

Ή Προσκοπισμός:

Ή παγκόσμιος αύτή κίνησις πρός άδελφοποίησιν τών νέων εϊναι καθαρά δημιούργημα τής Διεθνοϋς Μασσωνίας. Ήδρυτής τοϋ προσκοπισμοϋ εϊναι ό Μασσώνος Μπάντεν Πάουελ. Πολλά σύμβολα τής Μασσωνίας εϊναι και τοϋ προσκοπισμοϋ. Οί προσευχές των άπευθύνονται πρός ένα άπρόσωπον Θεόν διά νά τόν άποδέχωνται οί πρόσκοποι κάθε θρησκείας και δόγματος. Προετοιμάζει τά παιδιά, διά νά γίνουν μασσώνοι όταν μεγαλώσουν. Κύριος σκοπός του εϊναι ή άδελφοποίησις τών λαϊών υπό έναν ήγέτην κ.λ.π.

Ή Χιλιασμός ή Ήεχωβίται:

Άλλη παγκόσμιος έβραϊκή αντιχριστιανική κίνησις εϊναι ό Σιωνιστικός Χιλιασμός, άφοϋ ιδρυτής του εϊναι ό Έβραϊος Ρώσσελ.

Ή Χιλιασμός πρός παραπλάνησιν έχει αλλάξει πολλά όνόματα. Περιέχει εις τίς θεωρίες του, όλων τών αίρέσεων τά αίρετικά δόγματα τά όποϊα κατεδίκασεν ή Έκκλησία τοϋ Χριστοϋ, διά τών άγίων οϊκουμενικϊών συνόδων.

Συμμετέχει εις τάς παγκοσμίους κινήσεις τών έβραϊοσιωνιστϊών και διακηρύσσει ότι σύντομα θά γίνη ένα παγκόσμιο κράτος μέ πρωτεύουσα τά Ήεροσόλυμα, καθώς και άλλα τά όποϊα εϊναι σκοποί τοϋ παγκοσμίου διεθνοϋς έβραϊοσιωνισμοϋ.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 20ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τό έωσφορικόν πνεῦμα τοῦ οἰκουµενισμοῦ, ἀφοῦ προετοίµασεν τήν ιδέαν καί τό ἔδαφος περί μιᾶς παγκοσµίου θρησκείας εἰς ὅλα τά αίρετικά δόγματα ἦτοι τούς ἑτεροδόξους καί εἰς τούς ἀλλοθρήσκους διά τοῦ παγκοσµίου ἑβραϊοσιωνισμοῦ καί τῆς ἑβραιοµασσωνίας, τελευταία ἔπρεπε νά συμπεριλάβῃ καί τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τά ἀντίχριστα σχέδιά του.

Οἱ ἐνέργειές του ὁµως δέν κατώρθωσαν αὐτό πού ἐπεδίωκεν, διότι ἦτο γεγραµµένο καί προφητευμένο ὅτι, “καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς”, (τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ) (Ματθαίου ΙΣΤ΄ 18).

Ἐπέτυχεν ὁµως νά ἀποκόψῃ ἓνα μεγάλο τµῆμα τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος καί νά τό καταστήσῃ μέλος του.

Ἡ ἀρχή αὐτή ἐγένετο τόν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1920 διά τῆς ἐκδόσεως μιᾶς οἰκουµενιστικῆς αίρετικῆς ἐγκυκλίου ὑπό τοῦ οἰκουµενικοῦ πατριαρχείου Κων/λεως.

Ἡ ἐγκύκλιος αὐτή φέρει τόν οἰκουµενιστικόν καί αίρετικόν τίτλον: “ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ”.

Διά πρώτην φοράν εἰς τήν δισχιλιετῆν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ δημοσιεύεται τέτοιο αίρετικό κείμενο ἀπό ὀρθόδοξον αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν καί μάλιστα ἀπό τό οἰκουμ. πατριαρχεῖον.

Οἱ οἰκουµενισταί τοῦ “πατριαρχείου” Κων/λεως διακηρύσσουν, ὅτι εἶναι ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς

οικουμενικῆς κινήσεως τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου. Δη-
λαδὴ πλήρης ἀφομοίωσις μέ τόν ἄθεον καί ἀντίχριστον
ἑβραιοοικουμενισμόν. (Τὴν Πανθηρσκειαν).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ
ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ENCYCLIQUE
DE L'ÉGLISE DE CONSTANTINOPLE
A TOUTES
LES ÉGLISES DU MONDE

† Ο ΚΑΘΗΓΟΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΤΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1920

Ἀνωτέρω τό ἐξώφυλλον τῆς οἰκουμενιστικῆς καί αἵρετικῆς
Ἐγκυκλίου τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου Κων/λεως ἐκδοθείσης
τόν Ἰανουάριον τοῦ 1920, τό κείμενον τῆς ὁποίας θεωρεῖται ὁ
καταστατικός χάρτης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τό κείμενον τῆς τό ὁποῖον ἐτυπώθη εἰς τέσσερες γλῶσσες, Ἑλληνικά, Ρωσικά, Ἀγγλικά καί Γαλλικά, ἀναφέρει τούς αἰρετικούς παπικούς, ἀγγλικανούς, προτεστάντας κ.λ.π. ὡς “συγκληρονόμους καί συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ”.

Εἰς τήν συνέχειαν παραθέττει (11) ἔνδεκα ἄρθρα περί τοῦ τρόπου ἐπικοινωνίας τῶν “ὀρθοδόξων” μετά τῶν αἰρετικῶν ἐκκλησιῶν.

Τό πρῶτο ἄρθρο ἀναφέρει περί τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου:

“... α) Διά τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρός ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν...”.

Εἰς τήν συνέχειαν παραθέττομεν καί τά ἔνδεκα ἄρθρα.

“...Δύναται δέ ἡ φιλία αὕτη καί ἀγαθόφρων πρός ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καί τεκμηριουῖσθαι εἰδικώτερον, κατά τήν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἐξῆς: α) διά τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρός ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, β) διά τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατά τάς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καί ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι, γ) διά τῆς οἰκειοτέρας συσχέτισεως τῶν ἐκασταχοῦ εὕρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, δ) διά τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καί τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καί διά τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἐκά-

στη Ἐκκλησία ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων, ε) διὰ ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, ς) διὰ τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρὸς ἐξέτασιν ζητημάτων κοινῶ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος, ζ) διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τό ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς, η) διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἡθῶν καὶ ἐθίμων, θ) διὰ τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἰκῶν καὶ κοιμητηρίων διὰ τὰς κηδεῖας καὶ τὴν ταφήν τῶν ἐν τῇ ξένη ἀποθνησκόντων ὁπαδῶν τῶν ἐτέρων ὁμολογιῶν, ι) διὰ τοῦ διακανονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων, ια) διὰ τῆς πρόφρονος τέλους ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παραπλησίοις...”.

Ἡ αἵρετικὴ αὕτη ἐγκύκλιος ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου μέ ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν ἀφοῦ ὁ ὑπογράψας τὴν ἐν λόγῳ ἐγκύκλιον, τοποτηρητὴς τοῦ οἰκ. θρόνου Μητροπολίτης Προύσσης Δωρόθεος, ἐγένετο δεκτός εἰς Ἀγγλίαν μέ τιμές ἀρχηγοῦ κράτους.

Παραδόξως ὅμως, (οὐδεὶς γνωρίζει τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ), ἀπέθανεν ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγγλικανοῦ αἵρετικοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Ὅμοιον περιστατικὸν συνέβη τό 1970 εἰς τόν Ρῶσον Μητροπολίτην τοῦ Λένιγκραντ Νικόδημον ὅστις

ἀπέθανε ἐμπρός εἰς τόν πάπαν εἰς τό Βατικανόν κατά τήν ξενάγησίν του εἰς τήν βιβλιοθήκην καί ἐγένετο πρωτοσέλιδος εἵδησις εἰς ὅλας τάς ἐφημερίδας παγκοσμίως.

Μετά τήν ἐν λόγῳ ἐγκύκλιον 1920, συγκαλεῖται τό Ληστρικόν συνέδριον, τό ὠνομασθέν πανορθόδοξον, ἀπό 10 Μαΐου ἕως 8 Ἰουνίου τό 1923. Ἐκεῖ ἀπεφασίσθη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου. Δέν συμμετεῖχεν εἰς αὐτό καμία ὀρθόδοξος ἐκκλησία. Ὁ μόνος ὁ ὅποιος συνεδρίαζε ἦτο ὁ μασσῶνος Μελέτιος Μεταξάκης, οἰκουμ. Πατριάρχης, μετά τοῦ ἀγγλικανοῦ αἰρετικοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Τό 1924, 10 Μαρτίου ἐφαρμόζεται τό πρῶτον ἄρθρον τῆς αἰρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 περί ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου **ΑΝΕΥ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΑ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ.**

Ἡ ἀλλαγὴ ἐγένετο μέ ἀπόφασιν τῆς ΜΑΣΣΩΝΙΚΗΣ ΣΤΟΑΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΟΣΙΩΝΙΣΤΩΝ εἰς τήν ὅποιαν ἀνήκον, ὁ Μασσῶνος Μελέτιος Μεταξάκης καί ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν καί τῶν οἰκουμενιστῶν τῆς εὐρώπης καί ἀλλαχοῦ.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΔΕΝ ΗΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐξυπηρετοῦσε τά παγκόσμια σχέδια τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τόν ὅποιον κυβερνᾷ καί κατευθύνει ὁ παγκόσμιος Διεθνῆς ἐβραιοσιωνισμός.

Ἡ ὀριστικὴ ὑλοποίησις καί ἡ τελικὴ μορφή τοῦ οἰκουμενισμοῦ λαμβάνει σάρκα καί ὀστά τόν Αὐγουστον τοῦ 1948 καί συγκεκριμένως εἰς τό πρῶτον συνέ-

δριον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.), τό ὁποῖον ἐγένετο εἰς Ἀμστερντάμ τῆς Ὀλλανδίας ἀπό 22 Αὐγούστου ἕως 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 1948.

Εἰς τό συνέδριον αὐτό ἔλαβον μέρος Ἀγγλικανοί, Προτεστάνται καί οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι καί ἴδρυσαν ἐπισήμως τόν οἰκουμενισμόν. Ἐγένοντο δηλαδή ἰδρυτικά μέλη τοῦ ἀντιχρίστου ἐβραϊσοικουμενισμοῦ.

Εἰς τήν Α' αὐτήν Γενικήν Συνέλευσίν του, (Π.Σ.Ε.), μετέσχον ὡς **ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΜΕΛΗ** αἱ αὐτοκέφαλοι "ἐκκλησίαι", Κων/λεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ἑλλάδος καί Κύπρου, αἵτινες ἀπέστειλαν ἀντιπροσώπους, (Θρησκ. Ἐγκυκλοπαίδεια, Τόμος Β' σελίς 395). Ἀργότερον ἐγένοντο μέλη καί τά ἄλλα "πατριαρχεῖα".

Ὁ Οἰκουμενισμός, ὅπως ἀναφέραμε εἰς προηγούμενα κεφάλαια εἶναι Διαχριστιανικός καί Διαθρησκειακός. Δηλαδή ἀρχικός του σκοπός εἶναι νά ἐνώσῃ ὅλα τά ἑτερόδοξα δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, μετά τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων, εἰς πρώτην φάσιν καί εἰς τήν δευτέραν φάσιν ὅλας τάς θρησκείας μετά τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπό ὅπου θά προέλθῃ μία παγκόσμιος θρησκεία.

Κατόπιν αὐτῶν τίθεται τό ἐρώτημα. Ἐάν ὁ οἰκουμενισμός εἶναι **ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ** οἱ ἰδρυταί αὐτοῦ ἤ τά ἰδρυτικά του μέλη **ΤΙ ΕΙΝΑΙ**;;

Ὅπωςδήποτε, χωρίς ἀμφιβολίαν καί ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως **ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟΙ**.

Ἀπό τήν ἡμέραν τῆς ἰδρύσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τό 1948 ἕως σήμερον ἔχουν γίνει (8) συνέδρια ἢ γενικαί συ-

νελεύσεις του (Π.Σ.Ε.).

Είς τὰ Συνέδρια αὐτά ὑπάρχει πλήρης πνευματική ἐπικοινωνία μετὰ τῶν μελῶν αὐτοῦ συμπροσευχαί, συμμετοχή ὄλων εἰς τὰς “λειτουργίας” ἀναμεταξύ των.

Κατὰ ἀκριβῆ ὀρολογίαν καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν “οἱ ὀρθόδοξοι συνελευργήθησαν πολλάκις μετὰ τῶν αἰρετικῶν οἰκουμενιστῶν”.

Εἰς τὴν συνέχειαν καταχωροῦνται αἱ ἡμερομηνία συγκλήσεως τῶν Γενικῶν Συνελεύσεων τοῦ Π.Σ.Ε. τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὸ 1948 - 2000.

ΤΑ 8 ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΟΥ ἈΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Αἱ Γενικαὶ Συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. ἦτοι τῆς Ἀντιχριστοῦ καὶ Ἀθέου Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

1) 1948: Ἡ Α΄ Γενικὴ Συνέλευσις ἐγένετο εἰς Ἀμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας ἀπὸ 22 Αὐγούστου ἕως 4 Σεπτεμβρίου τὸ ἔτος 1948 ὅπου καὶ ἰδρύθη ὁ Οἰκουμενισμός.

2) 1954: Ἡ Β΄ Γενικὴ Συνέλευσις ἐγένετο εἰς Εὐανστον τοῦ Ἰλλινόϊς τῶν Η.Π.Α. ἀπὸ 15 ἕως 31 Αὐγούστου τὸ ἔτος 1954.

3) 1961: Ἡ Γ΄ Γενικὴ Συνέλευσις ἐγένετο εἰς τὸ Νέο Δελχί τῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ 18 Νοεμβρίου ἕως 6 Δεκεμβρίου τὸ ἔτος 1961.

4) 1968: Ἡ Δ΄ Γενικὴ Συνέλευσις ἐγένετο εἰς τὴν Οὐφάλαν τῆς Σουηδίας, ἀπὸ 4 ἕως 20 Ἰουλίου, τὸ ἔτος

1968.

5) 1975: 'Η Ε' Γενική Συνέλευσις ἐγένετο εἰς τό Ναϊρόμπι τῆς Κένυας Ἀφρικῆς, ἀπό 23 Νοεμβρίου ἕως 10 Δεκεμβρίου, τό ἔτος 1975.

6) 1983: 'Η ΣΤ' Γενική Συνέλευσις ἐγένετο εἰς τό Βανκουῆβερ τοῦ Καναδᾶ ἀπό 24 Ἰουλίου ἕως 10 Αὐγούστου τό ἔτος 1983.

7) 1991: 'Η Ζ' Γενική Συνέλευσις ἐγένετο εἰς τήν Καμπέρα τῆς Αὐστραλίας ἀπό 7 ἕως 20 Φεβρουαρίου τό ἔτος 1991.

8) 1998: 'Η Η' Γενική Συνέλευσις ἐγένετο εἰς τήν Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἀπό 3-14 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1998.

Παράλληλα μέ αὐτές, τίς παγκοσμίου φύσεως κινήσεις, τοῦ οἰκουμενισμοῦ, περί ἐνώσεως καί συγχωνεύσεως ὄλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου καί πρὸς τήν γενικήν παγκοσμιοποίησιν, ὑφίστανται καί ἄλλαι παρεμφερεῖς πρὸς τόν αὐτόν σκοπόν συμβάλλουσαι ὅπως:

1) Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, 2) ἡ ἴδρυσις τοῦ Ο.Η.Ε. τό 1945, 3) ἡ ΟΥΝΕΣΚΟ, 4) ἡ Παγκόσμιος Τράπεζα καί πολλά ἄλλα τά ὁποῖα ἐξυπηρετοῦν τόν σκοπόν τῆς Παγκοσμιοποιήσεως.

Πρὸς παρουσίαισιν ὄλων αὐτῶν δέν προσφέρεται ὁ παρῶν χῶρος.

Ο ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Είπομεν εις προηγούμενον κεφάλαιον ὅτι ὁ δεύτερος σκοπὸς τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι Διαθρησκειακός, δηλαδή νά ἐνώσῃ καί συγχωνεύσῃ ὅλας τὰς θρησκείας τῆς γῆς εἰς μίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν (52) ἐτῶν ἐπισήμου ὑπάρξεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ δέν κατωρθώθη ἡ ἔνωσις τῶν χριστιανῶν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπέτυχεν παταγωδῶς.

Ἐπέτυχεν ὅμως νά διευρύνῃ τὴν κίνησιν πρὸς τὰς ἄλλας θρησκείας πρὸς δημιουργίαν τῆς πανθρησκείας.

Οὕτω τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1986 πραγματοποιεῖται διὰ πρώτην φοράν Παγκόσμιον Πανθρησκειακὸν Συνέδριον ὄλων τῶν Δογμάτων καί τῶν Θρησκειῶν εἰς τό παπικόν μοναστήρι τοῦ Φραγκίσκου εἰς τὴν Ἀσσίζην τῆς Ἰταλίας.

Εἰς τό Συνέδριον αὐτὸ ὁ Πρόεδρος ὄλων τῶν θρησκειῶν ἦτο ὁ ἀντίχριστος πάπας.

Συμμετεῖχον ἀντιπρόσωποι καί ἐκ τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων ὄλων τῶν “ἐκκλησιῶν”, ὅλοι οἱ προτεστάνται, ἀγγλικανοί, παπικοί, μωαμεθανοί, ἑβραῖοι, βουδδισταί, βραχμανισταί, κομφουκισταί, εἰδωλολάτραι, τατοῖσταί, ἐρυθρόδερμοι, πυρολάτραι, σατανισταί, ἀρχηγοί ἀσιατικῶν καί ἀφρικανικῶν σατανιστικῶν θρησκειῶν κ.λ.π., κ.λ.π.

Αὐτός εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ οἰκουμενισμοῦ νά συγχωνεύσῃ ὅλες τῖς θρησκείες τοῦ κόσμου καί νά δημιουργήσῃ μίαν νέαν, παγκόσμιον θρησκείαν.

Παρόμοιαι πανθρησκειακαὶ συναντήσεις γίνονται ἔκτοτε κάθε χρόνο εἰς διάφορα μέρη.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1998 ἐγένετο εἰς τὴν Ρουμανίαν

μέ την συμμετοχήν τοῦ ἐκεῖ “πατριάρχου” καί τοῦ Πάπα καί πολλῶν ἀντιπροσώπων καί ἀρχηγῶν ἄλλων θρησκευτῶν δηλαδή διεθνῆς συνάντησις θρησκευτῶν.

Τό τρέχον ἔτος (2000) ἐπραγματοποιήθη τόν Ἰούνιον εἰς τήν Μοντάνα τῶν Η.Π.Α. μεγάλη πανθρησκειακή συνάντησις μέ σκοπόν τήν καθιέρωσιν καί τήν δημιουργίαν **ΜΙΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**.

Τήν **ΑΙΡΕΤΙΚΗΝ Ἐγκύκλιον τοῦ 1920** τήν ἔχουν ἐγκρίνει “πανορθοδόξως” οἱ νεσημοερολογῖται - οἰκουμενισταί δύο ἐπί πλέον φορές τό 1961 καί 1967.

Ἔχουν διακηρύξει ὅτι τό πνεῦμα τό Ἅγιον ὑπάρχει ὄχι μόνον εἰς ὅλα τά δόγματα, ἀλλά καί εἰς ὅλας τάς θρησκείας.

Οὐσιαστικῶς ὅλοι αὐτοί ἔχουν δημιουργήσει τήν μίαν παγκόσμιον θρησκείαν, ἀπομένει λοιπόν νά ὁλοκληρωθῇ καί τυπικῶς.

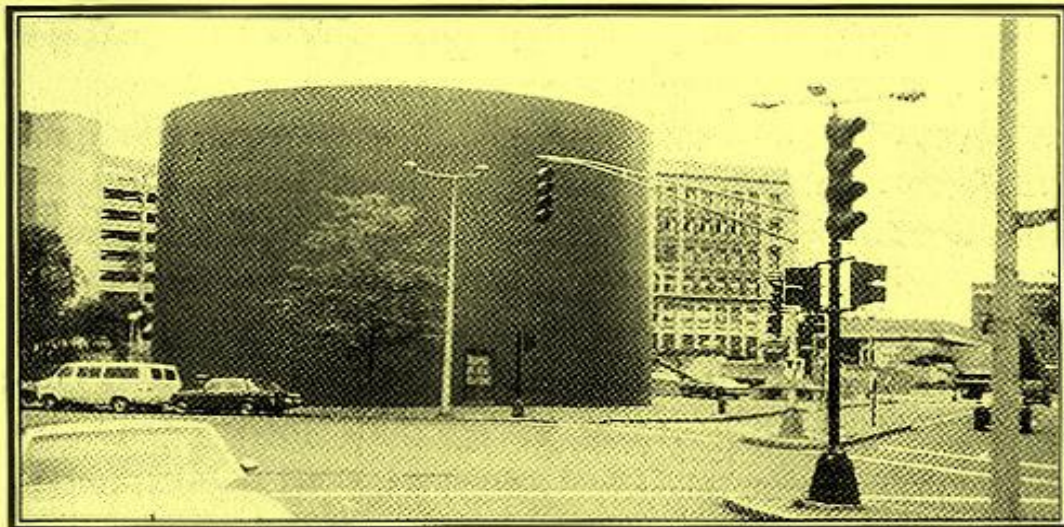
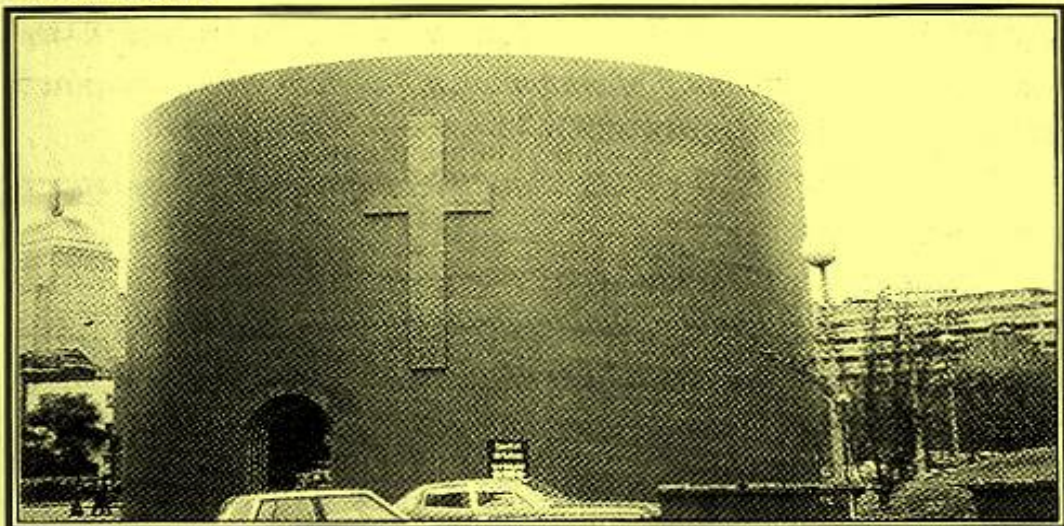
Ὁ Διαθρησκειακός οἰκουμενισμός ἀναμένεται νά ἐμφανισθῇ ὡς ἡ νέα παγκόσμιος θρησκεία τοῦ ἀντιχρίστου.

Ὅσοι συμμετέχουν ἐξ οἴουδήποτε δόγματος ἢ θρησκείας ὡς μέλη του ἀνήκουν εἰς ἄλλην θρησκείαν τήν θρησκείαν τοῦ ἀντιχρίστου.

Αὐτός ἦτο ὁ τελικός σκοπός τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΗΣ, διότι, “...**ΚΑΙ ΠΥΛΑΙ ΑΔΟΥ ΟΥ ΚΑΤΙΣΧΥΣΟΥΣΙΝ ΑΥΤΗΣ...**”, κατά τήν προφητείαν τοῦ **ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΔΡΥΤΟΥ ΑΥΤΗΣ**, (Ματθ. ΙΣΤ΄ 18).

“Όσοι συμμετέχουν ἢ ἀνήκουν καθ’ οἶονδῆποτε τρόπον εἰς τὴν πανθησκεῖαν τοῦ ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ δέν ἔχουν ΚΑΜΜΙΑΝ σχέσιν μέ τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

“Ο ἀνωτέρω ναός εἶναι τό σύγχρονον “Πάνθεον” τῶν ἑτεροδόξων δογμάτων καί θρησκειῶν ὅλου τοῦ κόσμου τοῦ ἀθέου οἰκουμενισμοῦ καί εὐρίσκεται εἰς τὴν Βοστώνην τῶν Η.Π.Α. Φέρει δέ τόν τίτλον, “Ἡ ἐκκλησία τῶν Ἐθνῶν”.

Ο ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει τῖς παραμέτρους αὐτοῦ. Ἐκτός ἀπό τόν ἐπίσημον παγκόσμιον οἰκουμενισμόν ὑπάρχουν καί ἄλλαι παρόμοιαι μορφαί καί “παρακλάδια” αὐτοῦ πού ὀδηγοῦν ἢ συνδέονται μέ αὐτόν.

Ἐνα “παρακλάδι” αὐτοῦ εἶναι καί ὁ παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός.

Εἶπαμε ὅτι ἡ αἵρετική ἐγκύκλιος τοῦ 1920 εἶναι ὁ καταστατικός χάρτης τῆς οἰκουμενιστικῆς κινήσεως. Μέ βάση αὐτήν, εἰσήχθη ἀντικανονικῶς τό νέον παπικόν ἡμερολόγιον διὰ νά ἐξυπηρετήσῃ τά παγκόσμια σχέδια τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος τά Γνήσια ὀρθόδοξα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπεκήρυξαν τούς δεχθέντας τήν ἀλλαγὴν αὐτήν τό 1924 ὡς σχισματοαιρετικούς καί διέκοψαν κάθε ἐκκλησιαστικήν καί πνευματικήν ἐπικοινωνίαν μετ’ αὐτῶν.

Ἐκτοτε ὁμως ἀπό τό 1937 ὠρισμένοι ἐπέστρεψαν εἰς τόν “ἴδιον ἐμετόν” καί ἀνεγνώρισαν τήν νεοημερολογιτικήν - οἰκουμενιστικήν ἐκκλησίαν ὡς Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, μέ ἀποτέλεσμα οἱ ἡγέται αὐτῶν νά τούς ἐγκαταλείβουν ἄνευ ἐπισκόπων κ.λ.π.

Οἱ ἐναπομείναντες, μή θέλοντες νά ἐπιστρέψουν εἰς τήν ΓΝΗΣΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τήν ἔχουσαν πλήρη Ἱεράν Σύνοδον Ἱεραρχίας, προσέφυγον εἰς τούς οἰκουμενιστάς νεοημερολογίτας ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι μάλιστα ἐμνημόνευον, κατά τήν ἰδίαν αὐτῶν ὁμολογίαν, τόν ἀντίχριστον πάπαν καί τόν οἰκουμενιστήν Ἀθηναγόραν, εἰς τόν ὅποιον ἀνήκον

Ο ΠΥΡΣΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΥΛΟΓΙΑ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

ΕΤΟΣ Ε' Ἀπριλίου 30/13, 1979 ΑΡΙΘ. ΔΕΛΤ. 82

ΕΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ
ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΑΣ ΕΔΙΔΑΧΘΗΤΕ

ΒΑΥΛΟΙ:

"...Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί, πάντες, καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα·
διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἴτε δε καταστρεφῆναι ἐν τῷ αὐτῷ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἕνα τὸ αὐτὸ λέγητε νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ..."
(Κορινθ. Α' στ'χ. 10)

ΜΕΜΕΡΙΣΤΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ;

ΚΕΘΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΛΑΙΟΝ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

- 1) ΚΩΝ/ΒΟΑΙΣ
- 2) ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
- 3) ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ
- 4) ΚΥΠΡΟΣ
- 5) ΕΛΛΑΣ
- 6) ΡΟΥΜΑΝΙΑ
- 7) ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

- 1) ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ
- 2) ΣΙΝΑ ΟΡΟΣ
- 3) ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
- 4) ΡΩΣΙΑ
- 5) ΣΕΡΒΙΑ
- 6) ΟΥΚΡΑΝΙΑ
- 7) ΠΟΛΩΝΙΑ

ΠΑΡΑΤΑΣΕΙΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

- 1) ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ (3 ΠΑΡΑΤΑΣΕΙΣ)
- 2) ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΝΤΕΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΟΙ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ
- 3) ΕΚΚΛ. ΑΡΧΙΕΠ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, Γ.Ο.Χ.
- 4) ΕΚΚΛ. ΑΡΧΙΕΠ. ΑΝΔΡΕΟΥ (Ματθαίου), Γ.Ο.Χ.
- 5) ΕΚΚΛ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ - ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ, Γ.Ο.Χ.
- 6) ΑΝΕΣΑΡΤΗΤΟΙ
- 7) ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ

"...Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὐκ
δέδωκάς μοι ἵνα ὦσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς...."

(ΚΥΡΙΟΣ)

Ὁ Παλαιοημερολογιτικὸς οἰκουμενισμὸς, ἕνα παρακλάδι τοῦ κεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ εἰς ὅλην του τήν μορφήν καί ἔκφρασιν.
(Περιοδικόν "Ο ΠΥΡΣΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ" ἀρ. Δελτίου 82,
Ἀπρίλιος 1979).

ἐκκλησιαστικῶς καί ἔλαβον νεοημερολογιτικὴν - οἰκουμενιστικὴν διαδοχὴν, χειροτονηθέντες ὑπ' αὐτῶν ψευδεπίσκοποι.

Αὐτοὶ λοιπὸν σήμερον, ὡς ἔλκοντες τὴν καταγωγὴν τους ἐκ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅσο καὶ ἂν διακηρύττουν κατ' αὐτοῦ, δέν θά κατορθώσουν ποτέ νά διαγράψουν καί ἀποσβέσουν τὴν συγγενειάν των, ὅτι εἶναι δηλ. μέλη τοῦ σώματος τοῦ πανθηρσκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀποδέχονται τὴν οἰκουμενιστικὴν των προέλευσιν καί εἶναι ὁμόφρονες τοῦ νεοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ, παρεθέσαμε μίαν ἀπό τὰς ἑκατοντάδας ἐπισήμους δημοσιεύσεις των.

27ῆ Ὀκτωβρίου 1986. Εἰς τὴν Ἀσσιζην τῆς Ἰταλίας συμπροσεύχονται ὅλαι αἱ θρησκείαι, ἀκόμη καί Βουδδισταί, Ἑβραῖοι, εἰδωλολάτραι, πυρολάτραι, σατανισταί κλπ., ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀντιχρίστου πάπα. Διακρίνεται ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ “πατριαρχείου Κων/λεως” τότε ἀρχιεπίσκοπος Ἀγγλίας Μεθόδιος Φούγιας, καθὼς καί ἐκπρόσωποι ἐτέρων “Ὀρθοδόξων” πατριαρχείων.

ΑΘΕΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠ. ΠΑΥΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΣ (Έφες. Β' 11-12)

ΚΕΙΜΕΝΟ

11. Διό μνημονεύετε ὅτι ὑμεῖς ποτε τὰ ἔθνη ἐν σαρκί, οἱ λεγόμενοι ἀκροβυστία ὑπό τῆς λεγομένης περιτομῆς ἐν σαρκί χειροποιήτου,

12. ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

11. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι σεῖς οἱ ἄλλοτε ἐθνικοί, πού δέν εἶχατε σαρκικῶς περιτμηθῆ καὶ δι' αὐτό ἐλέγεσθε “ἀκροβυστία” ἀπό αὐτούς πού ἐλέγοντο “περιτομή”. ἐπειδὴ εἶχαν περιτμηθῆ εἰς τὴν σάρκα μέ χέρι ἀνθρώπου.

12. νὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι κατὰ τόν καιρόν ἐκεῖνον ἐζούσατε χωρὶς Χριστόν, ἀποξενωμένοι ἀπό τό θεοσύστατον πολίτευμα τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ξένοι πρὸς τὰς διαθήκας, μέ τὰς ὁποίας ὁ Θεός ὑπέσχετο τὴν λύτρωσιν διὰ τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἶχατε καμμίαν ἐλπίδα περί σωτηρίας καὶ αἰωνίου ζωῆς, δέν ἐγνωρίζατε τόν ἀληθινόν Θεόν καὶ ἐζούσατε σάν ἄθεοι εἰς τόν κόσμον.

† ΠΡΩΘΙΕΡΕΩΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΟΜΠΡΟΥ

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΘΡΥΛΛΟΥΜΕΝΗΣ
ΕΝΩΣΕΩΣ Ἡ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

«ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΗΜΩΝ ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ
Η ΕΚ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΗ
ΧΕΙΡ, ΟΠΩΣ ΑΟΑΙΡΕΣΗΙ ΤΟ
ΠΡΟΣΩΠΙΟΝ».

(Βίβλος Ούγκω: «No
pallium ó Μαρτύρι»)

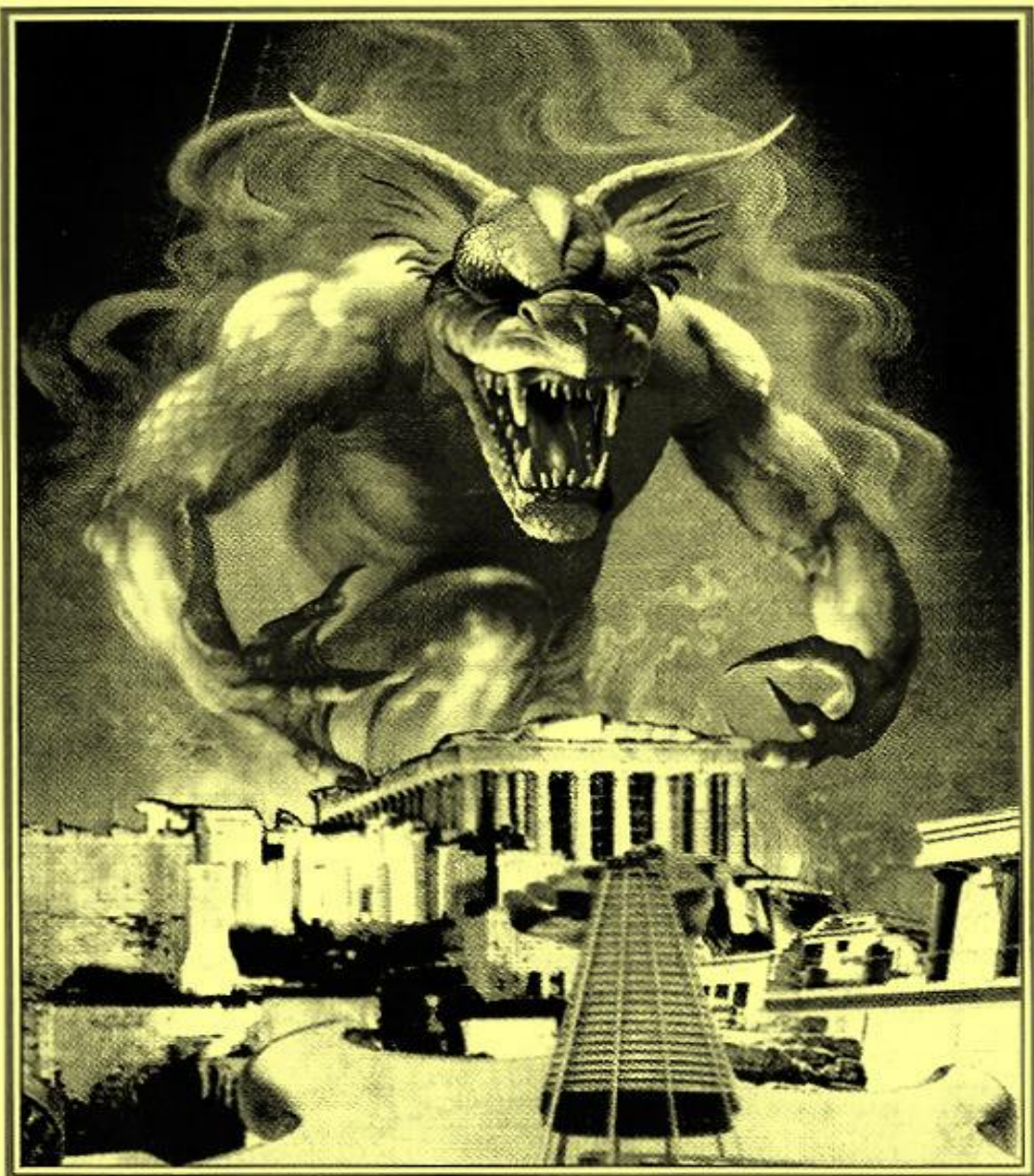
«... Ἐάν μὴ Διθῆ ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῆ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθίσει, ἀποδεικνύεται ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός... καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀνολήσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ· οὐ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν κωσῇ δυνάμει, καὶ σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους καὶ ἐν πάσῃ ἀποτη...»

(Ὁράνοδόμων ΠΑΥΛΟΣ, Β' Θεσσαλον. β 2-11)

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1961
ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ βιβλίου περὶ τοῦ ἀντιχρίστου παπισμοῦ, συγγραφέν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου πρωτοσυγγέλου π. Εὐγενίου Τόμπρου.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, τό όποϊον δά ίσοπεδώση, συγχω-
νεύση και πολτοποιήση ἔθνη, κράτη, σύνορα, θρησκείες,
φυλές, γλώσσες, ἤθη, ἔθιμα, πολιτισμούς, κ.λ.π.

PEACE

a wish for all Mankind

MUSLIMANISM

HINDUISM

JUDAISM

CHRISTIANITY

CONFUCIANISM

BUDDHISM

*The President S. PAPANAYAS
and the Committee of the
Greek Orthodox Community of Melbourne and Victoria
wish you a MERRY CHRISTMAS and
a HAPPY NEW YEAR*

Οικουμενιστική έορτίας κάρτα "ιερέως" της αρχιεπισκοπής Αυστραλίας, δικαιοδοσίας του κ. Χαρκιανάκη, φέρουσα τά χαρακτηριστικά σύμβολα των θρησκειών: Μωαμεθανισμού, Ίνδουϊσμού, Ίουδαϊσμού, Χριστιανισμού, Κομφουκιανισμού, Βουδδισμού.

Πάνω: ΤΟ ΑΙΡΕΤΙΚΟ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟ του Πατριάρχου Ρουμανίας μετά του άντιχρίστου και παναιρετικού θηρίου της Ρώμης Πάπα 'Ιωάννη Παύλου του Β', στις 7 & 9 Μαΐου 1999.

Κάτω: Η ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΗ Συνάντησις και Συμπρόσευχή στις 30.8.1998, εις Βουκουρέστι της Ρουμανίας με θέμα: "Λαοί και θρησκείες προς ένωσιν". Τά άνωτέρω δέν είναι τυχαία.

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΟ ΑΙΡΕΤΙΚΟ "ΠΙΣΤΕΥΩ" ΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΝΟ
ΔΟΛΙΩΣ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΔΕΧΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΟ
ΟΠΟΙΟΝ ΑΝΕΓΝΩΣΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΡΕΤΙΚΗΝ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΓΙΝΕ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ ΤΟΥ 1996.

Τό "πιστεύω": Apostolicum, ἀπήγγειλε ὁ νεοημερολογίτης Μητροπολίτης Γερμανίας Αὐγουστίνος).

"Πιστεύω στόν Θεό, τόν Πατέρα, τόν Παντοδύναμο, τόν Ποιητήν τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς, καί στόν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν μονογενῆ του Υἱόν, τόν Κύριον ἡμῶν, συλληφθέντα διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γεννηθέντα ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, παθόντα ἐπί Ποντίου Πιλάτου, σταυρωθέντα, θανόντα καί ταφέντα, κατελθόντα εἰς τό βασίλειο τοῦ θανάτου, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἀπό τῶν νεκρῶν, ἀνελθόντα εἰς τόν Οὐρανόν. Καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, τοῦ παντοδύναμου Πατρός· ἀπό ἐκεῖ θά ἔλθῃ, νά κρίνῃ τοὺς ζῶντες καί τοὺς νεκρούς. Πιστεύω στό Ἅγιο Πνεῦμα, τήν ἁγία καθολική ἐκκλησία, Κοινωνία τῶν Ἁγίων, Ἄφεση ἁμαρτιῶν, Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καί αἰώνια ζωή. Ἀμήν.

Εἰς τήν αἰρετικήν λειτουργίαν ἔλαβον μέρος αἱ κάτωθι αἰρετικάί ἐκκλησῖαι καί μεταξύ αὐτῶν αἱ λεγόμεναι ὀρθόδοξοι τοῦ νεοημερολογισμοῦ.

Στήν ἐν λόγῳ παρωδία τῆς Λειτουργίας ἔλαβον μέρος οἱ ἐκκλησῖες: Ἐπισκοπή Καθολικῆς Ἐκκλησίας Μάιντς, Ἐπισκοπή Καθολικῆς Ἐκκλησίας Φούλδας. Ἐπισκοπή Καθολικῆς Ἐκκλησίας Λίμπουργκ, Εὐαγγελική Ἐκκλησία Ἑσσης καί Νασσάου. Σύνδεσμος Εὐαγγελικῶν Ἐλευθερο-ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων (Ἐνοριῶν). Εὐαγγελική Ἐκκλησία Κούρχεσεν - Βάλντεκ. Σερβική Ὀρθόδοξη Ἐνορία Ντάρμστατ. Ἑλληνορθόδοξη Μητρόπολις Γερμανίας. Αυτόνομη Εὐαγγελική - Λουθηρανή Ἐκκλησία (SELK). Ὁμάδα Συνεργασίας Νοτιοδυτικῶν Γερμανικῶν Μεννονιτικῶν Κοινοτήτων (Ἐνοριῶν). Παλαιοκαθολική Σύνοδος Κρατιδίου Ἑσσης. Σύνδεσμος Ἐλεύθερων Εὐαγγελικῶν Ἐνοριῶν. Εὐαγγελική Μεθοδιστική Ἐκκλησία. Εὐαγγελική Ἐνορία Ἀδελφῶν ὁ Στρατός τῆς Σωτηρίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΠΗΓΑΙ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1. Ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, Παλαιά & Καινή Διαθήκη.
2. Τό ἱερόν Πηδάλιον (τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου).
3. Θρησκευτική καί ἠθική ἐγκυκλοπαίδεια.
4. Ἐκκλησιαστική Ἱστορία (Ἀρχιμ. Βασ. Στεφανίδη, Γ' ἔκδοσις, 1970).
5. Παύλου Μοναχοῦ: "Νεσημερολογισμός - Οἰκουμενισμός".
6. Α. Δ. Δελήμπαση: "Ἡ ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ" Ἀθῆναι 1972.
7. Ἀδελφότης "ΣΩΤΗΡ" Ὁ Οἰκουμενισμός.
8. Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον Κων/λεως: "Τό Μέγα Ὡρολόγιον" Τυπογραφεῖον οἰκ. Πατριαρχείου Κων/λις 1900.
9. Φαρουδάκη Στ. Νικολάου, δημοσιογράφου, "Σχοτεινές Δυνάμεις καί Χριστιανισμός", Ἀθῆναι 1964, β' ἔκδοσις βελτιωμένη.
10. Τοῦ ἰδίου: "Προσκοπισμός καί Μασσωνία", Ἀθῆναι 1993.
11. Τρεμπέλα Ν. Παναγιώτη: "Μασσωνισμός", ἔκδοσις τρίτη, Ἀθῆναι 1970.
12. Φιλιπποπούλου Ι. Νικόλαος: "Ἑλληνικός ἀντιμασσωνισμός", Ἀθῆναι 1972.
13. Μαγκριώτη Δημ. "Θεοσοφία", Ἀθῆναι 1967.
14. Ἀλεβιζοπούλου Ἀντωνίου: "Μαγεία ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς ὀρθοδοξίας", Ἀθῆναι 1996.
15. Μιχαηλίδη Ε. Μιχαήλ: "Πονηροί καί γόητες", Ἀθῆναι 1985.
16. YERMAK - D.C. DR. "Σιωνισμός θανάσιμη ἀπειλή κατά τῆς ἀνθρωπότητος" (ἐξεδόθη περίπου τό 1973).
17. Μακράκη Ἀποστόλου: "Ἡ Μασσωνία γνωριζομένη διά τοῦ μασσωνικοῦ διπλώματος", ἔκδοσις τρίτη, Ἀθῆναι 1975.
18. Τόμπρου Εὐγενίου, πρωθιερέως (Γ.Ο.Χ.): "Ὁ Ἀντίχριστος παπισμός". Ἰανουάριος 1961, Ἀθῆναι.
19. Ἐφημερίς "Ὁρθόδοξος Τύπος", ἀρ. φύλλου 1207, περί τό τέλος τοῦ 1996.
20. Φαρουδάκη Νικολάου, δημοσιογράφου: (Γ') Μασσωνικές ὁργανώσεις. Προσκοπισμός, ΧΑΝ, ΧΕΝ, κ.λ.π., Ἀθῆναι 1991.
21. Τοῦ ἰδίου: (Θ') Μασσωνική Σατανολατρεία, ΜΑΤΣ, ἡ μάσκα τοῦ Ἑωσφόρου, Μαρούσι Ἀθηνῶν 1994.

Η Παναίρεση του οικουμενισμού ή γνωστικισμού ή θρησκευτικού συγκρητισμού ,ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΙΡΕΣΗ ΑΛΛΑ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΗ ΚΑΤΕΓΝΩΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΙΡΕΣΗ !!

Α' . από τους Αγίους Αποστόλους ,και ενδεικτικά από τον Απόστολο Ιωάννη (Α' καθ. Επιστολή ,και ιερά Αποκάλυψη) Από τον Απόστολο Παύλο (επιστολές του προς Κολοσσαείς , προς Τιμόθεο Α' ΚΑΙ Β' , προς Τίτον κ.λ)

Β'. Από τις Άγιες Οικουμενικές Συνόδους και ενδεικτικά :

Την Β' Οικουμενική Σύνοδο (κανονας 7ος , ο οποίος μεταξύ άλλων συγκαταλέγει μεταξύ των αιρέσεων τους Γνωστικούς Μοντανιστές)

Την Ε' . Οικουμενική Σύνοδο (η οποία καταδίκασε το δόγμα του Γνωστικού Απελλή , μαθητή του Γνωστικού Μαρκίωνα (ο οποίος δίδασκε :

« όθεν και έφασκε μη δειν όλως εξετάζειν τον λόγον , αλλ' έκαστον , ως πεπίστευκε διαμένειν . Σωθήσεσθαι γαρ τους επί τον εσταυρωμένον , ηλπικότας απεφαίνετο , μόνον εάν έν έργοις αγαθοίς ευρίσκωνται »

Δηλαδή , (γι' αυτό έλεγε ότι

δεν είναι καθόλου ανάγκη να εξετάζουμε τούς λόγους -

ΠΙΣΤΕΩΣ - αλλά ο καθένας να παραμείνει στις πεποιθήσεις - πίστη - του !! Διότι ισχυριζόταν ότι θα

σωθούν οι ελπίζοντες στον εσταυρωμένον (όπως και εάν τον πιστεύει ότι είναι) , μόνον εάν βρεθούν

πράττοντας αγαθά έργα). Εκκλησιαστική ιστορία Ευσεβίου Καισαρείας , βιβλίο Ε' κεφάλαιο 13 , στιχ. 5 .

127

Επίσης Μελετίου Καλαμαρά , Η Ε΄ Οικουμενική Σύνοδος ,
Κεφάλαια Δογματικά , ΙΒ΄ Κεφάλαιον , Αθήναι 1985 , σελ. 592-
593 .

Η ΣΤ΄ Οικουμενική Σύνοδος , κανόνας 95 ,ο
οποίος μεταξύ άλλων συγκαταλέγει και αναθεματίζει με του
127

αιρετικούς τους Γνωστικούς , Μανιχαίους , Μαρκιωνιστές , κ.α.
οικουμενιστές –συγκρητιστές !!

Οί Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας :

Άγιος Ειρηναίος , στο έργο του με τίτλο «
Έλεγχος και ανατροπή τής ψευδωνύμου Γνώσεως »

Άγιος Ιππόλυτος Ρώμης στο «

Κατά Πασών των αιρέσεων έλεγχος » Ρ.Γ. τομ. 16 ΙΙΙ, σελ. 3017-
3454 .

Μέγας Φώτιος στο έργο του

,« Διήγησις περί τής Μανιχαίων Αναβλαστήσεως » Λόγοι 4 ,
Ε.Π.Ε. Μ . Φώτιος τόμ. 4 σελ. 10 - 337

Στην σύγχρονη της δε μορφή εισήχθη στην Ελληνική
και Ορθόδοξη εκκλησία το 1924 , με την ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΕΠΙΒΟΛΗ
ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ της αντιχρίστου εγκυκλίου του 1920 , το
έτος 1924 , υπό των τότε μασόνων πατριαρχών , και του
αρχιεπισκόπου Αθηνών , Χρυσοστόμου Παπαδόπουλου , με
την παράνομη και αναθεματισμένη
από 4^{εσ} πανορθόδοξους συνόδους εφαρμογή του
νέου παπικού ημερολογίου !

Οι αναθεματισμένη αίρεση του οικουμενισμού αναγνωρίσθηκε δε
καί επίσημα ως νέα Εκκλησιολογία , με την ίδρυση από την
ελληνική εκκλησία , και τις Προτεσταντικές αιρέσεις «Του
Δαιμονικού Παγκοσμίου Συμβουλίου Των Εκκλησιών Π.Σ.Ε. το
1948 στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας και ξαναεπικυρώθη από

την ψευδο -σύνοδο στό κολουμπάρι τής Κρήτης , από τους αιρετικούς επισκόπους και κληρικούς των εκκλησιών που συμμετείχαν ,αλλά και όσους κοινωνούν με αυτούς .

Αυτά τα ολίγα προς προβληματισμό των φίλων του νέου ημερολογίου , και των πατριαρχείων , για την αιρετική εκκλησία που ανήκουν , όσο και εάν δεν θέλουν να το παραδεχθούν , και βασίζονται σε λόγια πλάνων και αιρετικών κληρικών για να δικαιολογήσουν την παραμονή τους στην φρικτή ειδωλολατρική αίρεση – εκκλησία του οικουμενισμού !!

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Φωτογραφίες από τα αίσχη των οικουμενιστών και η απάντηση των Αγίων Πατέρων

«Πιστεύω.... εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» (Σύμβολον τῆς Πίστεως).

*«Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκρίβειαν οἶ-
δεν... τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ
τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα, κατεδέξατο τὸ ἐπιτα-
χθέν» (Ἅγιος Ἰ. Χρυσόστομος, P.G. 48, 871).*

Τῆς ἁγίας ἕκτης οἰκουμενικῆς Συνόδου.

**† «Ὅριζομεν ἑτέραν Πίστιν μηδενὶ ἐξεῖναι προφέρειν, ἤγουν
συγγράφειν ἢ συντιθέναι ἢ φρονεῖν ἢ διδάσκειν ἑτέρως τοὺς δὲ
τολμῶντας τοῦτο ποιεῖν ἀναθεματίζομεν».**

**Η ΠΙΣΤΙ ΜΑΣ ΟΡΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ
ΠΙΣΤΕΩΣ , ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟ ΟΡΙΖΕΙ ΟΤΙ
ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΑΙ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ! ΠΩΣ ΤΟΛΜΟΥΝ ΟΙ
ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ
ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ-ΔΙΑΒΟΛΟΥ-
ΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥ??ΔΕΝ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΤΟ
ΑΝΑΘΕΜΑ?? ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΤΟΝ
ΑΛΗΘΗΝΟ ΘΕΟ!!**

**Κανών ΔΓ΄ της εν Λαοδικεία Τοπικής Συνόδου:
«Ότι ου δεί αιρετικοίς ή σχισματικοίς συνεύχεσθαι»**

**Κανών ΙΑ΄ των Αγ. Αποστόλων: «Ει τις καθηρημένω, κληρικός ων, κληρικό
συνεύξηται, καθαιρείσθω και αυτός».**

Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων...

α. Ο Μέγας Αθανάσιος αναφερόμενος σε ὅποιον ἐκπίπτει ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη ἀλήθεια δὲν εἶναι δυνατό νὰ καλεῖται καν χριστιανός. «...οὐτ' ἀν εἴη, οὐτ' ἀν λέγοιτο χριστιανός»

(P.G. 26, 596A.)

β. Κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμά, ἐκβάλλονται τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναθέματι καθυποβάλλονται πάντες οἱ ἐκπίπτοντες τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ μὴ «ομολογούντες καὶ πιστεύοντες ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον προεμήνυσε διὰ τῶν Προφητῶν, ὡς ὁ Κύριος ἐθέσπισε διὰ σαρκὸς ἡμῖν ἐπιφανείας, ὡς οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν πεμφθέντες ὑπ' Αὐτοῦ, ὡς οἱ Πατέρες ἡμῶν καὶ διάδοχοι ἐκείνων ἐδίδαξαν ἡμᾶς...»

(παρά Ι. Καρμίρη, ΔΣΜ, Α' σ. 345, Αθήναι 1952)

γ. Κατὰ τὴ Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ **1724**:

«Εκείνοι οὐδὲν ἀποσκιρτήσουσιν ἀπὸ τὴν εὐσεβείαν καὶ ἀφήσουσι μὲν τὰ πάτρια καὶ ὀρθὰ τῆς πίστεως ἡμῶν δόγματα καὶ τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, περιπέσωσι δὲ καὶ ἐξολισθήσωσιν εἰς νεωτερισμοὺς καὶ ἀλλοκότους ὑπολήψεις καὶ ἔθνη ετερόδοξα καὶ παραχαράξωσι καὶ νοθεύσωσι τὴν τῆς εὐσεβείας ἀλήθειαν, οἱ τοιοῦτοι οὐτε πλέον εἶναι, οὐτε ὀνομάζονται τὴν ἀληθεῖαν Χριστιανοί, ἀλλ' ὡς ετερόδοχοι καὶ νεωτεριστὰς ἐκκόποντας καὶ χωρίζοντας τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανικῆς ὁλομελείας καὶ τῆς ἱεράς μάνδρας ἐκβάλλοντας ὡς πρόβατα ψωριῶντα καὶ μέλη σεσηπότα !

(MANSI, 37, 209).

Ποίος όμως κλήρος ποία μερίς, τις γνησιότης προς την του Χριστού Εκκλησίαν τω συνηγόρω του ψεύδους; Εκκλησία "στύλος και εδραιώμα της αληθείας" κατά Παύλον εστιν... Και γαρ οι της Χριστού Εκκλησίας της αληθείας εισί· και οι μη της αληθείας όντες ουδέ της του Χριστού Εκκλησίας εισί, και τοσούτο μάλλον, όσον αν και σφον αυτών καταψεύδοιντο, ποιμένας και αρχιποιμένας ιερούς εαυτούς καλούντες και υπ' αλλήλων καλούμενοι· μηδέ γαρ προσώποις τον Χριστιανισμόν, αλλ' αληθεία και ακριβεία πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμνήμεθα». (Αγίου Γρηγορίου Παλαμά)

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού ημέραι έρχονται και εξαποστελλώ λιμών επί την γην. Ου λιμόν άρτου, ουδέ λιμόν ύδατος, αλλά λιμόν του ακούσαι λόγον Κυρίου. Καί περιδραμούνται οι άνθρωποι από ανατολών έως δυσμών και από βορρά έως νότου ίνα εύρωσιν και ακούσωσιν λόγο Θεού και ουδαμού ευρήσωσιν αυτόν. : Προφήτης Αμμώς στην Παλαιά Διαθήκη

Εγγίζει μοι ο λαός ούτος εν τω στόματι αυτού και εν τοις χείλεσιν αυτών τιμώσι με, η δε καρδιά αυτών πόρρω απέχει απ' εμού. Μάτην δε σέβονται με διδάσκοντας εντάλματα ανθρώπων και διδασκαλίας : Προφήτης Ησαΐας

Στήκετε και κρατείτε τας παραδόσεις ας εδιδάχθητε είτε δια λόγου είτε δι' επιστολής: Απόστολος Παύλος

Αυτή εστίν η Ορθόδοξος πίστις, ην ο μη τηρήσας αμώμητη σωθήναι ου δύναται : Άγιος Αθανάσιος Φανερόν έκπτωσις πίστεως εστιν και υπερηφανίας, το αφαιρείν τι των γεγραμμένων ή το επισάγειν τι των μη γεγραμμένων : Μέγας Βασίλειος

Πας ο λέγων ή πράσων παρά τα διατεταγμένα, καν αξιόπιστος η, καν νηστεύη, καν παρθενεύη, καν σημεία ποιή, λύκος σοι φαινέσθω εν προβάτου δορά, φθοράν προβάτου κατεργαζόμενος : Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος

Τό πάλοι υπέρ των προβάτων απέθνησκον οι ποιμένες, νυν δε μάλλον αυτοί αναιρούσι τα πρόβατα. Τότε νηστείες το σώμα εσοφρώνιζον, νυν δε τρυφές παρασκευάζουσιν σκιρτά. Τότε τα εαυτών τοις δεομένοις διένοιμον, νυν δε τα των πενήτων σφετερίζονται. Τότε την αρετή ήσκουν, νυν δε τους την αρετήν ασκούοντας εξοστρακίζουσι. Τότε οι φιλάρετοι προς την ιεροσούνην υπήγοντο, νυν δε οι φιλάργυροι. Τότε οι το πράγμα φεύγοντες δια το μέγεθος της αρχής, νυν δε οι το πράγμα επιτρέχοντες μεθ' ηδονής. Τότε οι ακτημοσύνη εναβρυνόμενοι, νυν δε οι πλεονεξία εκουσίως χρηματιζόμενοι... Άγιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης

Εκκλησία, όπως είπε ο Χριστός μας, δεν είναι ούτε τα κτίρια, ούτε τα ντουβάρια, ούτε οι κληρικοί, ιερείς και αρχιερείς, ούτε τίποτε άλλο. Αλλά εκκλησία τι είναι; Είναι ο ίδιος ο Χριστός και η Αλήθεια Του, το Ευαγγέλιο Του, η Ορθή Πίστη, η ορθή δόξα. Αυτή είναι η Εκκλησία! Και όπου υπάρχει αυτή η αλήθεια, η ορθή δόξα, εκεί είναι και η Εκκλησία του Χριστού. Όπου δεν υπάρχει αυτή η ορθή δόξα, η ορθή ομολογία και η αλήθεια, εκεί δεν υπάρχει ούτε Εκκλησία του Χριστού : Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής

Ουδέν αφαιρούμεν, ουδέν προστίθεμεν, αλλά πάντα τα της Καθολικής Εκκλησίας αμείωτα διαφυλάττομεν... Απάσας τας εκκλησιαστικές εγγράφως ή αγράφως τεθεσπισμένες ημίν παραδόσεις ακαιναιτομήτως φυλάττομεν... Τούς ουν τολμώντας ετέρως φρονείν ή διδάσκειν ή κατά τους εναγείς αιρετικούς τας εκκλησιαστικές παραδόσεις αθετείν και καινοτομίαν τινά επινοείν, ή επινοείν σκολιώς και πανούργως προς το ανατρέψαι εν τι των ενθέσμων παραδόσεων της Καθολικής Εκκλησίας", καταλήγει, "εί μεν κληρικοί, καθαιρείσθαι προστάσσομεν, εί δε λαϊκοί της κοινωνίας αφορίζεσθαι: Ζ' Οικουμενική Σύνοδος

το την αλήθεια σιγάν κίνδυνος όντως μέγας και κόλασις αιώνιος και βόθρος απωλείας. Ου δίκαιον, ου θεμιτόν, ου πρόπον ευσεβέσι όλως σιγάν ένθα Θεού τούς νόμους αθετούσι : Άγιος Μελέτιος ο Ομολογητής

Και γαρ οι τοις του Χριστού εκκλησίας της αληθείας εισίν, οι δε μη όντες της αληθείας ουδέ τοις του Χριστού εκκλησίας εισίν : Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς

Κανών ΑΖ” της εν Λαοδικεία Τοπικής Συνόδου:

**«Οτι ου δει παρά των Ιουδαίων ή αιρετικών
τα πεμπόμενα εορταστικά λαμβάνειν, μηδέ συνεορτάζειν αυτοίς»**

**«Οι αιρέσει περιπεσόντες και μένοντες εν αυταίς, της Εκκλησίας ,
εξοστρακίζονται, ως ταύτης αλλότριοι .**

Πως ουν εις τον οίκον του Θεου συγχωρηθήσονται εισιέναι;»[

ο Ιωάννης Ζωναράς:

«Τους αιρετικούς και τας εκείνων τελετάς υπό των ορθοδόξων βδελύττεσθαι χρη., μάλλον δε ελέγχεσθαι και νουθετείσθαι παρά των επισκόπων και πρεσβυτέρων».

«Μέγα αμάρτημα ο κανών ηγείται, το Χριστιανόν εις Ιουδαίων συναγωγήν ή αιρετικών χάριν προσευχής εισιέναι. Τις γαρ συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαν; Ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου κατά τον μέγαν Απόστολον; Η δε των αιρετικών σύναξις, εναντία τοις Ορθοδόξοις πρεσβευόντων, κακείνη ου τιμητέα ορθοδόξοις, μάλλον μεν ουν και αποβλητέα. Τινές μεν ουν ως μεγάλα αμαρτάνοντας τους εισιόντας εις τας τοιαύτας συναγωγάς δι' ευχήν, διπλή φασί τιμωρία τον κανόνα τούτον υπάγειν».

«Ο ακοινωνήτω συνευζάμενος ή καθηρημένω, δια τους ήδη γεγραμμένους κανόνας υπό επιτίμιον εστίν ... καν γαρ μη τα εκείνων φρονή, αλλά γε πολλοίς σκανδάλου δίδωσιν αφορμήν και υπόνοιαν καθ' εαυτού ως τας Ιουδαϊκάς τιμών τελετάς. Άμα δε και μιάινεσθαι πιστεύεται τη εκείνων συναναστροφή».

«Οι αιρέσει περιπεσόντες και μένοντες εν αυταίς, της Εκκλησίας εξοστρακίζονται, ως ταύτης αλλότριοι . Πως ουν εις τον οίκον του Θεού συγχωρηθήσονται εισιέναι;»

Τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.

Περὶ τῶν Σχισματικῶν ἱερέων ὅτι στεροῦνται οὗτοι τῆς
θείας χάριτος.

† Ἀφοῦ δὲ μίαν φορὰν ἐσχίσθησαν ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα τῆς
Ἐκκλησίας ἔχασαν αὐτὸ καὶ δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ
βαπτίσουν ἄλλους, ἢ νὰ χειροτονήσουν ἢ ἀπλῶς νὰ δώσουν
χάριν, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ σχίσματος ἐστερήθησαν, ὅθεν
καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν βαπτιζόμενοι λογίζονται ὅτι ὑπὸ λαϊκῶν
ἐβαπτίσθησαν (Ἑρμηνεῖα α΄. Κανόνος). «Ὡσπερ μέλος
τὶ ἀποκοπὲν τοῦ σώματος παύει μετέχον τῆς ζωτικῆς
δυνάμεως, οὕτω καὶ πᾶς τισὶ ἀποσχιζόμενος τῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δὲν μετέχει τῆς χάριτος
τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἣν ἔλαβεν ἐν τῷ βαπτίσματι»
(Ἐκ τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου).

Κανών 33ος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου.

Διορίζει οὗτος ὁ Κανὼν νὰ μὴ συμπροσευχώμεθα οὔτε μετὸς αἰρετικῶν, ἤτοι τοὺς σφάλλοντας περὶ τὴν πίστιν, οὔτε μετὸς σχισματικῶν, ἤτοι τοὺς κατὰ τὴν πίστιν μὲν ὀρθοδόξους ὄντας, χωριζομένους δὲ ἀπὸ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τινὰς παραδόσεις καὶ ἔθιμα ἰάσιμα, κατὰ τὸν α΄. τοῦ Μεγ.Βασιλείου.

ΟΙ ΚΟΙΝΕΣ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΗ ΠΛΕΟΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ , Ο ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΗ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΙΜΕΝΕΣ (ΛΥΚΟΥΣ) ΔΕΝ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΤΟΝ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ ???

Τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ΚΑΝΩΝ 45ος.

Ὅποιος Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος ἤθελε συμπροσευχηθῆ μονάχα, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ συλλειτουργήσῃ με ἀίρετικούς ἄς ἀφορίζεται. Ἐπειδὴ ὅποιος με τοὺς ἀφορισμένους συμπροσεύχεται (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι οἱ αἰρετικοί) πρέπει νὰ συναφορίζεται καὶ αὐτός, κατὰ τὸν 10ον Κανόνα τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων. Εἰ δὲ καὶ ἐσυνχώρησεν εἰς τοὺς αἰρετικούς αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν κανένα λειτουργήμα ὡσάν Κληρικοί, ἄς καθαίρηται ἐπειδὴ ὅποιος Κληρικός συλλειτουργήσῃ με καθηρημένους, (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι οἱ αἰρετικοί κατὰ τὸν β'. καὶ δ'. τῆς γ'.) συγκαθαιρεῖται καὶ αὐτός κατὰ τὸν 11ον κανόνα τῶν Ἀποστόλων.

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΑΘΕΟΝ ΠΑΝ
 Η ΙΑΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.
 ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ
 (ὅστις ἰδρῶθη ἐπισήμως τὸν Αὐγούστου τοῦ

ΘΕΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΡΩΜΗΣ
 Η ΤΕΛΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΥ ΑΘΕΟΥ
 ΕΙΣ ΛΕΣΙΖΗΝ ΙΤΑΛΙΑΣ (26.10.1986)
 1948 τῆ συμμετοχῆ τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ

Η ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΛΕΣΙΖΗΝ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ
 ΤΟΥ 1986 (26.10.1986) ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

Οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι δεῖλα εἰς τὸ αἰμοσυγγῆς θηρίου τῆς Ρώμης, τὸν
 ἀντίχριστον πάπυ, καὶ μαζί με ἄλλους τοὺς ἀρχηγούς τῶν σατανικῶν &
 εἰδωλολατρικῶν θρησκείων τῆς γῆς συμπροσεύχονται πρὸς ἕνα θεὸν ἀόρι-
 στον καὶ ὄχι εἰς τὸν συγκεκριμένον ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Ὁ τότε “Δη-
 μητριάδος”
 Χριστόδου-
 λος καὶ νῦν
 “ἀρχιεπί-
 σκοπος” δέ-
 εται ὑπέρ
 “ἀναπαύσε-
 ως” παπι-
 κοῦ αἰρετι-
 κοῦ ἱερέως
 εἰς τὸ προ-

αὔλιον τοῦ φράγκικου ναοῦ τὴν 18.3.1998, ἐμπνεόμε-
 νος ἀπὸ τὸ οἰκουμενιστικὸ πνεῦμα.

ΤΟ ΠΟΛΥΚΕΦΑΛΟΝ ΤΕΡΑΣ, Η ΔΗΑΝΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ.
ΑΙ ΑΠΑΙΣΙΑΙ ΦΙΔΙΣΙΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙ ΤΗΣ, ΟΠΟΙΟΝ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΕΟΥΝ, ΤΟΝ ΟΑΗΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΑΙΟΝ ΣΤΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ

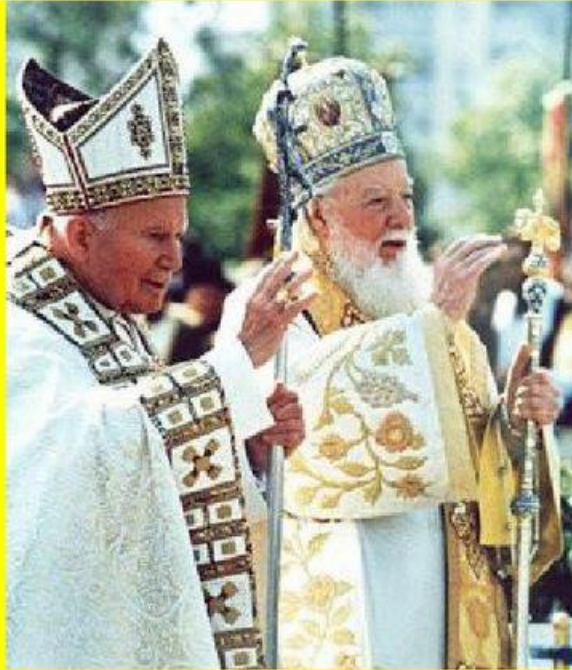

Ο Κύριος είπε "εγερθήσονται ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα, ώστε πλανήσαι, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς". Η Αποκάλυψις μάς λέγει ότι ο ψευδοπροφήτης, "ποιεί σημεία μεγάλα, και πυρ ίνα εκ του ουρανού καταβαίνη εις την γην ενώπιον των ανθρώπων και πλανά τους κατοικούντας επί τής γης δια τα σημεία ά εδόθη αυτώ ποιήσαι". Οι Αποστολικές Διαταγές μάς λένε "Ούτε πας ο προφητεύων όσιος ούτε πας ο δαίμονας ελαύνων άγιος. Και γαρ ο του Βεώρ ο μάντις προεφήτευσεν, δυσσεβής ων, και Καϊάφας ο ψευδώνυμος αρχιερεύς. Πολλά και ο διάβολος προλέγει και οι αμφ' αυτόν δαίμονες και ου παρά τούτο μετέστιν (υπάρχει) αυτοίς ευσεβείας σπινθήρ" (P.G. I. σ. 1068).

Ρώτησαν κάποτε τον Μέγα Αθανάσιο "πώς και τινές αιρετικοί ποιούσι πολλάκις σημεία;" Ο Μέγας πατήρ απάντησε ως εξής: "Τούτο ημάς ουκ οφείλει ξενίζειν. Ηκούσαμεν γαρ του Κυρίου λέγοντος, ότι πολλοί εν εκείνη τη ημέρα ερούσι: "Κύριε, ουκ εν τω σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν, και δυνάμεις πολλάς εποίησαμεν;" και ερεί αυτοίς: "Αμήν λέγω υμίν, ουδέποτε έγνων υμάς, αποχωρείτε απ' εμού, εργάται της ανομίας". Πολλάκις γαρ ουχ η πολιτεία του θαυματοργουόντός εστιν η την ίασιν εργαζομένη, αλλ' η προς αυτόν πίστις του προσερχομένου ανθρώπου. Γέγραπται γαρ "Η πίστις σου σέσωκέ σε". Πλήν δει και τούτο γινώσκειν, ότι πολλάκις τινές κακόπιστοι καμάτους πολλούς δι' ασκήσεως τω Θεώ προσήγαγον, και την αντιμισθίαν αυτών έλαβον εν τω νυν αιώνι εκ Θεού, το τών ιαμάτων και προρρήσεων χάρισμα, ίνα εν τω αιώνι τω μέλλοντι ακούσωσιν "Απελάβετε τα αγαθά υμών και τους καμάτους υμών, νυν δε λοιπόν ουδέν υμίν κεχρεώσθηται" (P.G. 28, 665).

Διδάσκει επίσης ο Χρυσορρήμων και αληθής Πατήρ της Εκκλησίας: «διότι ακριβώς και μέσω του Βαλαάμ ενήργησεν ο Θεός και στον Φαραώ απεκάλυψε τα μέλλοντα και στον Ναβουχοδονόσορα, ακόμη και ο Καϊάφας προφήτευσε χωρίς να γνωρίζει εκείνα τα οποία έλεγε και μερικοί άλλοι έβγαλαν δαιμόνια δίχως να είναι μαζί Του. Επειδή αυτά δεν έγιναν γι' αυτούς που τα έκαναν αλλά για άλλους, πολλές φορές δε και μέσω αναξίων έγιναν αυτά.» (P.G. 61, 69).

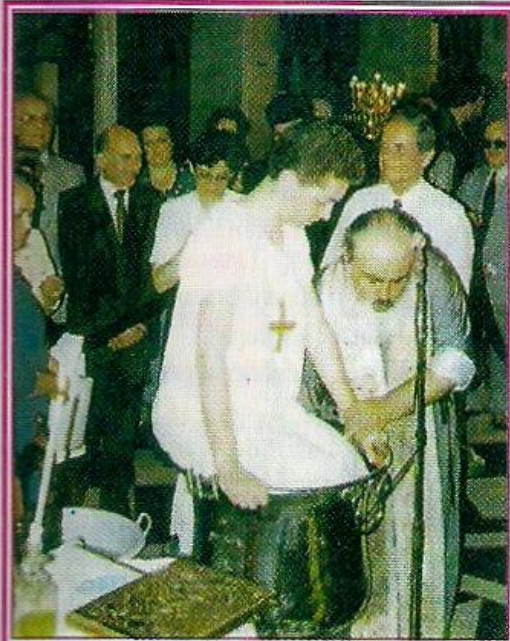
Ας μη λησμονούμε τέλος το Ευαγγελικόν "πολλοί ερούσιν μοι εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε Κύριε, ου τω σω ονόματι προεφητεύσαμεν, και τω σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν, και τω σω ονόματι δυνάμεις πολλάς εποιήσαμεν; και τότε ομολογήσω αυτοίς ότι Ουδέποτε έγνων υμάς", δηλαδή κατά τον ιερόν Θεοφύλακτον, και όταν έκαμνον τα θαύματά των δεν ήσαν αρεστοί εις τον Θεόν (P.G. 123, σ. 16).

Ο Ορθόδοξος ταπεινός Χριστιανός δεν έχει ανάγκη ούτε τις προφητείες ούτε και τα θαύματα, διότι ζει την κάθε στιγμή με την παρουσία του Θεού εις τον εσωτερικό του κόσμο!

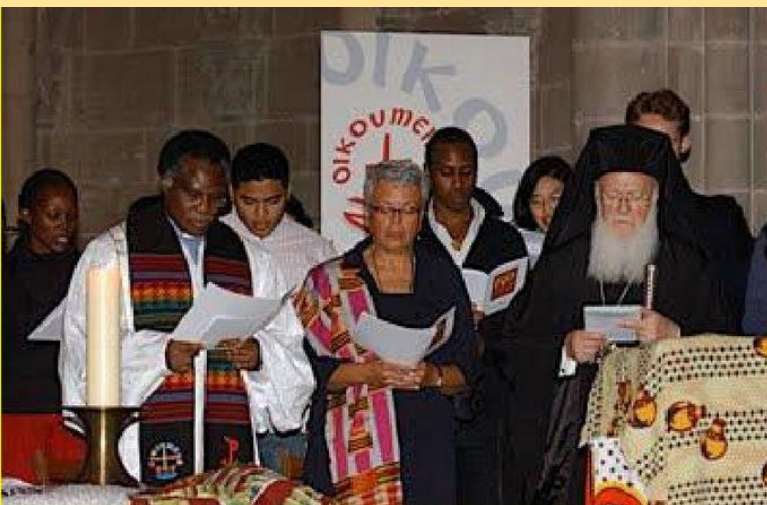
Ας αφήσουμε λοιπόν τους "προφήτες" και τις "προφητείες" αυτών και ας ασχοληθούμε με την σωτηρία της ψυχής μας, διότι όσο μετανοεί ο άνθρωπος τόσο καθυστερεί και η "αποστασία".

Τό πανθησκειακό συνονθύλευμα τοῦ ἀθέου οἰκουμενισμοῦ εἰς τήν Καμπέραν τῆς Αὐστραλίας τήν 16ην Φεβρουαρίου 1991. Εἰς τήν πανθησκειακὴν συμπροσευχὴν συμμετεῖχον καὶ “ὀρθόδοξοι” μετὰ τοῦ Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Χριστοδοῦλου, τοῦ τότε Δημητριάδος.

Τό “ποδόλουτρον” καὶ αἰρετικὸ παπικὸ βάπτισμα ὑπὸ “ὀρθόδοξου” νεσημερολογίτου “ιερέως”. Αὐτοὶ εἶναι ἀβάπτιστοι. Καὶ αὐτό, ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τό πονηρόν πνεῦμα τοῦ ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ διὰ νά εἶναι ἀβάπτισμοι.

ο Πατριάρχης Κων/πόλεως, άγιος Γερμανός ο νέος, συμβουλεύει την άποχή τής εκκλησιαστικής κοινωνίας με εκείνους τούς «ορθόδοξους» που κοινωνούσαν με τούς Λατίνους. Συμβούλενε άκόμα τούς λαϊκούς, νά φεύγουν όλοταχώς από τούς ιερείς, που έδειξαν ύποταγή στους Λατίνους, και μήτε σέ Έκκλησία που εκείνοι λειτουργούν νά πηγαίνουν, μήτε νά παίρνουν εύλογία από τά χέρια τους. Καλύτερα νά προσεύχεστε μόνοι στα σπίτια σας, παρά νά συγκεντρώνεστε στην εκκλησία μαζί με τούς Λατινόφρονες κληρικούς και λαϊκούς.

ο Νικηφόρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ο Ομολογητής:

«Ου χρη το καθόλου εις τοιαύτας εκκλησίας (που υπάγονται σε αιρετικούς) εισιέναι, κατά τούς ειρημένους τρόπους (χάριν ευχής και ψαλμωδίας) ... άμα γαρ τω εισαχθείναι την αίρεσι, απέστη ο έφορος των εκείσε Αγγελος, κατά την φωνήν του μεγάλου Βασιλείου, και κοινός οίκος ο τοιούτος χρηματίζει ναός. Και, ου μη εισέλθω, φησίν, εις Εκκλησίαν πονηρευομένων. Και ο Απόστολος τις συγκατάθεσις ναού Θεού μετά ειδώλων ;»

ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας, Ιεροσολύμων (1848):

«Αποφαίνεται πάλι σήμερα συνοδικώς ... ότι (ο Παπισμός) είναι αίρεση και οι οπαδοί του αιρετικοί ... Επίσης οι συνάξεις που συγκροτούνται από αυτούς είναι αιρετικές και κάθε κοινωνία πνευματική των Ορθόδοξων τέκνων ... με αυτούς είναι αντικανονική, όπως ορίζει ο ζ' κανόνας της Γ' Οικ. Συνόδου».

Ο "ΘΕΟΣ" ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ,
ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΣΣΩΝΙΑΣ

Τό σατανικόν ἄγαλμα "Μπαδωμέτ" τό ὁποῖον λατρεύουν καί προσκυνοῦν ὡς θεόν οἱ ἔβραιομασσῶνοι εἰς τίς στοές των. Αὐτός εὐρίσχεται πίσω ἀπό τόν ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ.

*Ὁ Δημητριάδος Χριστόδουλος παρασημοφορούμενος εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Συναγωγὴν ὑπὸ Ραββίνου. Μήπως αὐτὸ τὸν βοήθησεν νὰ γίνῃ “ἀρχιεπίσκοπος”;
(Στόχος 9.11.1987).*

Τὸ πανθηρησκειακὸ συνονθύλευμα τοῦ ἀθέου οἰκουμεισμοῦ εἰς τὴν Καμπέραν τῆς Αὐστραλίας τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1991. Εἰς τὴν πανθηρησκειακὴν συμπροσευχὴν συμμετεῖχον καὶ “ὀρθόδοξοι” μετὰ τοῦ Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Χριστοδοῦλου, τοῦ τότε Δημητριάδος.

(Αγ. Γρηγορίου του Παλαμᾶ). «Ὅσοι προσποιῶνται ὅτι ὁμολογοῦν τὴν ὑγιᾶ Ὁρθόδοξο πίστι, ἀλλὰ ἔχουν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἂν ὕστερα ἀπονοθεσία δὲν ἀπομακρυνθοῦν, μ' αὐτοὺς τότε, ὄχι μόνο νὰ μὴν ἔχετε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, ἀλλὰ οὔτε ἀδελφούς νὰ τοὺς ὀνομάζετε» (Μέγ. Βασιλείου). «Καλὸ εἶναι νὰ εἰρηνεύουμε μὲ τοὺς πάντες, ἀλλὰ ταυτόχρονα νὰ συμφωνοῦμε σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ὀρθὴ πίστι. Νὰ ἀποφεύγετε, ὡσὰν νὰ ἀποφεύγετε φίδια, τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἀκοινωνητοὶ καὶ τὸ μνημόσυνο αὐτῶν ποὺ δὲν πρέπει νὰ μνημονεύονται. Διότι αὐτοὶ εἶναι ψευδαπόστολοι, ἐργάτες δόλιοι ποὺ μετασχηματίζονται σὲ ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ» (Αγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ). «Νὰ μὴν ἀποδέχεστε κανένα αἰρετικὸ δόγμα μὲ πρόσχημα τὴν ἀγάπη» (Αγ. Ἰω. Χρυσοστόμου). «Ἐάν ὁμως ὁ λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι περὶ πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας μας, τότε καὶ ὁ πλέον εἰρηνικὸς καὶ ἡσύχιος πρέπει νὰ πολεμεῖ ὑπὲρ αὐτῶν» (Αγ. Νικοδήμου).

Δεν πρέπει, συνεχίζει ὁ Μ. Αθανάσιος, νὰ ἔχετε ἐπικοινωνία καὶ συμπροσευχές μὲ τοὺς αἰρετικούς, γιατί ὅσοι βλέπουν εσᾶς τοὺς ὀρθοδόξους νὰ συγκεντρώνεστε μὲ τοὺς ἀρειανόφρονες καὶ νὰ ἐπικοινωνεῖτε ἀνετα μαζί τους, θα ἀποκομίσουν τὴν ἐντύπωση ὅτι τοῦτο εἶναι ἀκίνδυνο καὶ θα κάνουν κι αὐτοὶ τὸ ἴδιο, καὶ ἔτσι, θα περιπέσουν στὸ βόρβορο τῆς αἰρετικῆς ἀσεβείας: «τινὲς δε εἰσιν οἱ διαβεβαιούμεντες μὲν τὰ Ἀρείου μὴ φρονεῖν, συγκαταβαίνοντες δε, καὶ μετ' αὐτῶν ευχόμενοι ἐπὶ τὸ αὐτό... Ὅταν γὰρ τινες ὑμᾶς τοὺς ἐν Χριστῷ πιστοὺς θεωρήσαντες μετ' αὐτῶν συνερχομένους καὶ κοινωνοῦντας, πάντως ὑπονοήσαντες ἀδιάφορον εἶναι τὸ τοιοῦτον, εἰς τὸν τῆς ἀσεβείας ἐμπεσοῦνται βόρβορον».

Καὶ παρακάτω γράφει: Για νὰ μὴ συμβεῖ αὐτό, νὰ ἀποφεύγετε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μὲ ὅσους φανερά συμμερίζονται καὶ πιστεύουν τὰ ἀσεβῆ δόγματα τοῦ Ἀρείου, ἐκείνους δε ποὺ νομίζουν ὅτι δὲν ἔχουν ἀποδεχτεῖ τὴν ἀρειανικὴ διδασκαλία, ἀλλ' ὁμως ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἀρειανῶν, ἀπ' αὐτοὺς ἀρχικὰ νὰ φυλάγεσθε. Καὶ κατ' ἐξοχίαν εμεῖς ποὺ ὀρθοφρονούμε, πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, μὲ ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὸ φρόνημα ὡς κακὸ δόξο ἀπορρίπτουμε. «Ἴν' οὖν μὴ τοῦτο γένηται, θελήσατε ... τοὺς μὲν φανερώς φρονούντας τὰ τῆς ἀσεβείας ἀποστρέφειν, τοὺς δε νομίζοντας τὰ Ἀρείου μὴ φρονεῖν, κοινωνοῦντας δε μετὰ τῶν ἀσεβῶν φυλάττεσθαι· καὶ μάλιστα ὧν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτους ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν».

«Παραγγέλομεν δε υμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι υμᾶς (=να κόπτετε κάθε πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἐκκλησιαστικῶς) ἀπὸ παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατούντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν» (Β' Θεσ. γ' 6).

Ο Ἀπόστολος Παῦλος μας λέγει: «ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω».

Ο Μ. Αθανάσιος πάλι, χαρακτηρίζει επικίνδυνη καὶ ἀπατηλὴ τὴν συμπεριφορὰ κάποιων Ὀρθοδόξων, οἱ οἱποῖοι διαβεβαίωσαν ὅτι δὲν ἀποδέχονται τὶς αἰρετικὲς θέσεις τοῦ Ἀρείου (τὶς ἴδιες διαβεβαιώσεις δίνουν σήμερα κάποιοι ὀρθόδοξοι, ποὺ ἀκολουθοῦν τὶς αἰρετικὲς θέσεις τοῦ κ. Βαρθολομαίου καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν) καὶ υποστήριζαν πὼς οἱ ἴδιοι ἔχουν ὀρθόδοξο φρόνημα, ἀλλ' ὅμως, ἐπικοινωνοῦσαν ἐκκλησιαστικά καὶ συμπροσεῦχονταν με τοὺς ἀρειανόφρονες· συμβουλεύει, λοιπόν, ἀπομάκρυνση ἀπ' αὐτοὺς, γιατί ὅσοι βλέπουν ἐσᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους νὰ συγκεντρώνεστε με τοὺς ἀρειανόφρονες καὶ νὰ ἐπικοινωνεῖτε ἀνετα μαζί τους, θὰ ἀποκομίσουν τὴν ἐντύπωση ὅτι τοῦτο εἶναι ἀκίνδυνο καὶ θὰ κάνουν κι αὐτοὶ τὸ ἴδιο, καὶ ἔτσι, θὰ περιπέσουν στο βόρβορο τῆς αἰρετικῆς ἀσεβείας: «τινὲς δε εἰσιν οἱ διαβεβαιούντες μὲν τὰ Ἀρείου μὴ φρονεῖν, συγκαταβαίνοντες δε, καὶ μετ' αὐτῶν εὐχόμενοι ἐπὶ τὸ αὐτό... Ὅταν γὰρ τινες υμᾶς τοὺς ἐν Χριστῷ πιστοὺς θεωρήσαντες μετ' αὐτῶν συνερχομένους καὶ κοινωοῦντας, πάντως ὑπονοήσαντες ἀδιάφορον εἶναι τὸ τοιοῦτον, εἰς τὸν τῆς ἀσεβείας ἐμπεσοῦνται βόρβορον».

Για νὰ μὴ συμβεῖ αὐτό, νὰ ἀποφεύγετε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία με ὅσους νομίζουν ὅτι δὲν ἔχουν ἀποδεχτεῖ τὴν ἀρειανικὴ διδασκαλία, ἀλλ' ὅμως ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐμεῖς ποὺ ὀρθοφρονοῦμε, πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωρία, με ἐκείνους, τῶν οἱοῦν τὸ φρόνημα ὡς κακόδοξο ἀπορρίπτουμε. «Ἴν' οὖν μὴ τοῦτο γένηται, θελήσατε ... τοὺς μὲν φανερώς φρονοῦντας τὰ τῆς ἀσεβείας ἀποστρέφεσθαι, τοὺς δε νομίζοντας τὰ Ἀρείου μὴ φρονεῖν, κοινωοῦντας δε μετὰ τῶν ἀσεβῶν φυλάττεσθαι· καὶ μάλιστα ὡς τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τοῦτους ἀπὸ τῆς κοινωρίας προσήκει φεύγειν... Εἰ δε τὶς προσποιεῖται μὲν ὁμολογεῖν ὀρθὴν πίστιν, φαίνεται δε κοινωῶν ἐκείνοις, τὸν τοιοῦτον προτρέψασθε ἀπέχεσθαι τῆς τοιαύτης συνηθείας· καὶ ἐάν μὲν επαγγέλληται, ἔχετε τὸν τοιοῦτον ὡς ἀδελφόν· ἐάν δε φιλονείκως ἐπιμένῃ, τὸν τοιοῦτον παραιτεῖσθε. Οὕτω γὰρ διατελοῦντες καθαρὰν τὴν πίστιν διατηρήσετε· κακεῖνοι βλέποντες υμᾶς ὠφεληθήσονται, φοβηθέντες μὴ ἄρα ὡς ἀσεβεῖς καὶ τὰ ἐκείνων φρονοῦντες νομισθῶσιν» (Μ. Αθανασίου, ἐπιστολὴ, Τοῖς τὸν μονήρη βίον ἀσκούσι, PG 26, 1185-1188).

Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής:

ΠΑΣΑ ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΙΣΟΔΥΝΑΜΕΙ ΜΕ ΑΡΝΗΣΗ ΠΙΣΤΕΩΣ. Η
ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟ ΑΙΡΕΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ
ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΑ ΑΦΟΥ ΤΟΝ ΑΦΗΝΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΒΛΑΣΦΗΜΑ
ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΝΤΑΣ ΝΑ ΧΑΘΕΙ...

Άγιος Βασίλειος ο Μέγας:

Ούτε μία ώρα σε συγκέντρωση αιρετικών

Ο Άγιος Εφραίμ ο Σύρος:

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ Σ'ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΜΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΠΙΣΤΗ Η
ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ...

Άγιος Γερμανός Β' Κωνσταντινουπόλεως (1222-1240):

"Εξορκίζω όλους τους λαϊκούς, όσοι είστε γνήσια τέκνα της Ορθοδόξου Καθολικής
Εκκλησίας, να φεύγετε ολοταχώς από τους ιερείς που υπέπεσαν στην υποταγή στους
Λατίνους, και μίητε σε εκκλησία να συγκεντρώνεστε μαζί τους, μίητε να παίρνετε
οποιαδήποτε ευλογία από τα χέρια τους. Είναι καλύτερα να προσεύχεσθε στο Θεό στα
σπίτια σας μόνοι, παρά να συγκεντρώνεσθε στην εκκλησία μαζί με τους Λατινόφρονες.
Ει' δ' άλλως, θα υποστήτε την ίδια κόλασι μ' αυτούς".

Άγιου Μάρκου Εύγενικοῦ:

«Άπαντες οί τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί,
φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διΐστασθαι».

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος γράφει:

«τους επισκόπους υμῶν επιτηρεῖτε ἵνα ὡσιν Ορθόδοξοι, καὶ μὴ διδάσκουσι δόγματα
εναντίον τῆς Ορθοδόξου Πίστεως, μηδέ τοις αιρετικοίς, ἢ τοις απεσχισμένοις
συλλειτουργῶσι»;

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

Τῆς ἐγκυκλίου τοῦ εὐσεβ. ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀνθίμου (νέας Ρώμης) δημοσιευθεῖσα κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1848· ληφθὲν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἱ. Μ. Καραγάλου Ἀγίου Ὁρους, πρὸ 80 ἐτῶν.

Ἐγκύκλιος: τῆς μετὰ Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστ. Ἐκκλησίας, πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξους. Ἐν Κωνσταντινῶν 1848. «Κρατῶμεν τῆς ἡμολογίας ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαδόλου· ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη, μήτε αὐξῆσιν, μήτε μείωσιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἢν τινα οὖν

καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξει, ἢ συμβουλεύσῃ, ἢ διανοηθῆναι· τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· ἤδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον Ἀνάθεμα· διὰ τὸ ἐλασφημῆν εἰς τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ ἀρέσει ἢ οὐλοματί ἐκουσίως ἐνεδύθησαν, κατάραν ὡς ἱμάτιον (Ψαλμ. 108) κἄντε Πάπαι, κἄν τε Πατριάρχαι, κἄν τε Κληρικοί, κἄν τε Λαϊκοί, κἄν Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ.

† Ἀνθίμος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Ν. Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† Ἰερόθεος ἐλέω Θεοῦ Πάπας Ρώμης καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου.

† Μεθόδιος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.— (Καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱερὰς Σύνοδοι 48).

† Κύριλλος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν, τῶν Ἀγίων Ἀοιδίων Πατέρων Καινοτομηθέντα, ἢ μετὰ τοῦτο προχρησόμενα ἈΝΑΘΕΜΑ ἔσονται, ὡς γὰρ καὶ ὁ μεταθέτων ὄρισ Πατέρων ἐπικατάρατος.

Δοσίθεου Ἱεροσολύμων.

† Τέσσαρα μεγάλα θηρία ἐγεννησεν ὁ ΙΣΤ αἰὼν : Τὴν αἵρεσιν τοῦ Λούθηρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Γιεζουβιτῶν καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ νέου Καλενδαρίου.

ΕΔΩ Ο ΔΩΣΙΘΕΟΣ ΟΝΟΜΑΖΕΙ ΑΙΡΕΣΗ ΤΟ ΝΕΟ ΚΑΛΕΝΔΑΡΙΟ !!ΜΗΠΩΣ ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΙ ΕΝΝΟΕΙ???

Τῆς ἁγίας ἐβδόμης οἰκουμενικῆς Συνόδου.

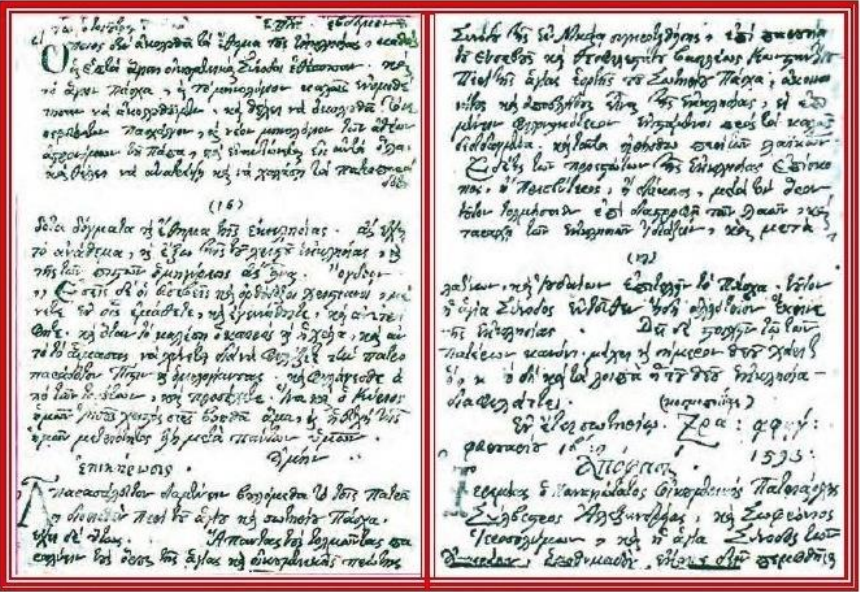
† «... Ἡμεῖς τῇ ἀρχαία θεσμοθεσίᾳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας

ἐπακολουθοῦμεν, ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν

Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς

προσθέτοντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς ἁγίας

Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν».

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΣΙΓΙΛΛΙΑ τών Πανορθόδοξων Συνόδων του 1583 (ἀριστερά) καί του 1593 (δεξιά), διά τών όποίων ή Άλλαγή του Ημερολογίου **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΤΑΙ** εἰς αἰῶνας αἰώνων. Χειρόγραφα αὐτῶν τῶν δύο Σιγιλλίων εὐρίσκονται εἰς τήν Βιβλιοθήκην τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, με ἀδέ. ἀριθμ. βιβλ. 772 καί εἰς τό ἐν τῇ Σκήτῃ τῶν Καυσοκαλυβίων Κελλίον «Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος», ἀρ. κώδ. 285. Ἐπίσης τά αὐτά ὑπάρχουν εἰς τήν Μονήν Σινά καί εἰς τό Πατριαρχεῖον τῆς Ρουμανίας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΠΟΥ ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΣΕ Η ΑΓΙΑ Α' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΕ ΑΠΡΟΣΚΟΠΑ(ΑΝ ΚΑΙ ΗΞΕΡΕ ΟΤΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ ΕΧΑΝΕ ΚΑΤΙ ΛΕΠΤΑ) ΕΩΣ ΤΟ1923 ΓΙΑ 1500 ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΘΕΣΜΟΣ?? ΠΩΣ ΤΟΛΜΗΣΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΑΞΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ ΟΙ ΤΟΤΕ ΚΡΑΤΟΥΝΤΕΣ?? ΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΚΑΝ ΤΟ ΩΣ ΑΝΩ ΑΝΑΘΕΜΑ?? ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΞΕΓΕΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ , ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΠΩΛΕΙΑ , ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΦΤΙΑΞΕΙ ΜΙΑ ΔΙΚΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ!!

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΟΙΚΟΝΤΕΣ ΣΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΕΛΟΙ

ΤΟΥ αντίχριστου Π.Σ.Ε. Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών !

Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων...

A. Ο Μέγας Αθανάσιος αναφερόμενος σε ὅποιον εκπίπτει ἀπὸ τὴν Ορθόδοξη ἀλήθεια **δεν εἶναι δυνατό να καλεῖται καν χριστιανός. «...οὐτ' ἂν εἴη, οὐτ' ἂν λέγοιτο χριστιανός»**

(P.G. 26, 596A.)

B. Κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριο Παλαμά, εκβάλλονται τῆς Εκκλησίας καὶ ἀναθέματι καθυποβάλλονται πάντες οἱ εκπίπτοντες τῆς Ορθοδόξου Πίστεως καὶ μὴ «ομολογούντες καὶ πιστεύοντες **ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον προεμήνυσε δια τῶν Προφητῶν, ὡς ὁ Κύριος ἐθέσπισε δια σαρκὸς ἡμῖν ἐπιφανείας, ὡς οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν πεμφθέντες ὑπ' Αὐτοῦ, ὡς οἱ Πατέρες ἡμῶν καὶ διάδοχοι ἐκείνων ἐδίδαξαν ἡμᾶς...»**

(παρά I. Καρμίρη, ΔΣΜ, Α' σ. 345, Αθήναι 1952)

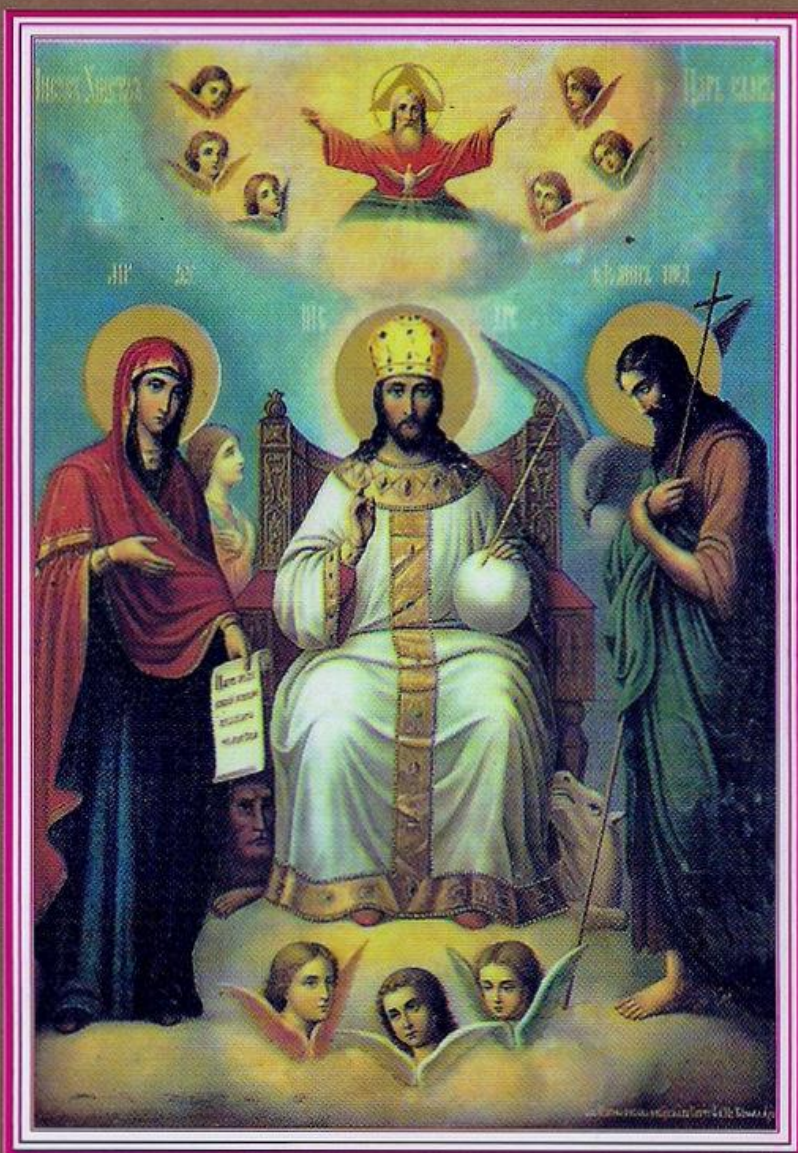
Γ. Κατὰ τὴ Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1724:

«Εκείνοι οὐκ ἀποσκιρτήσουσιν ἀπὸ τῆν εὐσέβειαν καὶ ἀφήσουσι μὲν τὰ πάτρια καὶ ορθὰ τῆς πίστεως ἡμῶν δόγματα καὶ τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Εκκλησίας, περιπέσωσι δὲ καὶ ἐξολισθήσωσιν εἰς νεωτερισμοὺς καὶ ἀλλοκότους ὑπολήψεις καὶ ἔθη ετερόδοξα καὶ παραχαράξωσι καὶ νοθεύσωσι τὴν τῆς εὐσεβείας ἀλήθειαν, οἱ τοιοῦτοι οὐτε πλέον εἶναι, οὐτε ονομάζονται τὴ ἀληθείᾳ Χριστιανοί, ἀλλ' ὡς ετερόδοξοι καὶ νεωτεριστὰς ἐκκόπτοντας καὶ χωρίζοντας τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανικῆς ολομελείας καὶ τῆς ἱεράς μάνδρας εκβάλλοντας ὡς πρόβατα ψωριῶντα καὶ μέλη σεσηπῶτα !

(Mansi, 37, 209).

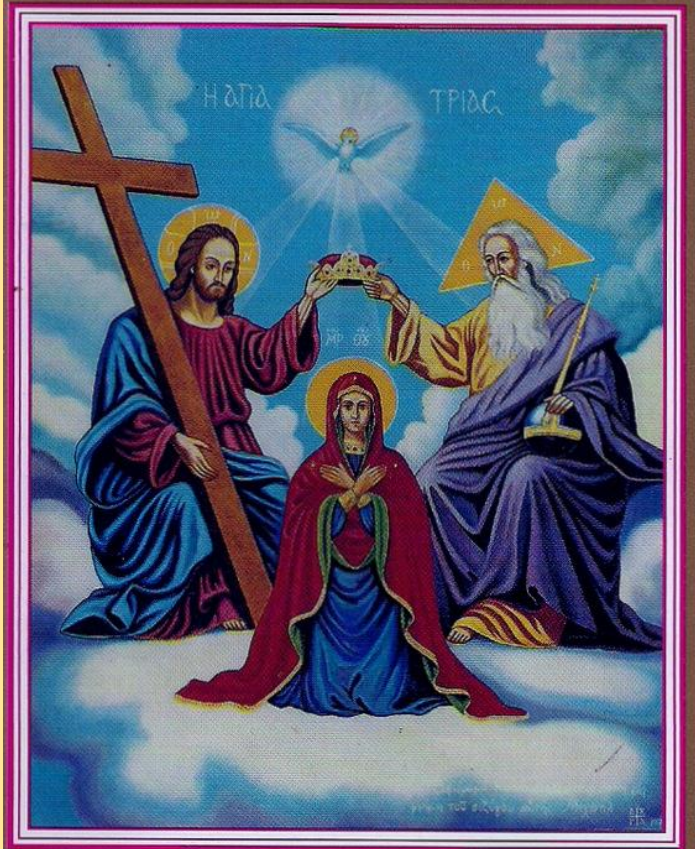
**Η Θριαμβεύουσα και Στρατευομένη Ορθόδοξος Εκκλησία του Θεού
αποτυπωμένη Με θαυμαστό τρόπο πάνω στο Άγιο Δισκάριο
κατά την μεταβολή των Τιμίων Δώρων κατά την διάρκεια της Θείας
Λειτουργίας σε Ιερό Ναό των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών !**

ΤΟ “ΤΡΙΜΟΡΦΟΝ” ἢ “ΔΕΗΣΙΣ”

**ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Πηγή κειμένων :

Εκκλησία Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών.

<http://www.egoch.org/index.html>

xristianorthodoxipisti.blogspot.gr

<https://xristianorthodoxipisti.blogspot.gr/>